

Thần ti

Cô nàng xinh đẹp
của Môn chủ

Editor: DieuKhang - BangNhu

*

CÔ NÀNG XINH ĐẸP CỦA MÔN CHỦ

Tác giả: Thần Hi

Editor: TieuKhang + Bảg Nhi 21

Beta: Anne Tóc Xù

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Làm ebook: [Tiểu Di](#)

*

Gới thiệu

Cô gái quả thật rất ngây thơ. Người ta chỉ tùy tiện nói có vài câu, cô lại tin là thật.

Chẳng những hiểu lầm anh là kẻ bạc tình, mà còn hào phóng tặng anh cho người khác?

Càng làm anh nổi giận chính là, cô còn tìm đến người đàn ông khác để cùng cô diễn trò, làm cho anh hiểu lầm cô thay lòng, rồi sau đó hận cô ba năm.

Cô gái này thật sự là quá ngốc.

*

Mục lục

Gới thiệu

Mở đầu

Chương 1 * Chương 2

Chương 3 * Chương 4 * Chương 5

Chương 6 * Chương 7

Chương 8 * Chương 9 * Chương 10

*

Mở đầu

Biệt thự nhà họ Hạ. Nhà họ Hạ tổng cộng có sáu người. Ngoài hai vợ chồng ra, họ còn sinh được bốn cô con gái là Hạ Tâm Diệp, Hạ Vân Vi, Hạ Chi Liên, Hạ Thiên Cầm.

Cô con gái lớn Hạ Tâm Diệp, tính cách có hơi nóng nảy, cởi mở không câu nệ chuyện nhỏ nhặt, thích tự do thoải mái, cuộc sống không gò bó không trói buộc, yêu hận rõ ràng. Là một cô gái rất có cá tính mạnh mẽ. Hiện nay cô là một chuyên gia thiết kế thời trang. Cô không thích lộ diện với bên ngoài nên toàn bộ tác phẩm do mình thiết kế đều dùng danh nghĩa những người bạn tốt để công bố.

Cô con gái thứ hai Hạ Vân Vi, là cô gái duy nhất trong nhà khiến người ta đoán không ra tính cách. Toàn thân trên dưới tản mát ra hơi thở lười biếng vô hại, trong mắt lúc nào cũng mang theo ý cười mê hoặc khiến cho đàn ông nhìn vào liền bị say mê, là một người con gái tràn đầy quyến rũ xinh đẹp. Cô lấy việc gây khó dễ cho người khác làm thú vui, trêu đùa những người mình chán ghét hay không thích rồi cuối cùng làm ra một bộ dáng như vô hại. Cô từ nhỏ đã thông minh lanh lợi lại còn biết quản lý tiền bạc, tuổi còn trẻ nhưng chính là người có rất nhiều tài sản, chí hướng nguyện vọng cả đời là làm sao để mình có cuộc sống được nhàn hạ và thoải mái, chỉ thích làm những chuyện mình muốn làm.

Cô con gái thứ ba Hạ Chi Liên, trầm tĩnh không thích nói nhiều, cá tính hơi nhất gan, hiện nay cũng là một chuyên gia vẽ tranh minh họa có chút danh tiếng. Bởi vì không giỏi kết giao qua lại với mọi người, cô chỉ hay ở chung một chỗ cùng Vân Vi. Trừ người nhà ra, cô gần như không có bạn bè, mỗi ngày đều ôm máy vi tính ra sức làm việc.

Cô con gái thứ tư Hạ Thiên Cầm, là cô gái mà làm người trong nhà đau đầu nhất. Tính cách của cô vốn là rất cởi mở vui vẻ, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, không hiểu sao tính tình đột nhiên thay đổi lớn, trở nên lạnh lùng khó có thể gần gũi. Để tiện cho công việc, bốn chị em đều lần lượt dọn ra ngoài ở.

Nhưng hôm nay, hiếm khi thấy các thành viên nhà họ Hạ tề tựu đông đủ trong nhà. Người đứng đầu nhà họ Hạ là Hạ Vĩ Phong, tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị cùng vợ là Lương Kiều Kiều.

Hai người lúc này đang ngồi ở bên trong phòng khách, không ngừng quan sát bốn cô con gái ngồi ở đối diện - "Tâm Diệp, con đã 28 rồi!" Hạ Vĩ Phong tinh thần vui vẻ nhìn chăm chú cô con gái lớn.

"Đúng vậy ạ!" Tâm Diệp ngẩng đầu lên nhìn cha mình, không hiểu vì sao ông hỏi như vậy.

"Ừ! Quả thật là nên kết hôn rồi." "Cái gì?" Tâm Diệp sững sờ nhìn cha mẹ.

"Mấy ngày trước, ba có gặp lại những người bạn thời học chung đại học với ba, phát hiện con và con trai của họ đều đã đến tuổi phải kết hôn, cũng nên đem chuyện hôn nhân của các con xử lý một lần rồi." Ông Hạ nhìn về mặt nghi ngờ của con gái nói.

"Đem chuyện hôn nhân của chúng con xử lý một lần? Con có hôn ước với con trai họ khi nào thế? Tại sao con không hề biết?"

Tâm Diệp đứng lên, hai tay chống nạnh, đôi lông mày nhỏ nanh uôn cong

lại một chỗ, vặn hỏi cha mình.

"Hả? Ba chưa nói với các con sao?" Hạ Vĩ Phong hoài nghi nhìn về phía vợ bên cạnh. Thấy vợ lắc lắc đầu, tỏ ý không có.

"Ồ! Thì ra là ba quên, thiệt là, chuyện quan trọng như vậy làm sao có thể quên nói cho các con biết đây?" Ông Hạ dùng sức tự vỗ lên trán mình.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Tâm Diệp nhìn về phía cha mẹ, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn mấy cô em gái, cả nhóm em gái đều nhất trí lắc lắc đầu.

"Các con đã quên sao? Khi còn bé những người bạn của ba, đã từng dẫn theo con trai của họ đến nhà chơi, lúc đó cũng đã quyết định chuyện hôn nhân cho các con."

Ông Hạ cười khan, ông đương nhiên biết lúc ấy bọn trẻ tuổi còn quá nhỏ, sớm đã quên chuyện này.

"Chúng con?" Vân Vi nhíu lông mày, nghe ra sơ hở trong lời nói của cha mình.

"Đúng vậy! Mẹ thấy mấy đứa tụi con cũng đến tuổi nên kết hôn rồi, không bằng cứ cùng nhau xử lý một lần đi." Bà Hạ cũng lên tiếng thương lượng.

"Chuyện như vậy tại sao ba mẹ không nói sớm?" Tâm Diệp mắt húng rống to nói, tiếp theo còn nói: "Vả lại, chủ yếu là con cũng không có dự định kết hôn." "Đúng đó! Cần gì phải kết hôn chứ? Sống như vậy có gì không tốt sao."

Không gì vướng bận cả người thoải mái, Vân Vi lạnh lạnh phun ra một câu, nói cách khác cô cũng không có dự định kết hôn.

"Con... Con cũng vậy..." Bĩu môi cúi đầu xuống, Chi Liễn cũng lắc đầu theo biểu đạt ý nghĩ trong lòng. Chỉ có Thiên Cầm lạnh lùng ngồi ở một bên, ngay cả nói cũng thẳng thừng nói. Nhưng mà từ thần sắc thản nhiên trên mặt cô, có thể nhận ra cô đôi với chuyện kết hôn này cũng không hề nghĩ đến.

"Phụ nữ là phải nên lấy chồng sinh con, sao lại không muốn kết hôn chứ?" Không đồng ý lời con gái nói, lông mày bà Hạ nhíu lên, trừng mắt nhìn mấy cô con gái. Nhớ ngày đó, bà chỉ mới mười chín tuổi đã sinh ra Tâm Diệp rồi.

"Đây là chuyện đã được quyết định từ lâu rồi, các con muốn phản đối cũng không được."

Ông Hạ nghiêm mặt lên nói.

"Muốn con kết hôn, thật là không thể làm được." Thiên Cầm – người từ đầu đến cuối không mở miệng, rốt cuộc cũng lên tiếng. Mặc dù cô đã hai mươi lăm tuổi, đôi với một số người mà nói, có lẽ đến lúc nên tìm một người

đàn ông để lấy. Nhưng mà cô biết, cả đời này, sẽ không có ngày cô kết hôn sinh con.

"Con cũng không muốn." Tâm Diệp ngồi trên ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực hết sức tức giận, bộ dáng như đang nhẫn nại. Cái gì mà chuyện đã quyết định xong khi còn nhỏ? Trong đầu cô chút xíu ấn tượng cũng không có! Nhìn các chị em dũng cảm biểu đạt ý kiến của mình, Chi Liên ít can đảm nhất cũng dùng sức cúi đầu gật gật. Chỉ có Vân Vi lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Qua lời cha vừa nói như thế, trong đầu cô dường như cũng hiện lên rõ rệt bóng dáng của một cậu con trai.

"Mặc kệ các con có đồng ý hay không, chuyện đã quyết định rồi. Thời gian tới, từng người các con đều phải gả cho ba." Ông Hạ vẻ mặt nghiêm túc nhìn con gái của mình. Ông không nghĩ đến chúng nó lại có phản đối quyết liệt như vậy, ngay cả thương lượng cũng không được. Ban đầu nhắc đến chuyện này, cũng là vì muốn tốt cho chúng nó! Kết làm thông gia với người quen biết, thứ nhất bởi vì là bạn bè thâm giao, con gái gả đi sẽ không chịu khổ. Thứ hai, con cái của bọn họ ai ai cũng là người vô cùng ưu tú, không cần lo lắng con gái chọn lầm đối tượng. Bình thường chúng nó đều là người rất hiểu chuyện, hiểu thuận, còn rất ngoan ngoãn nghe lời, tại sao vừa nói đến chuyện này, tất cả đều trở nên không biết nghe lời như thế? Sáu người giảng co thật lâu, không ai còn có tâm tình để nói chuyện phiếm. Cuối cùng, ông Hạ lắc lắc đầu, cùng với bà Hạ đi vào phòng. Sau khi hai người rời đi, bốn cô con gái vẫn ngồi im một chỗ không nhúc nhích. Sau một hồi lâu, đã có người lên tiếng trước.

"Vân Vi... Làm sao bây giờ? Em, em không muốn lấy chồng..." Chi Liên lộ ra biểu cảm như sắp khóc đến nơi, cô chuyển hướng nhìn về mặt hồ hững của Vân Vi nói.

Vừa nghĩ đến mình sẽ phải sống chung với một người đàn ông không quen biết, trong lòng cô lại tràn đầy lo lắng.

"Đừng lo lắng." Vân Vi vẻ mặt mang theo đầy tự tin, vỗ vỗ đầu cô, cười cười một cái bảo đảm với cô.

"Sao có thể không lo lắng? Ngay cả mẹ cũng đồng ý chuyện hôn nhân này rồi." Tâm Diệp vô lực tựa vào trên ghế sofa, không nhìn được thở dài. Thiệt là, đang yên lành sao tự dưng lại muốn tìm chồng cho các cô! Người đầu tiên phải chịu khổ là cô đó.

"Thiên Cẩn, ý em thế nào?" Vân Vi quay đầu sang hỏi một cô em gái khác, muốn biết cô có ý kiến gì không. Liếc mắt nhìn Vân Vi đang đợi cô trả lời, Thiên Cẩn bị gọi đúng tên rất bàng quang nhún nhún vai nói, "Em cũng

không lấy." Trong đầu hiện lên một ý đồ xấu, Vân Vi cười nhìn mọi người.

"Được rồi! Nếu tất cả chúng ta đều không muốn kết hôn, vậy biện pháp chỉ có một - Bỏ trốn."

Trên mặt cô hiện lên nụ cười có lúm đồng tiền rực rỡ mê người, trong ánh mắt là sự thông minh lanh lợi còn có một chút tinh nghịch.

"Vậy có thể trốn bao lâu?" Tâm Diệp nhụt chí hỏi.

"Vẫn chưa nói hết mà, chị đừng nôn nóng thế chứ." Vân Vi mở miệng ngăn chặn lại sự hấp tấp xao động của Tâm Diệp, lại tiếp tục nói: "Sau khi trốn đi, tìm một người đàn ông giúp mình, rồi dẫn người đó về nhà gặp cha mẹ, bảo cha mẹ hủy bỏ hôn ước trước đó chẳng phải là được rồi sao." Đợi đến khi hôn ước bị hủy bỏ mới nói cho cha mẹ biết đã chia tay với người đàn ông kia rồi. Còn nữa, lúc đó tâm hồn đang bị tổn thương, như vậy cha mẹ cũng sẽ không ép buộc các cô nữa, không phải sao? "Chị hiểu rồi. Cách này cũng không được hay lắm, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể dùng." Tâm Diệp bưng tỉnh hiểu ra, cao hứng đứng lên, trong đầu không ngừng tính toán một vài chuyện.

"Vậy bây giờ nên làm gì?" Chi Liễn nghe được nhưng vẫn chưa hiểu lắm nên hỏi lại. Muốn cô tìm đàn ông? Chuyện này thật đáng sợ, cô sợ nhất chính là đàn ông. Vân Vi vỗ nhè nhẹ lên đầu em gái mình, thần sắc trên mặt cực kỳ vui vẻ.

"Bây giờ à? Thu dọn bỏ trốn!"

Ngay sau đó bốn chị em liền cùng nhau chạy lao ra khỏi nhà, chuẩn bị triển khai "Kế hoạch hủy hôn" - Đợi sau khi bốn chị em các cô rời đi, hai vợ chồng mới từ trong phòng đi ra, trên mặt hình như cũng mang theo ý cười suy tính sâu xa. Muốn chạy trốn? Vậy phải xem bản lĩnh của các cô thế nào, có thể trốn thoát khỏi bàn tay của bọn họ không! Điều này phải nên nói lại từ đầu một chút...

Mười chín năm trước... Hôm nay đôi với nhà họ Hạ mà nói là một ngày rất tốt đẹp, bởi vì nam chủ nhân của nhà họ Hạ - Hạ Vĩ Phong, sắp sửa đón tiếp nhóm bạn thân cùng thời đại học đến nhà chơi. Nhớ ngày đó bọn họ là một nhóm bạn rất thân, mặc dù mọi người đến từ các nơi trên thế giới, nhưng mà cá tính thì lại rất hợp nhau. Vì vậy, dù đã tốt nghiệp nhiều năm, nhưng tình hữu nghị của năm người cũng không có vì khoảng cách mà thay đổi. Mà nhóm bạn thân của bọn họ, vì muốn cho tình nghĩa anh em càng thân thiết hơn, nên đã quyết định dùng hôn nhân để 'thân càng thêm thân'.

Hôm nay, chính là ngày "Ghép thành đôi" – Mới sáng sớm, chuông cửa

chính nhà họ Hạ đã vang lên. Cửa chính vừa mở liền thấy một nhóm người đi từ ngoài vào, trong đó có bảy người lớn và bốn cậu bé trai xấp xỉ tuổi nhau.

"Mọi người tới rồi! Mau vào ngồi, mau vào ngồi đi, mình đợi mọi người đã lâu rồi." Hạ Vĩ Phong lớn tiếng nói một cách vui vẻ. Anh một mặt vừa dùng tiếng Trung để chào hỏi nhóm bạn thân, mặt khác lại nghiêm túc đánh giá mấy cậu bé bên cạnh bọn họ, ý cười nơi khóe miệng càng lúc càng sâu. Năm người bạn tốt bởi vì quan hệ xã giao với nhau nên đều học hết tiếng mẹ đẻ của đối phương, vì vậy bốn người khác cũng đều sẽ nói tiếng Trung.

"Đây là con gái của cậu sao? Thật là đáng yêu, nhưng không giống cậu một chút nào." Trong số đó, một người đàn ông tên là Lạp Kiệt Nhĩ - Á Phổ Tư Tam Thế*, dùng đôi mắt sắc bén nhìn về phía bốn cô gái nhỏ đáng yêu như thiên sứ ngồi ở bên sofa.

(*là gia tộc nổi tiếng thời xưa ở nước Pháp)

"Cái gì không giống? Những cô con gái bảo bối này tất cả đều giống mình như đúc! Cậu không thấy đôi mắt đáng yêu của bọn chúng là đều được di truyền từ mình sao." Hạ Vĩ Phong lớn tiếng nói một cách kiêu ngạo, tay còn chỉ vào hai mắt của mình.

"Hừ! Đó là giống vợ cậu thôi, con gái người ta thế này nếu như lớn lên giống người cha như cậu, không sợ dọa chết người sao." Một người đàn ông ngồi ở phía bên kia là Kurosawa Vũ Lang* tỏ thái độ không đồng ý với lời của anh. (họ này chắc ai cũng biết = Nhật Bản) "Được rồi! Mọi người cũng đừng tranh cãi ai giống ai nữa, chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm." Ba người phụ nữ đang có mặt bắt đầu cùng lên tiếng nhắc nhở chồng mình ở bên cạnh.

"Nói cũng đúng, nhưng mà... Quyết định như thế nào đây? Chẳng lẽ phải rút số?" Vừa hỏi là một người đàn ông có bộ dạng rất hung tợn độc ác, anh chính là người cầm đầu hiện tại đảm nhiệm tổ chức Mafia ở nước Ý - Cỗ Mông-Mặc Tây Nhĩ.

"Mình thấy chi bằng chúng ta chơi đoán số đi!" Người đưa ra chủ ý này là Hạo Hoàng, anh chưa kết hôn đã tiếp nhận vị trí Môn Chủ của Tông Nham Môn, đồng thời cũng chịu trách nhiệm giáo dục người thừa kế tiếp theo.

Người thừa kế tiếp theo - Xa Nhân Hạo, là người được Hạo Hoàng nhận nuôi từ Cô Nhi Viện. Lần này, anh đến đây tiện thể dẫn theo Nhân Hạo, là để tham gia "Ghép thành đôi".

"Các người đừng ồn ã nữa có được hay không!" Đến lượt bốn người phụ nữ lại cùng nhau lên tiếng quát to hơn.

"Em thấy... Không bằng chúng ta quan sát nhìn xem một chút trước đi!

Dù gì mọi người cũng phải ở lại đây vài ngày mà, không phải sao? Đừng vội nôn nóng như vậy." Lương Kiều Kiều vợ của Hạ Vĩ Phong đề nghị.

"Tốt lắm! Xem ra cũng chỉ có như vậy thôi." Ngoài cách này ra, mọi người thật sự cũng không nghĩ ra được cách nào khác tốt hơn. Nhưng vừa đến buổi chiều, bốn người đàn ông bộ dạng khản trương, rớt cuộc vẫn lén lút dùng cách thức trò chơi đoán số, quyết định chọn người 'Ghép thành đôi'. Bốn cô gái nhỏ thật sự đáng yêu lại đơn thuần, cứ như vậy từng câu chuyện - Được mở ra...

"Hạ Vĩ Phong -"

Trong phòng trên lầu truyền đến âm thanh quát to lo lắng của Hạo Hoàng, vợ chồng Hạ Vĩ Phong vừa mới giải quyết xong chuyện ba cô con gái, lúc này ngay cả thời gian uống miếng nước cũng không có, lại phải vội vàng chạy đến cửa cầu thang để xem xảy ra chuyện gì.

"Làm sao vậy? Có chuyện gì thế?" Hai người lo lắng hỏi.

"Các cậu có nhìn thấy Nhân Hạo đâu không?" Hạo Hoàng tự mình lao xuống cầu thang, vẻ mặt lo lắng nhìn xung quanh bốn phía. Ban nãy Nhân Hạo nói muốn lên lầu tìm Thiên Cầm, thế nhưng anh vừa lên lầu thì phát hiện không thấy cả hai đâu cả, mà Thiên Cầm đáng lẽ phải ngủ say ở trên giường cũng biến mất luôn.

"Nhân Hạo? Nó không có ở trên lầu sao? Bọn mình vừa mới thấy nó lên lầu mà, không phải sao?" Lương Kiều Kiều mặt nghi ngờ nói.

"Nó không có ở trong đó, cũng không thấy Thiên Cầm." Hạo Hoàng chạy đi ra ngoài. Vợ chồng Hạ Phong cũng chạy theo.

"Sao lại không có ở trên đó chứ? Vậy chúng nó đi đâu rồi, là Nhân Hạo dẫn theo Thiên Cầm đi ra ngoài sao? Nếu như đi ra ngoài, chúng ta phải phát hiện được mới đúng, cậu có tìm thử trong phòng khác chưa, có thấy bóng dáng hai đứa chúng nó hay không?" Lương Kiều Kiều vô cùng lo lắng hỏi. Theo lý mà nói, Thiên Cầm sẽ không đi chung với những người khác mới đúng, huống chi nó vừa mới đi ngủ, hẳn là sẽ không dậy sớm như vậy nha!

"Đừng lo lắng, trước tiên chúng ta hãy cứ chia nhau đi tìm xem. Bà xã, em đi gọi thêm những người khác đến tìm giúp, nhiều người cùng chia nhau hành động sẽ nhanh hơn." Hạ Vĩ Phong an ủi vợ mình, sau đó đi tới nhà để xe. Trong lúc mọi người đang lo lắng chạy ra bên ngoài tìm kiếm hai đứa nhỏ, thì trong tủ treo quần áo của một căn phòng nào đó trên lầu, có một thanh âm nhỏ nhỏ truyền ra.

"Hay quá, có thể đi ra rồi." Bước ra khỏi tủ treo quần áo trước chính là Xa

Nhân Hạo, trên khuôn mặt trắng muốt của anh thoáng hiện lên một nụ cười ranh mãnh.

"Anh à, em không xuống được." Thiên Cầm vươn hai tay ra, gương mặt đỏ hồng, chờ mong anh ẵm cô đi xuống.

"Được, anh ẵm em xuống." Nhân Hạo dè dặt cẩn thận mà bế cô xuống dưới. Thiên Cầm rất thận trọng kéo thẳng lại làn váy đã bị làm rối, vừa ngẩng đầu lên, hướng về phía Nhân Hạo lộ ra một nụ cười ngọt ngào vô cùng đáng yêu.

"Còn trốn nữa sao."

Cô dựa sát vào cửa sổ, chỉ về hướng ba chị gái và mấy anh trai được nhóm người lớn dẫn theo cùng với những người khác đã đi ra khỏi nhà tìm kiếm bọn họ.

"Đúng vậy! Chơi vui không?" Nhân Hạo thương yêu nhéo nhéo gương mặt bầu bĩnh của Thiên Cầm, lại còn hôn nhẹ lên gò má mềm mại của cô một cái.

"Ừ!" Thiên Cầm nở nụ cười khanh khách, má lúm đồng tiền rạng rỡ hiện trên mặt cô, càng làm cho cô trông vô cùng dễ thương.

"Vậy em có phải nên ngủ một giấc hay không?" Nhân Hạo không quên điều kiện trước đó đã trao đổi với cô. Vừa rồi anh định lên lầu tìm Thiên Cầm, cô bé nhỏ nhắn đáng yêu mà lần đầu tiên nhìn thấy đã làm cho anh rất thích. Kết quả phát hiện cô căn bản không phải đang ngủ, hơn nữa còn mở rộng cửa sổ đang muốn trèo ra bên ngoài, nguy hiểm vô cùng. Sau khi anh ôm cô đi xuống, cô lại làm nũng nói là muốn chơi xong trốn tìm mới chịu ngủ, thế là anh nghĩ ra cách này, giấu cô và mình ở trong tủ treo quần áo để cho nhóm người lớn lo lắng đi tìm. Đây coi như là tròng phạt nho nhỏ cho đám người lớn vì sự lơ là trông chừng an toàn của bọn nhỏ.

"Tốt, vậy thì ngủ một giấc. Anh cũng ngủ một chút chứ?" Thiên Cầm ngoan ngoãn nằm xuống, bàn tay nhỏ béo ụt ịt vẫn không quên giữ chặt tay anh, muôn anh ngủ chung với cô.

"Được." Dù sao anh cũng không có việc gì làm. Chẳng biết tại sao lại bị dẫn đến Đài Loan, khiến cho anh nhàm chán đến khủng hoảng, anh thật sự không hiểu mình tới chỗ này để làm gì.

Cũng may là nhờ có cô gái nhỏ đáng yêu này mới không làm cho anh quá mức buồn chán. Cả một buổi sáng, anh đều theo bên cạnh Thiên Cầm để chơi đùa, đơn giản chỉ là vì biểu cảm vô cùng phong phú trên gương mặt rất đáng yêu của cô. Nhân lúc người lớn đang bận rộn tranh cãi âm ỉ, anh thấy cô biết ngoan ngoãn vâng lời, lại tự mình đi làm những chuyện khác mà cảm thấy

không thể tưởng tượng nổi.

Nhân Hạo cởi giầy ra, chen chúc cùng với cô ở chung trên một chiếc giường đơn nhỏ. Mặc dù chỉ mới mười lăm tuổi nhưng thân hình anh vô cùng cao lớn. Vì nằm trên chiếc giường nhỏ của cô mà đôi bàn chân anh đã phải thừa ra bên ngoài. Thiên Cầm hài lòng thân thiết kê sát vào bên cạnh Nhân Hạo, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay của anh, để đầu mình tựa vào bờ vai anh. Không bao lâu, thiên hạ nhỏ nhỏ đã chìm vào giấc ngủ.

Nhân Hạo vừa nhìn thấy cảnh tượng này, đường nét trên khuôn mặt anh càng trở nên nhu hòa. Anh vươn một cánh tay khác ra, dịu dàng vuốt nhẹ vài sợi tóc rối loạn cho cô, sau đó cũng ngủ thiếp đi. Cho đến khi nhóm người lớn về đến nhà, đi vào phòng ngủ Thiên Cầm nhìn xem một lần nữa thì thấy hai người nằm ở trên giường đang ngủ say, đều không hẹn mà cùng nhau thở phào một hơi nhẹ nhõm. Cũng vì thế, cô liền trở thành cô con dâu được Hạo Hoàng lựa chọn -

*

Chương 1

Đến cuối cùng, cô vẫn quyết định cùng các chị em cùng nhau rời khỏi Đài Loan. Nhưng mà ngay cả chính cô cũng không hiểu được, rõ ràng có rất nhiều nơi có thể đi như vậy, tại sao cô lại đồng ý đề nghị của bạn tốt Nhã Văn đi Hàn Quốc thăm cô ấy... Đúng vậy, lúc này cô đang ở trên máy bay, mà đích đến chính là quốc gia cô từng thề, cả đời này tuyệt đối sẽ không bước lên - Hàn Quốc.

Mấy ngày trước, cô lại nằm mơ thấy chuyện ba năm trước đây, khi tỉnh dậy mới phát hiện nước mắt đã sớm rơi đầy mặt. Hồi ức ba năm trước đây, đã tự dặn lòng là không được suy nghĩ đến nó. Vậy mà không hiểu tại sao? Tại sao đột nhiên lại nhảy vào trong mộng của cô, đánh thức quá khứ cô không muốn nhớ lại nữa? Có lẽ do ban ngày có chút suy nghĩ, đêm có điều mộng, bởi vì mình sắp đến Hàn Quốc, cho nên sinh ra hiệu ứng như vậy? Cầm nhắm chặt mắt, chỉ có cánh môi hơi rung rung, để lộ ra yếu ớt giờ phút này của cô.

Ba năm này, cô đã học được cách khống chế tình cảm của mình. Cô đã trưởng thành, không còn là cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu của quá khứ... Cô trở nên lạnh nhạt, khó có thể gần gũi, đây là phương pháp cô tự bảo vệ mình. Những chuyện xảy ra ở nước Pháp trước kia, trừ Nhã Văn ra, cô không nhắc đến với bất kỳ ai, mặc dù người nhà vì cô đột nhiên thay đổi cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng hiểu được tâm trạng của cô nên im lặng không hỏi.

*Thiện giải nhân ý: hiểu biết ý của người khác.

Như vậy là tốt nhất, không phải sao? Cô lạnh nhạt cười một tiếng, trong

mắt vẫn là tràn đầy ưu sầu. Cô chẳng qua là cố ý nguy trang cho mình mà thôi. Cô chỉ là cố làm ra vẻ kiên cường, lạnh lùng đối với người khác mà thôi. Thật ra thì, cô đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi. Rốt cuộc là đến khi nào, cô mới có thể đem những điều đã qua roi vào quên lãng? Phải bao lâu nữa cô mới có thể chân chính mở ra tâm hồn, khiến kết sương trong lòng hòa tan?" Cô thật không biết... Cẩn khe khẽ thở dài một hơi. Cô nghĩ... Có lẽ vẫn còn lâu, lâu lắm...

Nước Pháp, ba năm trước, "Cậu, cậu nói cái gì?" Nhìn bạn tốt Cẩn đang ngồi đối diện, Nhã Văn đứng lên, có chút không dám tin kêu to ra tiếng, vẻ mặt cô hoảng hốt, giống như nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi. Vốn là muốn đem Cẩn giới thiệu cho anh trai đang làm việc ở Pháp, cô mới bằng mọi cách khuyên nhủ; muốn cô ấy tới nước Pháp chơi. Nhưng anh trai Nhã Văn, lúc bọn họ đến được nước Pháp rộng lớn kia, đã đi Anh quốc công tác, vì thế bọn họ tạm thời ở tại khách sạn, chờ anh trai Nhã Văn đi công tác về.

Thật vất vả mới chờ được anh trai quay về, cô cũng an bài xong tất cả, vốn định giới thiệu hai người quen biết, ai ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

"Này! Cậu nói nhỏ một chút có được không? Nơi này dù sao cũng là phòng ăn! Mặc dù không ai nghe hiểu được chúng ta đang nói cái gì, nhưng nhìn bộ dáng của cậu, người khác sẽ cho rằng xảy ra chuyện đáng sợ gì đó." Cẩn có chút ngượng ngùng kéo lấy bạn tốt ngồi xuống, một tay che lấy miệng cô ấy đang mở ra thật to, vừa nhìn về khách khứa xung quanh, gật đầu tạ lỗi.

"Cậu có bạn trai? Ông trời, mình thế nào không biết? (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) Chuyện xảy ra lúc nào? Là ai? Mình có biết không? Tháng trước mình mới hỏi qua cậu có bạn trai hay không, cậu nói không có, thế nào mới trong thời gian 1 tháng, lập tức liền xuất hiện một người đàn ông, với lại... Chúng ta đợi ở chỗ này cũng gần một tháng, thời gian đâu để cậu kết giao bạn trai?" Nhã Văn nói với cô, thái độ hoài nghi rõ ràng.

"Thì, chính là tại nơi này thôi! Cậu không cần kích động như thế có được hay không?" Cẩn hơi thẹn thùng, đỏ mặt không biết làm sao.

"Ở chỗ này?" Nhã Văn vừa nghe, chuyện này thật không hay rồi!

"Nước Pháp? Cậu kết giao một người bạn trai Pháp? Cái loại mắt xanh, mũi cao, tóc vàng kia...? Ông trời! Điều này sao có thể?" Cô kích động vỗ trán, dù thế nào cũng không nghĩ ra Cẩn mới đến nước Pháp không tới một tháng, liền kết giao với một người bạn trai Pháp! Lúc ở trường học, Cẩn nổi danh là sát thủ đàn ông, bất kỳ người đàn ông nào vừa thấy cô, đều bị bẻ

ngoài thanh tú cùng giọng nói ngọt ngào đến dọa người của cô làm cho say mê như điên đảo. Chỉ là khi đó Cẩn không coi trọng bất kỳ một người đàn ông nào, mà bây giờ lại -

Chẳng lẽ nói... "Này! Cẩn, không phải là cậu bị đàn ông Pháp lời ngon tiếng ngọt lừa chứ?!" Nhã Văn cảnh giác xem xét bất kỳ người đàn ông nào khả nghi ở xung quanh.

"Nếu biết khi nói cho cậu, cậu sẽ kích động thành ra như vậy, mình không thèm nói cậu nghe nữa." Cẩn bắt đắc dĩ thở dài, bạn tốt phản ứng khoa trương khiến cho cô dở khóc dở cười.

"Bạn trai mình không phải người Pháp, anh ấy là người Hàn Quốc, vì chuyện công việc nên mới đến Pháp." Cẩn giải thích.

"Người Hàn Quốc?" Nhã Văn lần này hơi mơ hồ.

"Đúng vậy!" Vừa nghĩ tới anh, trong lòng Cẩn lại bị tư vị ngọt ngào hạnh phúc căng ra tràn đầy.

"Làm ơn, cậu và anh rốt cuộc quen biết bao lâu hả?" Nhã Văn tuyệt đối không coi trọng tình yêu của cô, Cẩn chưa bao giờ trải qua yêu đương, đối với chuyện tình cảm vẫn còn rất đơn thuần, cô sợ cô ấy sẽ bị người đàn ông kia lừa.

"Thật phải nói sao? Ừ, mình suy nghĩ... Ước chừng một tuần lễ."

Mặc dù chỉ quen biết một tuần lễ, nhưng mà hai người tựa như đã biết cả đời, đối với nhau ngay cả một chút xíu cảm giác xa lạ cũng không có, giống như... đã quen biết từ kiếp trước. Cô chưa từng yêu đương? Không sai, chỉ là như vậy không cho rằng cô không hiểu cái gì gọi là tình yêu, chẳng qua là bởi vì cô từ trước đến giờ chưa tìm được một người đàn ông để cho cô nhìn một cái, là có thể nhận định cả đời. Mà bây giờ... Cô tìm được. Vừa nghĩ tới ngày đó hai người gặp nhau, không ngừng xảy ra đủ loại trùng hợp, cô chỉ biết, anh chính là người đàn ông định mệnh của cô. Nghĩ lại một đoạn kia -

Một hôm đi đến Pháp sau đó, tròn hai tuần lễ đều bận bịu cùng Nhã Văn đảo máu cuộc sống, vốn là một thân một mình đợi trong tiệm cơm, định nghỉ ngơi thật tốt. Cẩn đột nhiên tâm huyết dâng trào, muốn một mình ra ngoài đi dạo. Cô đi tới một quán cà phê nằm ở ven bờ sông, khi cô đang ngồi ở quán cà phê ngoài trời trên đường, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ ôn hòa thì đột nhiên có một chiếc xe máy khổng lồ, từ đường phố đối diện lao tới chỗ cô. Cô sững sờ ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, nhắm mắt lại, chờ mình bị chiếc xe máy khổng lồ kia hôn lên, sợ đến nỗi ngay cả hơi sức hét ra tiếng cũng không có.

Kết quả, trong khoảnh khắc xe sắp tông vào cô, cô cảm thấy mình bị một lực vô cùng to lớn mạnh kéo ra, sau đó bị một người ôm lăn qua một bên. Mãi cho đến khi cô mở mắt ra, mọi người xung quanh phát ra tiếng thét kinh ngạc chói tai thì cô mới biết mình được cứu. Cô cảm giác được chính mình dường như bị người nào đó gắt gao ôm lấy. Cô mở hai mắt ra, trong tầm mắt là một người đàn ông có màu da giống cô, trông mắt phương đông màu đen cũng giống cô.

"Cô không sao chứ?" Người đàn ông dịu dàng hỏi cô, nhưng ngôn ngữ anh nói Cần một chút cũng nghe không hiểu. Anh lộ ra nụ cười làm cho người ta an tâm, giống như đang an ủi cô, khiến sự phòhng bị của Cần giảm bớt.

"Tốt, thật là đáng sợ, thật là đáng sợ... Xe kia..." Cần biết mình không sao, nước mắt cũng theo đó dâng lên trong khóe mắt.

"Không sao, đừng khóc." Người đàn ông cứu cô, sau khi nghe lời nói của cô thì cũng dùng tiếng Trung vô cùng chuẩn mực, nhỏ giọng an ủi cô. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, dịu dàng vỗ vỗ đôi vai không ngừng run rẩy của cô. Vừa nghe đến ngôn ngữ quen thuộc, Cần nhin không được nước mắt rơi xuống, ở trong ngực anh khóc lớn tiếng, cũng quên quan hệ chỉ là người xa lạ, cô giống như tìm được nơi nương tựa, lập tức đem sợ hãi trong lòng phát tiết ra ngoài.

Người đàn ông mặc cho cô nương nhờ trong ngực của anh, một lần lại một lần nhẹ giọng an ủi, khóe miệng trước sau vẫn giữ vững nụ cười ôn hòa mê người, không có lộ ra sự mất kiên nhẫn nào. Rót cuộc, xe cứu thương tới, tên đàn ông say rượu gây chuyện kia bị đưa lên xe cứu thương, nhân viên cứu hộ xác định Cần không có việc gì sau đó rời đi, đám người cũng tản ra theo.

"Thật sự không sao cả? Không cần tôi giúp cô tìm người nhà tới?" Ngồi ở một bên trên ghế đá, người đàn ông lại một lần nữa hỏi Cần, trên khuôn mặt vẫn còn nét hoảng sợ. Xa Nhân Hạo nhìn cô gái xem chừng tuổi còn rất nhỏ trước mắt này, không tin tưởng lắm việc cô có thể tự ở một mình.

"Ừ, thật không có việc gì." Cần lau đi nước mắt nơi khóe mắt lưu lại, kiên cường cười.

Nhã Văn sáng sớm đã đi ra ngoài, ở nước Pháp người mình có thể liên lạc, ngoài cô ấy ra sẽ không hề có ai. Cho dù cô sợ hãi ra sao, cũng không biết nên tìm người nào.

"Được rồi! Vậy cô cũng phải cẩn thận một chút." Chẳng biết tại sao, Xa Nhân Hạo lại không đành lòng để cô ở đây một mình. Nhưng giờ phút này anh không thể không đi thi hành nhiệm vụ, thật sự không có cách nào trì hoãn

nữa.

"Tiên sinh, cảm ơn anh." Cẩn gật đầu một cách kiên định.

Giờ phút này cô hoàn toàn không muốn ở bên ngoài. Cô chỉ muốn nhanh chóng trở lại trong khách sạn an toàn. Vì vậy, Cẩn liền trở lại khách sạn, sau đó, cô thất vọng phát hiện ra mình quên hỏi thăm tên người đàn ông đã cứu cô, đồng thời cô cũng để quên mấy quyển sách vừa mới mua ở quán cà phê. Hôm sau, cô cự tuyệt lời mời của Nhã Văn, lấy lý do muốn ở lại khách sạn nghỉ ngơi, sau đó lại một lần nữa đi đến quán cà phê ngày hôm qua, không nghĩ tới, người đàn ông cứu cô kia cũng ở đó, mà bên cạnh anh cũng chính là cái túi cô đang muốn tìm.

Lần này, cô rốt cuộc đã hỏi được tên của anh, đồng thời cũng biết anh là một người Hàn Quốc. Anh bởi vì yêu thích Đài Loan mà học tiếng Trung, cho nên anh nói tiếng Trung hoàn toàn lưu loát. Hai người ở trong quán cà phê ngoài trời vui vẻ tán gẫu, hoàn toàn không giống như mới quen hôm qua. Dù Cẩn ít khi mời một người đàn ông nào nhưng vì cảm tạ anh cứu giúp nên vào giữa trưa mời anh ăn một bữa cơm. Không nghĩ tới chính là, vừa chia tay sau bữa trưa, buổi tối ở bên trong nhà hàng nổi danh, họ lại một lần nữa chạm mặt. Bởi vì Nhã Văn gọi điện thoại về khách sạn trễ, cô liền một thân một mình đi tới bên trong nhà hàng cao cấp gần đó dùng cơm. Bởi vì chỗ ngồi bên trong phòng ăn đây khách, nhân viên phục vụ liền hỏi Cẩn, có muốn ngồi cùng bàn với người khác hay không, mà người kia tình cờ lại là Xa Nhân Hạo.

Một đêm này, bọn họ cùng thưởng thức một bữa ăn tối hết sức ngọt ngào, hơn nữa càng thêm biết rõ đối phương. Nhân Hạo bị cá tính ngây thơ của Cẩn hấp dẫn, khuôn mặt cô ấy đáng yêu y như búp bê, càng nhìn càng làm cho anh không nhịn được muốn thương yêu. Anh không hy vọng cùng cô chấm dứt như vậy, vì thế anh mời Cẩn đi tản bộ bên bờ sông. Ban đêm ven bờ sông, chỉ có tốp năm tốp ba tình nhân, vô cùng tĩnh mịch. Cẩn đỏ mặt đi phía sau Xa Nhân Hạo, vô cùng khấn trương.

Hôm qua sau khi phát sinh sự kiện lớn kia, thật ra một chút ấn tượng về anh cô cũng không có, chỉ biết mình được một người đàn ông cứu, nhưng lúc ban ngày nhìn thấy anh thì cô mới phát hiện ra, mình đã được một người đàn ông đẹp trai đến mê người cứu. Cô cũng không biết, mình sẽ bởi vì một người đàn ông chưa quen biết cảm thấy khấn trương, thần kinh không ổn định, cô cũng chưa từng vì bất kỳ một người đàn ông nào mà đỏ mặt xấu hổ.

Sau khi nhìn rõ tướng mạo người đàn ông trước mắt, bữa ăn giữa trưa kia, cô ăn thật khấn trương. Mới vừa rồi ở bên trong phòng ăn tối lại một lần nữa

cùng anh không hẹn mà gặp thì tim của cô không nhận được bắt đầu gia tăng nhịp đập, ngay cả hô hấp cũng dồn dập theo. Cả buổi tối, trong lòng cô đều cao hứng lại khẩn trương, tưởng rằng hai người sau khi kết thúc bữa ăn tối sẽ phải chia tay, không nghĩ tới anh lại đề nghị đến bờ sông đi dạo một chút. Hiện tại... Cô giống như một cô gái nhỏ, chỉ dám đi ở phía sau anh, ngay cả dũng khí đi ở bên cạnh anh, cùng anh nói chuyện cũng không có. Anh nhất định cảm thấy cô rất không thú vị! Cẩn cẩn môi, trong đầu khẩn trương ngay cả một câu đề tán gẫu cũng không có, chỉ có thể lẳng lặng đi theo phía sau anh.

"Cẩn." Nhân Hạo đi ở đằng trước đột nhiên dừng bước, xoay người lại nhìn về phía cô. Chưa kịp ngừng chân, Cẩn đụng phải Nhân Hạo.

"A... Đúng, thật xin lỗi, tôi, tôi không phát hiện anh..." Cô ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ lên, nhìn anh mà không biết làm sao.

"Cùng tôi đi chung một chỗ, khiến cô bất an như vậy sao?" Cô hốt hoảng nhìn ở đáy mắt anh, một cỗ thương tiếc từ đáy lòng trào ra, làm cho anh không nhận được đưa tay xoa nhẹ gương mặt trơn mềm không chút tỳ vết của cô. Khoảng cách giữa hai người gần gũi như thế, Cẩn ngừng thở, ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám chứ nói chi là mở miệng trả lời anh. Cô gái này nên thuộc về anh. Lần đầu tiên ở quán cà phê nhìn thấy cô trong khoảnh khắc đó, trong đầu anh hiện lên ý niệm này. Sau đó, anh phát hiện cô gặp nguy hiểm, liền dừng cảm quên mình lao đến giải cứu cô. Sau khi cô an toàn, anh phát hiện mình lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi hai người hai lần vô tình gặp gỡ, anh càng thêm xác định, giữa hai người có tồn tại một loại liên hệ không cách nào diễn đạt bằng ngôn ngữ. Anh nghĩ muốn cô, muốn phải có cô, muốn giữ cô ở bên cạnh anh, một khắc cũng không rời xa.

"Làm bạn gái của tôi." Anh dùng giọng nói giàu từ tính hỏi, bên trong chứa đựng sự kiên trì cùng nghiêm túc. Cẩn tròn tròn mắt, không thể tin được điều mình vừa nghe. Trong đầu trống rỗng, tiếp đó cô nghe câu trả lời của mình - "Được" Sau đó, anh cười, cúi đầu hôn cô. Cô có cảm giác nụ hôn đó chạm đến lòng mình, chạm đến tất cả suy nghĩ của mình. Sau khi trở lại khách sạn, Nhã Văn liền thần thần bí bí nói với cô, một tuần lễ sau, cô ấy phải đến chỗ của anh trai, nói có chuyện muốn cùng anh ấy thương lượng, muốn cô đợi ở trong khách sạn chờ cô ấy trở lại. Vì vậy, Cẩn mỗi ngày đều vui vẻ cùng Nhân Hạo đi ra ngoài. Vì không để cho Nhã Văn bận tâm, buổi tối mỗi ngày cô đều sẽ đứng giờ trở lại tiệm cơm, chờ đợi điện thoại của cô ấy. Thời gian ban ngày, cô liền cùng Xa Nhân Hạo đi khắp nơi vui chơi. Hai

người bọn họ, giống như một loại lão phu lão thê*, không cần quá nhiều ngôn ngữ, chỉ cần một ánh mắt, một động tác, cũng có thể biết được suy nghĩ của đối phương, ăn ý này tựa như một dạng bẩm sinh...

*Lão phu lão thê = cặp vợ chồng già.

"Này! Hoàn hồn. Cậu còn chưa nói cho mình biết anh ấy tên gọi là gì? Còn có anh ấy đang làm gì? Trông như thế nào? Có cao hay không? Quan trọng nhất là, các cậu quen biết như thế nào?" Nhã Văn nóng lòng muốn truy hỏi sự việc kỹ càng.

"Cậu đừng kích động có được hay không? mình cùng anh ấy là ở -" Cẩn vừa muốn mở miệng, đột nhiên một tiếng kinh hô truyền đến từ sau lưng thu hút sự chú ý. Hai cô gái không hẹn mà cùng nhìn về nguồn gốc thanh âm.

"Nhân Hạo..." Cẩn kinh ngạc đứng lên, thế nào cũng không nghĩ tới anh ấy sẽ xuất hiện vào lúc này.

*Từ giờ mình sẽ đối xưng hô thành tôi-em or anh- em vì hai anh chị ý đang quen nhau nha. ^^

"Tôi đoán em có lẽ ở chỗ này, xin lỗi, tôi thật sự không cách nào khắc chế ý nghĩ trong lòng muốn đến gặp em, cho nên liền chạy tới." Xa Nhân Hạo có một đôi mắt thâm thúy hết sức mê người, cùng với nụ cười tràn đầy tự tin, đủ để mê đảo tất cả nữ nhân tại chỗ. Mà vóc dáng của anh thật hoàn mỹ, cao gần 190 centimét, càng làm cho người khác không nhận được muốn dựa vào lồng ngực vững chắc của anh, được anh bảo vệ. Anh có mái tóc màu đen chạm vai, dùng một cái dây da tùy ý buộc ở trên đầu, mặc trang phục màu đen, khiến cho cả người anh có sức hấp dẫn kì lạ.

"Em... Cùng bạn ở một chỗ, anh có muốn ngồi không?" Không nghĩ tới anh lại đột nhiên xuất hiện, Cẩn mặt đỏ lên lúng túng không biết làm sao. Cô thẹn thùng, khuôn mặt đỏ ửng giống như ánh nắng chiều mê người, làm cho Nhân Hạo nhìn đến say mê.

"Nhã, Nhã Văn, này, đây chính là bạn trai mà mình nói, anh ấy tên Xa Nhân Hạo." Cẩn gọi Nhã Văn, lúc này sắc mặt không được tốt, khóe miệng khẽ mang theo nụ cười xinh đẹp y hệt cô gái nhỏ.

"A! Chính là anh lừa gạt Cẩn nhà tôi?" Nhã Văn cất giọng chất vấn.

"Xin chào, mấy ngày nay thường xuyên nghe được Tiểu Cẩn nhắc tới cô." Xa Nhân Hạo hoàn toàn không để ý Nhã Văn đối với mình phát ra địch ý, ngược lại ôn nhu cùng cô thăm hỏi.

"Tôi lại chưa từng nghe cô ấy nhắc đến anh." Nhã Văn hoàn toàn không cảm kích mà khẽ hừ, tâm tình cô giờ phút này khó chịu tới cực điểm. Tức chết người đi được, dám giành bạn tốt của cô! Tuần trước cô đặc biệt bay tới

chỗ anh trai trước chính là vì cùng anh trai thương lượng chiêu đãi Cẩn như thế nào, còn sắp xếp xong gian phòng, dự định tuần này để cho cô ấy cùng anh trai làm quen, ai ngờ lại bị người đàn ông trước mắt nhanh chân đến trước.

"Nhã Văn -" Cẩn hoàn toàn không thể lý giải được tại sao thái độ bạn tốt đối với Nhân Hạo lại kém như vậy, chỉ có thể ở một bên nhỏ giọng kêu lên.

"Cẩn, cũng đừng trách mình không nhắc nhở, người đàn ông diễm mạo giống như anh ta, chính là thuộc loại hoa hoa công tử, cùng anh ta kết giao cậu sẽ dễ bị tổn thương, mình khuyên cậu vẫn là đừng tìm loại đàn ông này ở chung một chỗ, mình dẫn cậu đi tìm người đàn ông tử tế hơn." Nhã Văn hai mắt trừng lớn, nhìn về phía Nhân Hạo nói.

"Nhã Văn -" Cẩn lúng túng không biết làm sao thuyết phục bạn tốt, trong mắt mang theo cầu xin tha thứ.

"Xem ra cô đối với tôi có ý kiến rất lớn." Xa Nhân Hạo hoàn toàn không để ý, cho Cẩn một ánh mắt cùng nụ cười an ủi. Anh biết cô là vì bảo vệ Cẩn mới nói như vậy.

"Cho tôi chút thời gian, cô sẽ thấy được tâm ý của tôi đối với Cẩn." Về mặt Nhân Hạo thành thật nói, sau đó đưa mắt nhìn người bên cạnh thật lâu.

"Hừ! Lời như thế tôi cũng nói được... Chờ một chút, anh? Anh nói được tiếng Trung?" Nhã Văn không khách khí trừng mắt liếc anh ta một cái, cô vừa mới phát hiện người đàn ông ở trước mắt cùng cô nói cùng một loại ngôn ngữ.

"Cậu bây giờ mới phát hiện..." Cẩn che đầu không nhìn được thở dài, cô bạn này chính là như vậy, lúc tức giận lên cái gì cũng quên hết trơn. Người ta cùng cô nói chuyện lâu như vậy, mà đến giờ cô mới phát hiện.

"Được rồi được rồi." Nhã Văn không vui bĩu môi.

"Mình thấy cậu không cần cùng mình đi mua quần áo nữa, cậu và anh ta cùng nhau đi chơi đi!" Mặc dù không hài lòng đối với người đàn ông này, nhưng khi nhìn bộ dáng anh ta thâm tình, Nhã Văn cũng không nói thêm gì. Cô đứng lên, lại trợn mắt nhìn Nhân Hạo một cái, ngay sau đó cầm túi lên đi ra ngoài.

"Trở về sớm chút, còn nữa, cẩn thận an toàn biết không? Người đàn ông này nếu như dẫn cậu đi chỗ nào kỳ quái, cậu cũng đừng ngốc nghếch đi theo, biết không?" Cho đến khi bóng dáng của Nhã Văn biến mất ở cửa ra vào, Cẩn lúc này mới quay đầu lại.

"Thật xin lỗi, anh đừng để ý lời Nhã Văn nói, cô ấy chỉ là quan tâm em." Cô không nhìn được vì bạn tốt nói chuyện.

"Không sao, tôi hiểu mà, em có một người bạn rất tốt." Nhân Hạo lắc đầu, hoàn toàn không để ý, ngược lại vì Cần cao hứng.

"Anh hôm nay không có công việc sao?" "Ừ, mới vừa xử lý xong, cho nên mới tới tìm em." Ngữ khí anh thoải mái, trên thực tế anh vì muốn sớm được gặp cô mới cố gắng hoàn thành công việc sớm. Có lẽ là người đang yêu dễ dàng mù quáng, sẽ không nghĩ tới chuyện gì ngoài đối phương. Cho nên từ lúc gặp gỡ đến bây giờ, Cần chưa từng hỏi anh đến nước Pháp là vì chuyện gì, còn có công việc của anh; mà Nhân Hạo cũng không hỏi chuyện ở Đài Loan của cô, cùng với nguyên nhân vì sao cô phải tới Pháp.

"Hôm nay có muốn đi đâu không?" Nhân Hạo dịu dàng phủ lấy mái tóc dài đen nhánh của cô, vẻ mặt mê đắm nhìn đôi mắt to đáng yêu tràn đầy sức sống của cô.

"Không có, vốn là phải cùng Nhã Văn đi mua quần áo."

Cô bình thường thì không phải là một người thích náo nhiệt hay đi dạo phố. Trong lúc rảnh rỗi thì niềm vui thú lớn nhất của cô chính là ở nhà, nghe nhạc hưởng thụ không khí yên tĩnh, hoặc là xem một bộ phim yêu thích.

"Như vậy... Đi theo tôi, tôi dẫn em đến một nơi tôi vô cùng thích, tôi nghĩ em nhất định cũng rất ưa thích." Nhân Hạo đề nghị.

"Được." Hình ảnh hai người đứng cùng một chỗ, giống như một bức tranh hoàn mỹ không tỳ vết. Nhất cử nhất động của bọn họ, đều trở thành tiêu điểm cho mọi người nhìn chăm chú. Đàn ông có mặt ở đây đều dùng ánh mắt hâm mộ đối với Xa Nhân Hạo, hận sao mình không thể là người đứng bên cạnh giai nhân lúc này. Xa Nhân Hạo thì dùng tư thái chiếm hữu, đem Cần ôm vào trong ngực, cũng đồng thời trở thành người đàn ông có điều kiện tốt trong lòng các cô gái. Một đôi tình nhân này nhìn thế nào cũng là trời đất tạo nên, cứ như vậy ở trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, lên xe rời đi.-

Đi tới trên lưng chừng sườn núi, người ở thưa thớt, gió mang theo hơi lạnh thổi đến. Cần mặc áo khoác ngoài mà Xa Nhân Hạo đã vì cô chuẩn bị. Từ trên núi nhìn xuống, một trận gió thổi qua phía sau cô, cô buộc lại mái tóc bị thổi rối, đôi mắt sáng long lanh nhìn cảnh đẹp trước mắt. Đưa mắt nhìn ra xa, cả một biển hoa đẹp không sao tả xiết đập vào tầm mắt của cô, đỏ, tím... Nhiều loại màu sắc, nếu chỉ nghĩ thì không thể tưởng tượng được.

"Thật là đẹp a..." Cần không nhịn được sợ hãi than, khóe miệng khẽ hiện lên nụ cười ngọt ngào lại mê người.

"Đúng vậy...Rất là đẹp."

Nhân Hạo cũng ngây người, không phải vì biển hoa mà là vì cô. Nhìn cử chỉ đơn thuần không chút nào làm bộ của cô, nhìn gió lay động một khoảnh

khắc kia, mái tóc của cô giống như có một loại ma lực tung bay, khiến cô nhìn tựa như tinh linh từ trên cao hạ xuống, đặc biệt mê hoặc lòng người. Không nghĩ tới mình cũng có một ngày như thế, đối với một cô gái quen chưa được mấy ngày, mê luyện đến không cách nào tự kèm chế. Cô dùng nhu tình cùng sự ngây thơ nắm chặt tim của anh, khiến anh không cách nào không nhớ cô. Anh biết mình đã yêu cô gái chỉ mới quen biết được một tuần này, anh muốn để cho cô trở thành của anh, vĩnh viễn vĩnh viễn thuộc về anh, trở thành vợ cả đời của anh. Vợ...

Xung hô này làm cho anh có một loại cảm giác thỏa mãn. Lúc này, trên mặt cô hiện lên nụ cười mê người, cả người giống như phát ra ánh sáng, làm cho người ta muốn đem cô nắm chặt, rất sợ nếu mình buông tay, cô sẽ biến mất không thấy gì nữa. Lúc Nhân Hạo kịp phản ứng, anh đã sớm vươn tay ôm lấy cô. Lưng của cô dán chặt trong vòm ngực rộng lớn mà có lực của anh. Hai người liền duy trì tư thế này, giống như tâm dán tâm, dính sát ở một chỗ, không có ai muốn rời khỏi đối phương.

"Nhân Hạo." Cẩn đưa mắt nhìn phía trước, lên tiếng gọi.

"Hả?" "Em luôn luôn suy nghĩ, chúng ta nhất định đã quen biết rất lâu, nếu không, tại sao mới vừa thấy mặt, đã cảm thấy rất quen thuộc với nhau." "Nhất định là vậy." "Như vậy có phải chúng ta rất kì lạ?" Mới gặp gỡ đối phương, liền nhận định lẫn nhau.

Loại cảm giác đó, trước nay cô chưa từng có, giống như, anh chính là nơi nương tựa cô chờ đợi nhiều năm.

"Em cứ nói đi?" Anh nhẹ nhàng đem thân thể cô xoay lại, trong mắt tràn đầy nghiêm túc. Đưa mắt nhìn anh một hồi lâu, Cẩn lộ ra một nụ cười má lúm đồng tiền tuyệt mỹ, lắc đầu một cái, "Sẽ không, hoàn toàn không kì lạ, đây là trời cao cố ý an bài." Cô dùng sức nhào vào trong ngực của anh, hít thở mùi vị ấm áp tỏa ra từ trên người anh. Cho dù đây là một sai lầm, cho dù mọi người không đồng ý bọn họ ở một chỗ, cho dù... Cho dù cha mẹ phản đối, cô cũng không có cách nào rời khỏi anh. Xa Nhân Hạo cười, nụ cười mê người từ từ ở trên mặt anh mở rộng, ôm cô trong ngực cảm thấy thỏa mãn không thể hình dung, chỉ cần có cô ở bên cạnh, anh đối những sự vật khác sẽ không còn khát cầu gì nữa. Vốn là tới Pháp vì nhiệm vụ, thế nhưng không ngờ anh lại gặp được bảo vật duy nhất trên cuộc đời này... Gió lạnh như cũ thổi tới trên người hai người, nhưng hai người vẫn cứ ôm nhau, vì nhiệt độ người kia mà cảm thấy càng lúc càng ấm áp. Hai người hôn nhau không thể tự thoát ra được, tựa hồ muốn đem giờ khắc này in dấu thật sâu vào tim...

"Làm sao vậy? Sao lại tìm đến mình?" Nhã Văn trong mắt mang theo mấp mờ, nhìn bạn tốt ngồi ở đối diện.

"Nhã Văn... Mình có chuyện... Có chuyện muốn nói với cậu..." Khuôn mặt Cận tràn đầy lo lắng nói.

"A! Đã xảy ra chuyện gì, nhìn cậu khẩn trương như vậy, thế nào? Bạn trai của cậu đâu? Tại sao không xuất hiện?" Nhã Văn nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Xa Nhân Hạo. Bởi vì Xa Nhân Hạo, dự định đến Pháp một tháng biến thành ba tháng, vì che chở Cận không để cho vợ chồng nhà họ Hạ phát hiện, khiến cô phải cùng ở lại nơi này. Nhưng mà dù sao mấy ngày nay cô cũng tương đối hiểu rõ về Xa Nhân Hạo. Mặc dù người đàn ông kia bộ dáng đa tình, nhưng đối với Cận nghiêm túc cùng cố chấp, chỉ cần là người sáng suốt đều nhìn ra được, cho nên cô cuối cùng cũng bị thành ý của anh làm xiêu lòng.

"Mình... mình..." Cận bộ dáng ấp a ấp úng, tựa hồ khó có thể mở miệng.

"Nói mau!" "Chính là mình... mình, mình..." "Này..." "Mình, mình nói... mình giống như... mình..." "Hạ Thiên Cận - cậu đến cùng là đang làm cái gì? Trong lúc rảnh rỗi tìm mình đùa giỡn hay sao? Gọi điện thoại nói có việc gấp, hiện tại mình cũng ngồi ở trước mặt cậu rồi, cậu lại ấp a ấp úng, nhanh một chút nói cho mình biết!" Nhã Văn không vui rống to. Không có cách nào, Nhã Văn cô cái gì cũng tốt, chính là thiếu sự kiên nhẫn.

Cận dùng sức hít một hơi, nói: "Mình, mình... Mình giống như mang thai." "Phốc -" Nhã Văn đang muốn đem cà phê trong miệng nuốt xuống, vừa nghe thấy lời của cô, lại giật mình phun cà phê ra ngoài.

"Nhã Văn, cậu, cậu có khỏe không?" Cận đau lòng nhìn về Nhã Văn miệng há to, đôi mắt cũng mở thật to.

"Khỏe? Khỏe cái đầu cậu, trò đùa này hoàn toàn không buồn cười, hôm nay là ngày Cá tháng Tư đúng không? Cậu đang gạt mình sao!" "Không, không phải, mình, hai tháng nay kinh nguyệt của mình... không có tới, cho nên mới phỏng đoán có phải hay không..." Cận trong lòng tràn ngập bất lực cùng hốt hoảng.

Từ trước đến nay, kinh nguyệt của cô đều bình thường, mấy ngày nay quá mức vui vẻ, hoàn toàn bỏ quên chuyện này, cho đến mấy ngày trước cô mới đột nhiên nhớ tới, kinh nguyệt của cô hình như có hai tháng chưa tới rồi...

"Được rồi, chớ nói nữa, đi theo mình." Nhã Văn không nói hai lời cầm túi xách lên, kéo Cận chuẩn bị đi.

"Đi? Đi đâu?" Cận nghi ngờ ngẩng đầu.

"Còn có thể đi đâu? Đương nhiên là đi quây thuốc, chẳng lẽ cậu muốn

đến bệnh viện? Không sợ bị người khác phát hiện?" Nhã Văn trừng mắt nhìn Cẩn, trong lòng cảm thấy hết sức lo lắng. Cẩn mờ mịt, cứ như vậy bị Nhã Văn kéo đi.

"Cậu chắc chắn có thể tự mình đi lên?" Nhã Văn lần thứ bảy thăm dò người đã sớm xuống xe.

"Ừ! Tự mình đi lên là được rồi." Cẩn gật đầu kiên định. Từ khi cùng Nhân Hạo gặp gỡ, cô dĩ nhiên cũng đã từng đến tòa nhà ở Pháp của anh, cho nên cô không sợ hãi một mình đi vào bên trong.

"Không bằng để cho anh trai của mình cùng cậu đi lên đi! Nếu như anh chết cũng không nhận thì làm sao bây giờ?" Nói cho cùng Nhã Văn chính là không yên lòng. Mặc dù hai người kia yêu nhau là sự thật, chỉ là nếu nói đến kết hôn...

"Anh nói em a! Em cũng đừng làm cho không khí thêm căng thẳng nữa có được hay không, không nhìn thấy Cẩn sắp bị em hù chết rồi sao?"

Ngồi ở chỗ tài xế chính là anh trai của Nhã Văn - Cố Phong Dật, anh ta không nhịn được nhắc nhở em gái mình, sau đó hướng Cẩn đang lo lắng cười cười, cố gắng giảm bớt sự lo lắng của cô.

"Em... Được rồi! Đây Cẩn, nếu có chuyện gì, hoặc là người đàn ông kia không chịu nhận nợ, cậu liền đi xuống, mình lập tức đến tìm anh ta tính sổ." Nhã Văn không nhịn được lần nữa dặn dò.

"Ừ." Đôi Nhã Văn tỏa ra một ánh mắt cảm kích, Cẩn dùng sức hít một hơi sâu, hướng về tòa nhà phía trước đi tới. Mới vừa rồi, cô khẳng định mình thực sự mang thai, đây đối với cô mà nói là một sự kích động lớn; chẳng qua là... Ở trong lòng cô, lại có một tia vui sướng. Hai tháng này, cùng Nhân Hạo ở chung một thời gian, cô cảm giác đó là khoảng thời gian vui sướng nhất trong cuộc đời. Hai người tựa như một đôi vợ chồng già, cuộc sống tương đối tự do. Hỏi cô có hối hận hay không khi cùng một người đàn ông mới vừa quen biết không lâu có quan hệ thân mật còn mang thai? Không, cô hoàn toàn không hối hận.

Trong lòng cô, có một thanh âm nhỏ nhỏ khẳng định cho cô biết, Nhân Hạo nếu như biết cô có đứa bé, nhất định sẽ còn vui hơn so với cô. Cô hoàn toàn không lo lắng, chỉ là sáng sớm hôm nay, đột nhiên nghĩ đến chính mình có khả năng mang thai, cô quả thật cảm thấy hoang mang lo sợ, mới tìm đến Nhã Văn thương lượng. Bây giờ suy nghĩ lại, cô dường như căng thẳng thái quá rồi. Cẩn nhìn đồng hồ trên tay một chút, mới mười một giờ sáng. Bình thường lúc này, Nhân Hạo còn đang ngủ đấy... Thang máy ở tầng mười hai

mở ra, đi ra khỏi thang máy, cô lấy chìa khóa Nhân Hạo làm cho cô để mở cửa.

"Ah?" Đi vào cửa, vẻ mặt Cẩn nghi ngờ nhìn ví da nữ xa lạ trên ghế.

"Ai vậy?" Cô tò mò đem ví da cầm lên.

"Có người tới sao?" Buổi sáng lúc cô rời đi, rõ ràng không có a... Hơn nữa, Nhân Hạo hình như vẫn còn đang ngủ? Đặt ví da xuống, Cẩn khẽ nhíu mày hướng phòng khách đi tới. Đang lúc cô nghĩ bên trong không có ai, định xoay người rời phòng khách thì sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

"Nhân Hạo... Cô, cô là ai?"

Xuất hiện ở trước mắt cô, là một cô gái nhìn vô cùng kiều mị, trên người cô mặc một bộ áo ngủ hấp dẫn, không để ý chút nào đứng ở trước mặt của cô. Trên mặt cô gái kia rõ ràng là nhìn Cẩn giễu cợt cùng xem thường, một đôi mắt không khách khí đánh giá cô.

"Cô chính là cô gái quần lấy Nhân Hạo, không để cho anh ấy rời đi?" Cô gái dùng tiếng Trung lưu loát, giọng điệu hết sức khinh thường hỏi.

"Quần lấy Nhân Hạo?" Cẩn hoàn toàn không hiểu cô ấy đang nói cái gì, thân thể cô khẽ run.

"Anh ấy ngày hôm qua gọi điện thoại cho tôi, anh ấy nói bị một cô gái tự mình đa tình, nói cô da mặt dày sống chết bám lấy anh ấy, không để cho anh ấy rời khỏi nước Pháp, tôi nghĩ... Người kia chính là cô phải không!"

Phác Vấn Thâm ghen tỵ trừng mắt nhìn Cẩn, thấy bộ dáng Cẩn ngây thơ, trong lòng cô liền nổi lên hận ý. Phác Vấn Thâm, con gái Phác lão Tông Nham Môn ở Hàn Quốc. Lần đầu tiên nhìn thấy Xa Nhân Hạo liền yêu anh, vì muốn lấy được sự chú ý của anh, chẳng những đối với anh quần quít không tha, hơn nữa thường lợi dụng thân phận cha mình theo Xa Nhân Hạo, hi vọng dùng những ngày ấy cùng anh thân thiết.

Nhưng bất kể cô cố gắng như thế nào muốn làm cho Xa Nhân Hạo vui vẻ, anh đối với cô ta chẳng thèm ngó tới. Vậy mà đến nước Pháp không bao lâu, liền yêu cô gái khác, thử hỏi làm sao cô có thể chấp nhận? Cô liền tìm người theo dõi nhất cử nhất động của Xa Nhân Hạo, còn mua chuộc người của anh, làm thêm một chiếc chìa khóa nhà ở Pháp của anh cho cô, sau đó liền chạy tới nước Pháp. Buổi sáng vừa xuống máy bay, cô liền chạy tới tòa nhà của Xa Nhân Hạo, đang định sử dụng sự quyến rũ của mình, hấp dẫn Xa Nhân Hạo, không nghĩ tới cô gái này lại xuất hiện.

"Tôi... Tôi không có dán lấy anh ấy, "lời của cô Cẩn một câu cũng không tin, Nhân Hạo từ đầu đến cuối cũng không nói với cô anh muốn rời khỏi nước

Pháp, cô cũng không có sổng chết bám lấy anh, hai người ở một chỗ vì lưỡng tình tương duyệt.

"A! Cô không? Vậy anh ấy tại sao lại cầu cứu với tôi – vị hôn thê của anh ấy; muốn tôi vội vàng tới đây, giúp anh ấy xử lý chuyện này?" "Cô gạt người, Nhân Hạo chưa từng nói qua anh ấy có vị hôn thê." Cẩn không thể nào tin nổi lời cô ta nói. Vị hôn thê... Từ chói tai như vậy, làm cô cảm thấy trong lòng đau đớn như bị ai đánh vào.

"Tôi lừa cô làm gì? Nếu không, cô cho rằng tôi tiến vào như thế nào, tôi chính là có chìa khóa gian phòng này, hơn nữa... Mới vừa rồi chúng tôi còn..."

Phác Vấn Thâm mặt cười ám muội, trên mặt một bộ dáng thỏa mãn. Cẩn không mở miệng được, cô một chữ cũng không phun ra, trong đầu loạn thành một đồng.

"Thật ra thì, tôi cũng không để ý chuyện cô dán lấy anh ấy, đàn ông mà! Thịnh thoảng gặp dịp thì chơi, hưởng chi... Đối với người ngoại quốc cảm thấy tương đối mới mẻ, chẳng qua là... Thương hại cô gái tự mình đa tình như cô thôi." Phác Vấn Thâm làm bộ đồng tình nhìn sắc mặt Cẩn trắng bệch, cơ hồ sắp té xỉu.

"Cô gái giống như cô tôi gặp nhiều rồi, tôi cũng biết rõ Nhân Hạo không nên như vậy, bất quá... Chỉ cần là đàn ông... Tôi nghĩ cô nên hiểu rõ mới đúng." Hiểu rõ? Hiểu rõ cái gì? Cô không biết... Cẩn cắn môi tái nhợt, từng giọt nước mắt không kìm được rơi xuống lỗ chũm. "Cô hoàn toàn không tin tưởng lời nói của cô gái kia, nhưng là... (Edit bởi Diễm Đàn Lê Quý Đôn) Nhìn quần áo mặc trên người cô ấy, còn có cô ấy có thể trực tiếp đi vào trong nhà là sự thật, cô không cách nào không tin cô ấy... Nhân Hạo..."

Cô thực sự muốn trực tiếp lao vào bên trong phòng, đem Nhân Hạo lay tỉnh hỏi rõ ràng, nhưng mà.

"Thôi, xem ra cô hoàn toàn không tin tưởng lời của tôi, không bằng như vậy đi! Chúng ta cùng đánh thức Nhân Hạo, để cho anh ấy chính miệng tới nói với cô lời của tôi là thật hay giả." Phác Vấn Thâm nhìn ra tâm tư của cô, cố ý mặt không ngại hướng phòng nghỉ bên trong đi tới.

"Không, không cần!" Cẩn tay nắm chặt thành quyền la lớn.

"Cái gì?" Phác Vấn Thâm quay đầu lại như không nghe thấy, lại hỏi lần nữa.

"Không cần. Đừng gọi anh ấy, tôi đã hiểu."

Cẩn dùng hết sức lực toàn thân mới nói ra được những lời này. Muốn cô chính tai nghe Nhân Hạo nói đối với cô chỉ là vui đùa một chút, làm sao cô

có thể chịu đựng? Cô thương hẳn (chỗ này vì đang hiểu lầm nên mình để nguyên là “hắn” không sửa thành “anh”) như thế a...

"Vậy sao? Cô tin tưởng lời nói của tôi?" Mưu kế thành công, Phác Vân Thâm khoe miệng hiện lên cười lạnh.

"Tôi, tôi... Mời nói cho anh ấy biết... Tôi, tôi sẽ không quên lấy anh ấy nữa. Chúc, chúc các người hạnh phúc." Vừa nói xong, Cẩn cũng không quay đầu lại, xoay người lao ra ngoài. Cô vừa đi, Phác Vân Thâm liền cười đắc ý, "Hừ! Muốn cùng tôi đấu?"

Cẩn lao ra khỏi nhà Nhân Hạo, không kịp đợi thang máy liền lao xuống một bên cầu thang, nước mắt vương đầy tầm mắt của cô, khiến cô cái gì cũng không nhìn thấy. Cô liều mạng lao xuống dưới, trong lòng chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi làm cho cô đau lòng này. Tại sao lại lừa gạt cô, tại sao muốn đùa giỡn cô? Cô không hiểu, thật sự không hiểu. Cô toàn tâm toàn ý thương hẳn, tại sao kết quả lấy được lại là như vậy? Tại sao...

"A -" một chút sơ ý, chân Cẩn đạp vào khoảng không, từ trên cầu thang té xuống. Cô cũng không nhúc nhích nằm trên mặt đất khóc lớn.

Nước mắt uất ức cùng không cam lòng rơi càng nhiều, làm cho cô muốn lau cũng lau không được. Tâm, đau đến nghẹt thở, không cách nào phát tiết đau đớn nghẹn ở trong ngực, găm cắn lòng của cô. Cô nghĩ rằng cùng Nhân Hạo gặp nhau là vận mệnh an bài, cho rằng hẳn là cảnh tránh gió cuối cùng của cô, cho rằng hẳn yêu cô...

"Nói láo, nói láo! Đây tất cả đều là nói láo, gạt người -" tiếng la khóc bi thống từ trong miệng cô truyền ra, vang vọng giữa cầu thang. "Cẩn..." Đột nhiên, thanh âm Nhã Văn truyền đến. Cô vì lo lắng cho Cẩn nên chạy tới, không nghĩ tới vừa ra thang máy lại nghe trong cầu thang nghe tiếng Cẩn la khóc.

"Làm sao cậu...?"

Nhã Văn từ trên lầu lao xuống, lo lắng ngồi xổm ở bên người cô.

"Nhã Văn... Nhã Văn..." Cẩn khóc ngã vào trong ngực của cô, từng tiếng khóc lóc thảm thiết làm cho người ta nghe mà đau lòng.

"Không sao, không sao, mình đều biết... Chúng ta đi trước, đừng đợi ở chỗ này nữa, đi." Hối cũng không cần hỏi, nhìn cô đau lòng khóc đến như thế, Nhã Văn đại khái cũng biết kết quả. Người đàn ông kia không muốn phụ trách, còn khiến Cẩn đau lòng như vậy. Cô đã sớm nên biết, Nhã Văn giận chính mình lúc ấy vì sao không ngăn cản Cẩn, cũng bị người đàn ông kia lừa.

"Đi, chúng ta đi về." Nhã Văn lau đi nước mắt trên mặt Cẩn, cố gắng đem

cô kéo lên.

"A -" Cẩn đột nhiên buông tay ra, hai tay ôm bụng ngồi xồm xuống, trên mặt xuất hiện vẻ mặt hết sức khổ sở.

"Thế nào? Thế nào?"

Nhã Văn không biết làm sao lại cùng ngồi xồm người xuống.

"Bụng của mình... Bụng đau quá." Cẩn ra sức hít không khí, cảm giác đau đớn ở bụng dưới càng lúc càng rõ ràng.

"Thế nào?" Nhã Văn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể lo lắng.

"Nhã Văn... Chảy máu..." Cẩn chỉ một chấm đỏ trên nền chiếc váy màu xanh.

"Nguy rồi... Cậu sảy thai sao? Đừng, đừng động, mình đi tìm anh trai tới, cậu ngàn vạn lần đừng cử động, biết không?" Vừa nói xong, Nhã Văn không chút nghĩ ngợi hướng lầu dưới phóng tới. Sảy thai? Sảy thai... Là chỉ đứa bé của cô và Nhân Hạo sao? "Không cần, không cần bỏ đi... Con phải cố gắng lên, ngàn vạn lần đừng đi, mẹ đã không có Nhân Hạo rồi, không cần ngay cả con cũng muốn rời đi..." Cô cẩn thận đưa hai tay ra ôm bụng, đau lòng cầu xin. Cô không phải cố ý không cẩn thận như vậy... Ở khoảnh khắc cuối cùng, bởi vì không chịu nổi đau đớn mà Cẩn choáng váng, ở trong sương mù mờ mịt... Thấy được một đôi tay nho nhỏ mập mạp đáng yêu, đối diện với cô quơ tay, giống như là đang cùng cô nói lời từ biệt...

*

Chương 2

Một giờ chiều.

"Nhân Hạo, Nhân Hạo, nên rời giường!" Nghe tiếng kêu la, Xa Nhân Hạo từ trong giấc mộng tỉnh lại, hần lạt người kéo cô gái bên cạnh.

"A! Nhân Hạo, anh ở đây làm gì? Ghét." Giọng nói của cô gái khiến người đàn ông đang lúc nửa tỉnh nửa mê nhíu mày. Tiếng Hàn? Cẩn khi nào thì nói tiếng Hàn đây?

Mở mắt, Xa Nhân Hạo giật mình từ trên giường ngồi dậy.

"Phác Vấn Thâm? Tại sao là cô?" "Tôi? Đương nhiên là tôi! Môn chủ nói thời gian anh lưu lại Pháp quá lâu, tôi liền xung phong nhận nhiệm vụ nhắc nhở anh trở về nước." Phác Vấn Thâm hoàn toàn không để ý giọng điệu anh không tốt, ngược lại cười kiêu diễm, người còn theo dính sát thân thể hắn. Nhân Hạo đứng lên, cự tuyệt cô đến gần. Anh tiện tay cầm lên một cái quần dài mặc vào, sau đó đi ra khỏi phòng.

"Cô vào bằng cách nào, có người giúp cô mở cửa?" Từ phòng bếp đi tới phòng khách, Xa Nhân Hạo cũng không nhìn thấy bóng dáng của Cẩn.

"Không có a! Lúc tôi tới, cửa lớn kia đã mở, tôi còn đang suy nghĩ, anh tại sao không đóng cửa!"

Phác Vấn Thâm tự nhảy xuống giường. Cẩn vừa rời đi, cô liền đem bộ áo ngủ hấp dẫn trên người kia thay ra. Nếu để cho Xa Nhân Hạo phát hiện cô dùng mưu kế đuổi cô gái kia đi, cô có thể nguy rồi.

"Phải không?" Xa Nhân Hạo hoàn toàn không tin tưởng lời của cô. Phác Vấn Thâm là con gái của một đại lão bên trong Tông Nham môn, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, liền quyết tâm bám lấy anh không tha, vô luận anh đến đâu, cô luôn có biện pháp xuất hiện ở trước mặt của anh.

"Tôi đây lừa anh cũng không có lợi gì." Phác Vấn Thâm xoay người cố ý nhìn cách trang trí chung quanh bên trong nhà, không dám nhìn hai mắt của anh.

"Cô lúc đi vào có nhìn thấy người nào hay không?" Vừa tỉnh lại không nhìn thấy cô, khiến anh rất không quen. Phác Vấn Thâm lắc đầu. Xa Nhân Hạo đoán rằng cô đi tìm Nhã Văn, cầm điện thoại lên muốn tìm người, không ngờ phát hiện không biết nên bấm như thế nào, anh căn bản không có số điện thoại liên lạc Nhã Văn, cũng không biết nên đi đâu tìm cô! Cúp điện thoại, trên mặt Xa Nhân Hạo rõ ràng xuất hiện lo lắng. Tại sao tim của anh lo lắng như vậy? Thật giống như có chuyện gì xảy ra... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cẩn tại sao không có ở đây? Cô đã đi đâu? Cô luôn luôn nói rõ địa điểm với anh rồi mới đi...

"Nhân Hạo..."

Phác Vấn Thâm đưa tay lôi kéo tay của anh, gọi người đàn ông coi cô như tàng hình. Nhân Hạo vung tay cô ra, trên mặt rõ ràng xuất hiện không kiên nhẫn. "Lời nói cô đã truyền tới, có thể đi." "Anh -" trên mặt Phác Vấn Thâm xuất hiện tức giận, không nghĩ tới Xa Nhân Hạo sẽ không nhìn tới sự tồn tại của cô như vậy.

"Hừ!" Cô xoay người cầm ví da trên ghế sa lon lên rời đi. Thôi, dù sao người đã bị cô đuổi đi, cô cũng không cần lo lắng anh sẽ bị người khác cướp đi, không bao lâu nữa, anh sẽ trở lại Hàn Quốc, đến lúc đó...

Cho dù anh nhớ cô gái kia thế nào, với tình huống vừa rồi, cô gái kia cũng sẽ không tiếp tục cùng anh ở chung một chỗ nữa. Phác Vấn Thâm vừa đi, Xa Nhân Hạo cũng theo ra cửa. Anh nhất định phải lập tức nhìn thấy Cẩn mới được, sợ hãi trong lòng chẳng biết tại sao càng lúc càng lớn. Người khiến cho anh lo lắng như thế trừ Cẩn ra, không có người thứ hai. Mặc dù hai người mới ở chung được hai tháng, nhưng mà anh lại hết sức khát vọng cô có thể lập tức trở thành vợ của anh, vĩnh viễn cùng anh ở một chỗ, không xa rời.

Anh hiểu được mình ở nước Pháp không bao lâu nữa, chỉ là anh đang chờ, chờ một thời cơ tốt hỏi Cẩn, có nguyện ý cùng anh trở về Hàn Quốc hay không, có nguyện ý làm vợ của anh, làm phu nhân của Môn chủ Tông Nham môn hay không? Đúng vậy, anh là người thừa kế đời thứ ba Tông Nham môn. Lần này là vì xử lý một chút chuyện bên trong môn, mới một mình đi đến Pháp, tình cờ gặp Cẩn. Chỉ là... Anh vẫn không biết nên nói như thế nào để thuyết phục cô đi chung với anh, cô cũng còn không biết rõ thân phận của anh. Nhưng dù thế nào, anh cũng sẽ khiến Cẩn đi cùng anh. Hiện tại, quan trọng nhất là tìm được cô trước.

"Đại tỷ, tôi cầu xin người có được hay không, cười một cái!" Ngồi ở quán cà phê ngoài trời, Nhã Văn lần thứ ba mươi câu khăn, cô khổ não nhìn về phía Cẩn ngồi ở một đầu khác. Khuôn mặt Cẩn bình tĩnh đến lạnh nhạt, vốn có nụ cười ngọt ngào nay lại không hề hiện ra ở trên khuôn mặt cô nữa, vốn là một đôi mắt to biết nói, cũng biến thành trống rỗng vô hồn.

"Thật hồng bét, ngày mai sẽ phải trở về Đài Loan, cậu thế nào lại biến thành thế này, như vậy mình làm sao ăn nói với bác trai, bác gái..." Nhã Văn khổ não ôm đầu, muốn giải quyết mọi chuyện rõ ràng rồi mới trở về. Nửa tháng này, Cẩn không nói chuyện nhiều, cả người trở nên lạnh nhạt, đối với bất cứ chuyện gì cũng không thèm để ý. Không có bất kỳ chuyện gì có thể hấp dẫn lực chú ý của cô ấy. Sau khi bị sảy thai, Cẩn tự giam mình ở trong phòng cả ngày, một bước cũng không muốn ra.

Nhã Văn không rõ ràng lắm rốt cuộc Xa Nhân Hạo đã nói gì, chỉ là từ tình hình nhìn cá tính Cẩn thay đổi 180°, chỉ sợ cũng không phải là lời tốt đẹp gì. Nhã Văn bất đắc dĩ than thở, nhìn cô bé trước mắt kia... Không, nên nói cô đã là phụ nữ rồi. Cẩn đã không còn là Cẩn đơn thuần ngây thơ của quá khứ rồi. Trên người cô tạo ra một khoảng cách mà không người nào có thể đến gần, tâm của cô kết thành một tầng băng không cách nào hòa tan, ai cũng không cách nào thân cận...

Cô... Không còn là cô.

"Quên đi, mình biết cậu bây giờ không muốn nói chuyện, mình đi giúp cậu mua ly nước uống thật là ngon, cậu ngoan ngoãn ngồi ở đây nha! Chờ một chút anh mình tới, cậu chạy loạn, anh ấy lại không biết chúng ta ở đâu." Nhã Văn liên tục dặn dò, lo lắng nhìn Cẩn một chút rồi đi tới khu chọn thức ăn. Cẩn hai mắt vô hồn phóng ra ý lạnh, bên môi hơi lộ ra nụ cười giễu cợt nhìn một đôi nam nữ đi qua trước mặt cô. Ngày mai cô đi... Rốt cuộc phải rời đi.

Cô sớm muốn rời đi, còn ở lại đây thêm ngày nào, cả người của cô là chịu hơn một ngày đau khổ. Chính là Nhã Văn kiên trì nói cô phải tĩnh dưỡng thân thể tốt mới có thể đi. Không có ai biết ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mà cô một chữ cũng không nói. Một đoạn tình cảm kia chỉ là một giấc mộng, hiện tại tỉnh mộng, cô cũng thay đổi theo. Hạ Thiên Cẩn của quá khứ đã trưởng thành, cũng hiểu rõ trên đời này không có cái gì là mãi mãi. Đàn ông, là không đáng tin tưởng... Cũng không phải mỗi người đàn ông đều giống như cha của mình cả đời chỉ si tình đối với một người phụ nữ. Cũng không phải là mỗi người phụ nữ đều có thể may mắn giống mẹ, có thể gặp gỡ một người đàn ông yêu thương mẹ giống như cha.

Tình yêu! Trong mắt Cẩn lộ ra khinh bỉ, nụ cười mỉa mai bên khóe miệng dần dần sâu hơn. Tình yêu căn bản vô dụng.

"Tiểu Cẩn..." Đột nhiên, từ sau người truyền đến một giọng nói trầm thấp của đàn ông. Cẩn vừa nghe đến thanh âm của người đàn ông, toàn thân lập tức cứng ngắc không cách nào nhúc nhích...

"Tiểu Cẩn..."

Nhân Hạo không dám tin đi đến phía trước, nhìn cô gái đang ngồi đưa lưng về phía hắn. Nửa tháng này, Cẩn đột nhiên biến mất không thấy, anh vì đi tìm cô mà tiêu tụy đi rất nhiều. Đầu tóc chỉnh tề trở nên có chút xơ xé, trên gương mặt đẹp trai ngoài râu ria đã lâu không cạo còn có vài tia mệt mỏi. Cẩn không quay đầu lại, đôi tay vô thức nắm chặt, đôi môi hơi tái nhợt bị cô cắn chặt, đôi mắt to vô hồn hiện lên khổ sở cùng bất lực. Nhân Hạo rút cuộc đi tới bên cạnh cô, khẳng định mình không có nhận làm người. Sau đó anh chậm rãi ngồi xổm xuống, trong mắt tràn đầy nhớ nhung nhìn người trước mắt.

"Em đi nơi nào? Ngày đó tỉnh lại em đột nhiên biến mất, làm cho tôi rất lo lắng." Nét lo lắng trong mắt anh có thể nhìn thấy được rõ ràng, nhưng Cẩn lại không thấy được.

Liều mạng nhìn chăm chú về phía trước, Cẩn không thèm nhìn hắn một cái, giống như không biết hắn.

"May mắn là em không có việc gì, tôi cho là em đã xảy ra chuyện gì, em lại không liên lạc với tôi." Tìm được người rồi, Nhân Hạo không vội hỏi cô vì sao rời đi, vì sao vô cớ biến mất, trong lòng chỉ nghĩ thật may là cô bình an vô sự. Rốt cuộc, Cẩn khẽ giương mắt, đối mặt ánh mắt Nhân Hạo. Anh dịu dàng cười, dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm an tâm, khiến cô nhìn rất chói mắt...

Vì sao anh có thể giả vờ giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, cùng cô chậm rãi mà nói, chẳng lẽ anh không phát hiện cô đã biết tất cả sao? Anh cho

là, chỉ cần giả vờ như tất cả đều không biết, cô sẽ như lúc trước, ngốc đến lần nữa nhào về phía trong ngực của anh, đem anh trở thành duy nhất?

Hay là nói, từ đầu tới cuối chỉ có một mình cô ngốc nghếch vì anh khổ sở, mà anh... Một chút cảm giác cũng không có? Anh tại sao lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt cô? Cô đã quyết định hận anh, đã quyết định đem những chuyện cùng anh coi như một giấc mộng... Là anh, chính anh làm hại cô đau lòng khổ sở, anh khiến cô không bảo vệ được đứa bé thật tốt, đứa bé của cô và anh... Là anh làm cho cô mất đứa bé, làm cho cô cảm thấy thật có lỗi đối với đứa bé thành hình chưa đầy hai tháng...

"Tiểu Cận? Em làm sao vậy, tại sao không nói lời nào?" Nhân Hạo cuối cùng cũng phát hiện Cận không được bình thường, anh vươn tay muốn chạm vào mặt của cô. Cận quay đầu, cự tuyệt sự đụng chạm của anh. Tay Nhân Hạo lơ lửng giữa không trung, trên mặt xuất hiện sự hoài nghi.

"Xin lỗi, tiên sinh, tôi nghĩ anh nhận lầm người rồi" Cận ra vẻ lạnh lùng, trong khẩu khí mang theo xa lạ, trên mặt cũng không chút thay đổi.

"Cái gì?" Nhân Hạo hoài nghi mình nghe lầm, sắc mặt của anh trở nên nặng nề, trong lòng xuất hiện dự cảm xấu.

"Tôi không biết anh." Cận không hề trốn tránh ánh mắt của anh nữa, đôi mắt trống rỗng đối mặt ánh mắt kinh ngạc của anh.

"Cận, chuyện này thật không buồn cười." "Tôi không có nói đùa với anh, tôi là thật không biết anh." Vừa nói xong, cô hất mặt không nhìn hắn nữa.

"Tiểu Cận, em rốt cuộc là thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Anh lo lắng giữ hai tay của cô, không thể giải thích sự lạnh lùng trong mắt cô từ đâu mà đến. Đôi mắt mê người dịu dàng của cô ấy, nụ cười ngọt ngào đáng yêu của cô ấy, tại sao đều biến mất rồi? "Buông tôi ra, tiên sinh, anh thật nhận lầm người." Cận dùng sức muốn thu tay, nhưng anh thế nào vẫn không chịu buông ra. Lòng của cô đang cuồn cuộn loạn, hốc mắt không nhìn được lại phiếm hồng.

"Không thả, trừ phi em nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao giả vờ như không biết tôi? Tại sao đột nhiên biến mất, tại sao đối với tôi lạnh lùng như vậy?"

Anh nhìn vào cô, đau lòng nói nhỏ, tựa hồ muốn xuyên qua cặp mắt của mình, đem tâm tình chân thực được che giấu bởi vẻ ngoài lạnh nhạt của cô nhìn thấu.

"Không có, không có, không có, tôi không có xảy ra chuyện gì, không có giả vờ như không biết anh, không có đột nhiên biến mất, không có đối với anh lạnh lùng, tôi căn bản không biết anh!" Cận dùng sức hất tay của anh ra,

lui về phía sau ba bước. Cô bức bách mình không nên mềm lòng, không nên lại sa vào sự nhu tình giả dối của anh.

"Em nói dối! Nhân Hạo lại tiến lên trước muốn kéo cô lại, anh không cách nào nhìn được cô bảo trì khoảng cách với anh.

"Không nên đụng vào tôi! Anh còn tới nữa, tôi sẽ kêu to lên cho mọi người biết!" Cẩn lên tiếng kêu to, lạnh lùng từ trong mắt cô vỡ vụn, trên mặt cô hiện rõ sự bất lực.

"Em -" "Cẩn, cần trợ giúp không?" Cố Phong Dật mới vừa dừng xe xong đi tới, về mặt phòng bị đến gần bên cạnh Cẩn.

"Cứu tôi..." Giống như bắt được bè gỗ trôi sông, Cẩn vừa nhìn thấy anh trai Nhã Văn, liền lập tức trốn phía sau anh, về mặt hết sức bất lực.

"Vị tiên sinh này, xin hỏi anh tìm bạn gái tôi có chuyện gì không?" Cố Phong Dật vừa nhìn, liền biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, anh cố ý ôm lấy thân thể không ngừng khẽ run, như muốn ngắt đi của Cẩn, về mặt tự nhiên nhìn về phía Nhân Hạo.

"Bạn gái?" Nhân Hạo híp mắt lại, về mặt hung ác nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ôm Cẩn.

"Đúng vậy! Cô ấy là bạn gái của tôi, không biết anh có chuyện gì?" Cố Phong Dật cảm thấy Nhân Hạo toàn thân đều tản mát ra tức giận lạnh lẽo, nhưng biểu hiện của anh vẫn yên ổn tự tại như vậy. Cố Phong Dật lẳng lẳng đánh giá Nhân Hạo.

Người đàn ông trước mắt này xem ra không phải là người bình thường, không biết bạn tốt của em gái anh đến tốt cùng là chọc tới người nào.

"Ha ha ha -cô ấy là người phụ nữ của người?" Trên mặt Nhân Hạo tức giận lộ ra khí lạnh, anh đột nhiên cười lạnh một tiếng, trong tiếng cười tràn đầy giễu cợt. Anh đã hiểu. Nhân Hạo dùng sức chụp tay tới, đột nhiên phát giác mình ngu xuẩn như vậy. Nhìn một chút cô gái anh yêu là cái dạng gì...

Thì ra là dưới khuôn mặt ngây thơ đơn thuần của cô, chính là chôn giấu tâm cơ thâm trầm. Cô quả thực đáng sợ như vậy, đem đàn ông đùa giỡn ở trong lòng bàn tay. Anh không biết nên cười mình nhìn lầm, yêu người phụ nữ đáng sợ như vậy, hay là nên may mắn mình sớm phát giác khuôn mặt thật của cô? Anh cho là... Cho là mình rốt cuộc tìm được cô gái cả đời mình yêu nhất, khi anh vì cô biến mất mà lo lắng không thôi, đêm không ngủ được thì cô lại đang cùng người đàn ông khác vui đùa! Khi anh đang phiến não nên như thế nào đề nghị cô đi chung với anh, trở thành vợ của anh, tương lai của anh thì cô đang cười nhìn anh tự mình đa tình! Anh rốt cuộc là đã yêu cô gái tàn nhẫn đến như thế nào...

"Tôi thật sự là nhìn lầm cô rồi." Nhân Hạo lạnh lùng lên tiếng, giọng nói như vậy nghe vào trong tai Cẩn, chính là chói tai lại vô tình.

Cô càng khẩn trương căng thẳng lại không cách nào lớn tiếng thờ đốc. Người khổ sở là cô, nhìn lầm anh là cô, nên cô mới nói như vậy với anh, vì sao thái độ của anh cứ như rằng mình là người bị hại? Cẩn dùng sức kéo lấy quần áo Cố Phong Dật, tựa đầu vùi vào trong bộ ngực của anh, sợ mình không có tiền đồ chảy nước mắt bị Nhân Hạo nhìn thấy.

"Hóa ra cô chẳng qua chỉ là một người lưu luyến đàn ông, là người phụ nữ mà ai cũng có thể làm chồng, thế mà tôi còn đem cô trở thành bảo vật!" Nhân Hạo nhần tâm nói, nhu tình thường ngày biến mất không còn dấu vết, đối với cô chỉ còn khinh bỉ cùng oán hận.

"Tiên sinh, anh nói đủ chưa? Anh còn không đi, tôi sẽ báo cảnh sát tới xử lý." Mày Cố Phong Dật khẽ nhăn lại, đối với lời nói của Nhân Hạo cảm thấy khó hiểu, nhìn về mặt người kia mắt mát bi thương, anh càng cảm thấy nghi ngờ. Không phải nói anh thương tổn Cẩn, đùa bỡn cô ấy sao? Sao nhìn thế nào cũng không cảm thấy vậy? Anh thấy rõ ràng trong ánh mắt của Nhân Hạo sự yêu thương cùng tình cảm sâu đậm...

"Vì người đàn bà như vậy ra mặt - không đáng giá." Trong mắt Nhân Hạo tỏa ra sự khinh thường, cả người tản mát ra hơi thở lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy không rét mà run. Vừa nói xong, Nhân Hạo liền xoay người đi.

Trái tim bởi vì cô phản bội mà đóng băng, Xa Nhân Hạo ôn nhu ở quá khứ vào giờ khắc này chết rồi, chết ở trong tay một cô gái tên Hạ Thiên Cẩn... Cẩn ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi, nước mắt không ngừng rơi xuống, chảy đầy mặt của cô. Lại một lần nữa, một lần cuối cùng, để cho cô nhìn anh một cái, để cho cô khóc hết một lần, đem bóng dáng của anh vĩnh viễn in dấu ở trong đầu cô, sau đó... Lại cố gắng đem anh quên đi, cố gắng đem bóng dáng của anh ở trong đầu ném đi, vĩnh viễn, vĩnh viễn đem anh quăng đi..." Cẩn dùng ánh mắt thâm tình, đưa mắt nhìn bóng lưng người đàn ông rời đi. Qua hôm nay... Cô muốn quên người đàn ông này, vĩnh viễn vĩnh viễn... Nước mắt ảm áp tí tách rơi trên mặt đất. Cô lẳng lặng đứng đó, không nhúc nhích, đến khi thân thể từ từ trở nên lạnh lẽo. Vào giờ khắc này, cả người của cô hoàn toàn bị đóng băng...

*

Chương 3

Tông Nham môn - thế lực lớn nhất Hàn Quốc, bang phái làm người ta nghe tin đã sợ mất mật. Vị trí trung tâm của Tông Nham môn ở trên đỉnh núi ít người ở, địa hình núi quanh co uốn lượn, khiến nơi này trở thành một khu

vực bí mật khó có thể dễ dàng phát hiện ra. Rất nhiều nhân sĩ nổi danh hai giới hắc bạch, đều muốn cùng Tông Nham môn kết thân quan hệ. Nhưng trừ phi có người ở trong môn tự mình dẫn đường, nếu không không ai có thể từ trong vùng địa hình hiểm trở rộng lớn này, tìm được vị trí chỗ ở Tông Nham môn.

Tin đồn người thừa kế đời thứ ba của Tông Nham môn - Xích Diễm, là một người vô cùng máu lạnh. Người anh vĩnh viễn chỉ có sự lạnh lẽo, không độ ấm, cho dù trên mặt xuất hiện nụ cười, cũng là nụ cười lạnh lùng làm cho người ta nhìn thấy sợ hãi. Tác phong làm việc của anh tương đối tàn nhẫn ác độc, nếu là đắc tội Tông Nham môn, hậu quả tuyệt đối không phải người bình thường có thể tưởng tượng được. Trừ Môn chủ Xích Diễm ra, Tông Nham môn phía dưới chia làm ba đường khẩu, do ba Đường chủ trông coi. Không có ai biết phạm vi thế lực Tông Nham môn lớn bao nhiêu, cũng không ai biết được Tông Nham môn dựa vào điều gì mà có thể phát triển ra thế lực hùng hậu như vậy. Tóm lại, Tông Nham môn là một tổ chức tương đối thần bí lại làm người ta sợ hãi. Lúc này, có một chiếc xe thể thao màu đen dừng ở ngoài cửa lớn trung tâm Tông Nham môn, chỉ chốc lát, cửa chính cao vút chậm rãi mở ra. Một nhóm người nhanh chóng từ bên trong chạy ra, hai bên trái phải xếp thành hai hàng (ngang), thần sắc trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ nghiêm túc.

Xích Diễm mặt không biểu tình từ trong xe đi ra, anh mặc tây trang phẳng phiu màu đen, trên mặt tuấn mỹ lại lạnh lùng, vẻ mặt mang theo lãnh mạc làm người ta sợ hãi, một đôi mắt sắc bén như chim ưng lạnh lùng nhìn phía trước, khóe miệng khẽ phát ra nụ cười lãnh khốc.

"Môn chủ." Người bên cạnh tư thế cúi người chín mươi độ chào, không nhúc nhích chờ đợi anh đi vào cửa chính. Xích Diễm nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nhanh chóng đi vào cửa ở trong, đi tới đại sảnh. Vừa tiến vào đại sảnh, trên mặt anh thoáng qua nét hoài nghi.

"Cha? Người tới khi nào?" Ngồi ở chủ vị chính là Hạo Hoàng, là Môn chủ Tông Nham môn đời trước, đồng thời cũng là cha của Xích Diễm. Nhưng mà Hạo Hoàng cũng không phải cha ruột Xích Diễm, Xích Diễm là ông nhận nuôi từ Cô nhi viện.

Trừ Xích Diễm ra, Hạo Hoàng còn nhận nuôi ba đứa bé khác, theo thứ tự là Diễm La, Hợp Hồn cùng Đát Phi. Ba người này hiện đang là Đường chủ ba đường khẩu dưới của Tông Nham môn.

"Thế nào? Ta không thể tới sao? Cái tên tiêu tử này thật là không có máu không có nước mắt, từ nhỏ chính là ta cẩn thận chăm sóc, xi ỉa xi đái, hôm

nay người mới có thể lớn lên như vậy. Ai biết sau khi người lên làm Môn chủ, thậm chí ngay cả dành một chút thời gian tới thăm lão nhân gia ta cũng không có, làm hại ta mỗi ngày nhàm chán đến cực điểm..." Trong giọng nói của Hạo Hoàng tràn đầy oán trách, nhưng người hiểu rõ thì biết, những điều ông ấy nói có một nửa là giả.

"Vậy sao? Nhàm chán?" Xích Diễm lạnh lùng cười, trong mắt tỏ ra bất mãn. Anh đem cà vạt trên cổ kéo xuống, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon.

"Nhàm chán? Ông cùng Đát Phi hai người, một là nhìn già nhưng chưa trưởng thành (ý là già trước tuổi =.=), một là rõ ràng đã già còn không thừa nhận mình già, hai người già hợp lại, làm mấy chuyện nhàm chán ngu xuẩn, lấy chính người làm thú vui, vậy mà ông còn than nhàm chán?"

Nếu nhàm chán, vị trí Môn chủ này trả lại cho ông, chức vị tổng giám đốc tập đoàn Hạo Nghiêm cũng đưa cho ông, như vậy ông cũng sẽ không còn nhàm chán." Xích Diễm hừ lạnh nói. Cũng không suy nghĩ một chút, là ai ba năm trước đây giả vờ sinh bệnh, làm hại anh phải tiếp nhận chức vị trước thời gian. Hai vị trí phiền toái này vừa phí sức lại không được cảm ơn, khiến anh bận đến nỗi ngay cả Chủ nhật cũng phải làm thêm giờ, một chút thời gian để nghỉ ngơi cũng không có. Ông ấy còn dám than là nhàm chán!?" "Hừ! Ai bảo người sau khi trở lại từ Pháp ba năm trước liền trở nên kỳ dị, ta nhìn liền ghét, không tìm chút chuyện để cho người làm, tâm trạng của ta thật mất hứng!"

"Hạo Hoàng tuổi chừng 70, thô thanh* nói, đôi mắt quan sát Xích Diễm, giống như đang tính toán gì đó.

*Thô thanh : giọng nói ồm ồm

Nhắc đến chuyện ba năm trước đây, biểu hiện trên mặt Xích Diễm trong nháy mắt trở nên đông cứng, ánh mắt cũng chuyển thành lạnh lùng, toàn thân tản mát ra một cỗ hơi thở làm cho người ta phát rét. Giống như chỉ cần đến gần anh sẽ bị luồng không khí lạnh của anh đóng băng trong nháy mắt. Đúng vậy, Xích Diễm chính là Xa Nhân Hạo ba năm trước, kể từ khi tiếp nhận vị trí Môn chủ Tông Nham môn, anh không hề sử dụng tên họ vốn có mà dùng thân phận "Xích Diễm" xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Ông tới đây chính là vì tìm tôi tranh cãi? Nếu như là vậy, ông có thể đi, tôi còn có rất nhiều chuyện bận rộn." Giọng điệu của anh trở nên tương đối lạnh nhạt.

Từ ba năm trước đến nay, bất luận người nào chỉ cần vừa nhắc tới chuyện đó, anh sẽ lập tức thay đổi, ngay cả đối với người nhà mình cũng giống vậy.

"Hẹp hòi như vậy làm gì! Ta lại không biết ba năm trước đây người xảy

ra chuyện gì khiến cho cá tính của người trở nên ghét chuyện nên để ý mà thôi." Biết đề tài này không thể tiếp tục hỏi, Hạo Hoàng cũng lui một bước, ông không muốn đem chuyện làm cho càng lúc càng hỏng bét.

"Ta liền nói mục đích khiến ta đến đây." Hạo Hoàng tay cầm cái ly lên, uống một hớp sau đó nói: "Ta là vì người chọn một người vợ, người mau cưới cô ấy đi! Tông Nham môn cần người thừa kế đời thứ tư, chuyện này ta phải thừa dịp mình còn ở trên thế gian nhìn người hoàn thành, bằng không một ngày kia ta đột nhiên hai chân duỗi ra, đi tìm Môn chủ đời thứ nhất cắn hạt dưa, người sợ rằng đến chết cũng không yên ổn."

Vừa suy nghĩ xem anh nghe thấy điều gì? Xích Diễm nghi ngờ nhú mày, chăm chú nhìn mặt lão nhân đối diện, muốn từ trong đó tìm được chỗ không đúng.

"Tôi có nghe lầm hay không? Đối với chuyện tôi sinh hay không sinh con, có cưới hay không cưới vợ, ông khi nào để ý như vậy rồi hả?" "Người không suy nghĩ một chút, người hiện tại đã chính thức tiếp quản Tông Nham môn, chẳng lẽ còn không muốn tính toán đến tương lai. Nhanh cưới vợ, sinh con, như vậy ta mới an tâm." Hạo Hoàng như nói chuyện đương nhiên. Thái độ xem ra rất nghiêm túc.

"Quan trọng hơn!" Hạo Hoàng mặt thần bí liếc bốn phía một cái, xác định không ai đang nghe trộm, ông buông cái ly trên tay nhỏ giọng nói: "Cô dâu này chính là ta chọn trong một ngàn người mới được một người, tuyệt đối là ưu tú nhất. Nếu đem cô nhường cho hai người kia, thật là đáng tiếc." (Edit bởi Diễm Đan Lê Quý Đôn) "Không cần, cảm ơn. Chuyện kết hôn này, trước mắt tôi không nghĩ tới. Còn nữa, cái gây Tông Nham môn nặng nề này, chính là ông ban đầu để cho tôi tiếp nhận. Nếu như ngày nào đó tôi buông tay không làm nữa, ông vẫn có thể tìm thêm một người thay tôi gánh trách nhiệm này, tôi cũng không bắt buộc phải sinh người thừa kế." Anh đối với chức Môn chủ Tông Nham môn này một chút hứng thú cũng không có.

Nếu như có thể, anh rất muốn đem nó ném cho ba Đường chủ thay thế. Nếu như anh nhớ không nhầm, cô gái Đất Phi kia thật sự muốn trở thành Môn chủ, mà không phải Đường chủ. Huống chi, anh cũng có sự nghiệp của mình, chẳng qua đây là một bí mật, không có ai biết.

"Hả? Vậy sao? Tóm lại, người vẫn là không muốn lấy cô dâu ta chọn cho người?" Hạo Hoàng xoa cằm hỏi.

"Dĩ nhiên, ông ít tính toán với tôi đi, có tính cũng vô dụng thôi, tôi không muốn cưới bất kì ai, càng không thể vì Tông Nham môn mà ủy khuất mình." Xích Diễm nói một cách kiên quyết.

"Được rồi, ta đã hiểu." Hạo Hoàng đột nhiên thay đổi thái độ, tiếp nhận cự tuyệt của anh. Có gì đó không ổn? Xích Diễm hoài nghi nhìn Hạo Hoàng. Lão quỷ này, từ lúc nào trở nên dễ nói chuyện như vậy?

Ban đầu ông muốn đem Tông Nham môn ném cho anh nên đã dùng hết tất cả biện pháp, mà lần này... Anh cự tuyệt chuyện kết hôn, ông lại không hề muốn ép buộc anh, tại sao? "Vậy ta tìm Diễm La cùng Hợp Hồn hỏi một chút." Hạo Hoàng vừa nói xong, lập tức đứng lên đi ra cửa định rời đi.

"Thật đáng tiếc, ta còn muốn để cho con gái thứ tư của lão Hạ - Cản, làm vợ của ngươi. Tiểu nha đầu kia, đúng là làm cho người ta vừa gặp liền yêu mến."

Hạo Hoàng vừa nói xong đi ra đến cửa thì một giây kế tiếp ông nghe được thanh âm ly nước rót xuống trên mặt đất.

"Ta đi đây." Hạo Hoàng làm như không nghe thấy gì tiếp tục đi về phía trước.

"Chờ một chút." Xích Diễm lên tiếng gọi ông lại, giọng điệu có chút cứng nhắc, tiếp theo anh nhanh chóng đứng lên, đi đến phía trước ngăn Hạo Hoàng lại.

"Làm sao vậy?" Hạo Hoàng giả vờ không hiểu quay đầu lại, biểu tình vốn là cười trộm cũng chuyển thành nghi ngờ.

"Ông mới vừa nói cái gì?" "Nói gì? Ta nào có nói gì?" "Ông nói cô gái kia! Tên của cô?" Xích Diễm thần sắc kích động, mất đi sự tỉnh táo thường ngày.

"A! Cô dâu hả! Chính là Cản, saothế?" Hạo Hoàng hệt như bừng tỉnh hiểu ra vỗ tay nói.

"Cản? Hạ Cản? Người Đài Loan?" Xích Diễm vội vàng hỏi, lông mày nhăn càng thêm lợi hại, trong lòng đánh trống reo hò không dứt.

"Đúng vậy? Làm sao ngươi biết?"

Hạo Hoàng giả vờ giật mình. Là cô? Thật sự là cô? Hay chỉ là người trùng tên trùng họ? Xích Diễm buông tay đang nắm chặt bả vai Hạo Hoàng xuống, trong đầu hiện lên một bóng dáng, trong lòng xuất hiện tâm tình phức tạp. Tại sao? Tại sao khi nghe đến cái tên này thì trong tim của anh lại xuất hiện một sự nhớ nhung không cách nào kiềm chế?" Anh nên hận cô, ba năm này, anh vẫn luôn hận cô, nhưng vì liên quan đến cô, cả người anh khẩn trương, anh nên hận cô mới đúng...

"Ngươi đã không chấp nhận cuộc hôn nhân này, ta đi đây, hỏi xem hai người kia có người nào muốn hay không?" Hạo Hoàng thấy anh bắt đầu ngây ngô, lại xoay người định rời đi.

"Chờ một chút, tôi tiếp nhận." Xích Diễm lần nữa ngăn cản Hạo Hoàng, thốt ra lời nói đồng ý. Không kịp nghĩ nhiều, tại sao sau khi nghe thấy tên của cô, tâm lạnh của anh bắt đầu có nhiệt độ, anh không có cách nào trả lời mình, vì sao vừa nghe thấy cô có lẽ sẽ gả cho nam nhân khác, trong lòng anh lại xuất hiện dự vọng chiếm hữu...

Trong lòng có một giọng nói xuất hiện, muốn anh phải bắt lấy cơ hội này thật tốt. Cơ hội gì? Anh lại muốn bắt được cái gì? Nụ cười lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện trên khuôn mặt Xích Diễm. Anh đương nhiên phải bắt được cơ hội lần này, để cho cô trở thành vợ của anh, vừa vặn có thể làm cho anh báo thù chuyện năm đó bị cô tổn thương, bị cô lừa bỡn trong lòng bàn tay? Anh tự giải thích cho mình như vậy. Anh không chủ động đi tìm cô, nhưng không nghĩ tới...

Cơ hội này, là trời cao cho anh. Hạo Hoàng đứng ở một bên, lộ ra biểu tình hiểu rõ tất cả. Ông đương nhiên biết con mình đang suy nghĩ gì. Ba năm trước đây, Xích Diễm vừa về nước, cả người liền thay đổi. Sau khi điều tra, hỏi qua người hộ vệ luôn ở bên cạnh bảo vệ anh, biết được anh yêu một cô gái từ Đài Loan tới, cũng kinh ngạc phát hiện, người nọ chính là tiểu nha đầu năm đó cùng Xích Diễm có hôn ước! Không nghĩ tới chuyện cách nhiều năm, hai người lại vô tình gặp gỡ ở nước Pháp, nhưng hai người đến tột cùng vì cái gì mà tách ra, Hạo Hoàng cũng không rõ ràng.

Khi đó ông không nói hai lời, lập tức gọi điện thoại cho ông bà Hạ ở Đài Loan, đồng thời đem tình hình nói cho bọn họ. Thương lượng xong, ba người tạm thời quyết định yên lặng theo dõi tình hình, ra về không biết chuyện này. Nhưng ông cũng đảm bảo cùng ông bà Hạ, nhất định sẽ trả lại cho bọn họ một cái công đạo. Ba năm cứ như vậy trôi qua, trước đó vài ngày, Hạ Phong gọi điện thoại cho ông, cùng ông nhắc lại hôn sự này. Suy tính xong, ba người đều cảm thấy thời gian cũng đến, hai người họ vốn được chỉ định nên ở chung một chỗ, không nên tách ra lâu như vậy. Có một số việc hãy để cho chính bọn họ giải quyết đi.

"Cô ấy hiện tại đang ở đâu?" Xích Diễm lạnh giọng hỏi, trong giọng nói không có vui sướng quá lớn.

"Không biết, người chính mình phải đi tìm, còn nữa, người ta chưa chắc chịu gả cho người." Sự thật là, con gái nhà họ Hạ đều đã trốn rồi.

"Ừ." Mặc kệ cô lấy hay không lấy chồng, cuộc hôn nhân này, cô là cô dâu, việc này chính là điều bắt buộc. Cô cũng nên đem những gì thiếu anh trả sạch rồi. Trong đầu Xích Diễm nghĩ như vậy nhưng lại không nhận ra được trái tim anh chôn giấu trong ngực tựa hồ nóng lên lần nữa, giống như sống lại

một lần nữa...

*

Chương 4

Đã đến Hàn Quốc nhiều ngày, Cần trước sau vẫn ở trong phòng, hôm nay khó có dịp đồng ý nghe theo đề nghị của Nhã Văn, một mình ra ngoài dạo phố một chút. Nhưng là, ra ngoài không tới một canh giờ, Nhã Văn đột nhiên gọi điện thoại tới, muốn cô nhanh chóng chạy về.

Giọng của Nhã Văn hết sức khẩn cấp, hình như xảy ra chuyện gì đó rất đáng sợ. Vì vậy cô liền lập tức trở lại nhà Nhã Văn.

"Làm sao vậy, mình vừa mới đi dạo một chút như lời cậu nói, cậu liền cấp bách gọi mình về nhà. Thế nào? Hối hận vì hào phóng để cho mình chi tiêu không giới hạn trên thẻ của chồng cậu sao?"

Cần nhàn nhạt cười nói, nhìn thần sắc Nhã Văn khẩn trương không thôi.

"Được rồi, mình đã giúp cậu đem hành lý của cậu thu dọn xong rồi, chờ một lát tài xế đến, anh ta sẽ dẫn cậu đến biệt thự của chúng mình. Cậu trước hết tránh mặt ở đó một chút." Nhã Văn cũng không nói lời nào rõ ràng, chỉ là nhanh chóng giúp cô cầm hành lý, sau đó lại nhanh chóng gọi điện thoại liên lạc với người khác.

"Rốt cuộc là thế nào? Tại sao đột nhiên muốn mình rời đi? Không phải cậu nói là tuần sau mới dẫn mình đến biệt thự nghỉ phép sao? Sao mình phải đi trước? Còn nữa, cái gì tránh mặt một chút, Nhã Văn, mình nghe không hiểu lời của cậu."

Cần phát hiện có chuyện gì đó không đúng, nhưng thái độ của cô vẫn tỉnh táo trầm ổn như cũ, cố gắng làm cho tâm tình bạn tốt hòa hoãn một chút.

"Không còn kịp giải thích cho cậu nữa, tóm lại cậu đi nhanh lên, mình không biết anh rốt cuộc có rời đi không, đến nơi đó, chúng ta sẽ dùng điện thoại liên lạc, mình sẽ giải thích với cậu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra." Cô thế nào cũng không nghĩ tới, thân phận người đàn ông kia lại đáng sợ như vậy! Nói tóm lại, hiện tại quan trọng nhất là bảo vệ Cần, những thứ khác sẽ nói sau.

"Không được." Về mặt Cần kiên trì ngồi xuống. "Mình hiện tại muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không, mình sẽ không rời đi."

Chuyện tiền nhân hậu quả* đều không rõ ràng, cô sợ Nhã Văn gặp phải rắc rối, cô không thể rời đi như vậy.

*Tiền nhân hậu quả : Nguyên nhân hậu quả

"Cần -" Cô gái này, đến lúc này còn bướng bỉnh cái gì? Nhã Văn bắt đầu dẽ rũ tay xuống, không nhịn được thở dài một cái.

"Có lúc mình thật sự chán ghét cá tính ngoan cố bây giờ của cậu, thật nhớ tới dáng vẻ trong quá khứ của cậu." Nhã Văn biết nếu mình không nói rõ ràng, Cẩn sẽ không chịu rời đi, vì vậy cô ngồi xuống ghé salon.

"Anh tới." Nhã Văn thận trọng nhìn Cẩn, trong giọng nói rõ ràng có lo lắng. Cô biết chuyện đã qua kia đã tạo thành tổn thương lớn đối với Cẩn.

"Ai tới? Anh? Anh là ai?" Cẩn nghe không hiểu.

"Người đàn ông kia, Xa Nhân Hạo. Anh ta mới vừa tới nơi này tìm cậu." Lời vừa nói ra khỏi miệng, toàn thân Cẩn lập tức cứng ngắc, vẻ mặt trong nháy mắt cũng chuyển thành tái nhợt.

"Cẩn..." "Cậu nói cái gì?" Đôi môi Cẩn không nhịn được khẽ run, cô mở to hai mắt, cho là mình nghe lầm.

"Mình nói Xa Nhân Hạo, anh ta mới vừa tới nơi này tìm cậu." Hơn nữa còn có một đồng người đi theo, từ dấu hiệu trên người thủ hạ, xem ra anh là người của Tông Nham môn.

Mặc dù Nhã Văn không rõ ràng lắm, Xa Nhân Hạo ở Tông Nham môn có thân phận địa vị gì, chẳng qua xem tình hình những người đi theo đối với anh vô cùng cung kính, lai lịch của anh khẳng định không nhỏ. Chỉ cần là người ở Hàn Quốc, đều nghe qua chuyện của Tông Nham môn, mà cô gả tới Hàn Quốc cũng được một khoảng thời gian rồi, dĩ nhiên cũng biết, người Tông Nham môn là không được chọc.

"Cho nên, bây giờ cậu nên đi nhanh, mình xem thân phận của anh ta không phải là nhỏ, nếu như cậu bị anh ta tìm được, sợ rằng..." Nhã Văn lo lắng kéo lấy Cẩn vẫn đang sững sờ. Những điều nên nói đều đã nói, lần này cô ấy chịu đi không? "Không, mình tại sao phải đi?" Cẩn lấy lại tinh thần đột nhiên hất tay Nhã Văn, vẻ mặt hết sức tỉnh táo. Tại sao cô phải đi? Cô đến Hàn Quốc là có lỗi sao?

Chuyện giữa hai người cũng đã kết thúc vào ba năm trước, anh đến tìm cô làm gì? Tại sao cô phải trốn? Cô làm sai chuyện gì, có lỗi với anh, làm thương tổn anh sao? Không có, từ đầu tới cuối là anh đã thương cô, là anh khiến cô khổ sở, khiến cô đau đến không muốn sống, hiện tại sao cô phải tránh đi? Qua ba năm, Hạ Cẩn cô không còn là người dễ dàng bị người ta tổn thương, ngu ngốc làm cho người ta tùy ý lừa gạt như năm đó. Vì cái gì cô phải trốn? Không phải là chính anh tìm đến cô sao? Cô có thể lựa chọn không gặp anh.

"Cẩn?" Ông trời, Cẩn không biết thân phận Xa Nhân Hạo bây giờ đáng sợ đến cỡ nào."Làm ơn, cậu bây giờ không nên giận đối có được hay không? Mình là vì tốt cho cậu, cậu phải biết, Xa Nhân Hạo hiện tại..." "Không cần

nhắc tới anh ta." Cẩn cắt đứt lời nói của Nhã Văn không chút do dự." Bây giờ anh ta cùng mình không quan hệ, mình hoàn toàn không muốn nghe nhắc đến tên của anh ta, anh...

Trong thế giới của mình từ lâu đã không có con người này tồn tại." Chuyện đã qua ba năm, cô một lần nữa đứng lên thật vất vả, thế nhưng lại nghe đến tên của người này, anh... Tại sao lại xuất hiện một lần nữa? "Xem ra, tôi xuất hiện không đúng lúc." Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp từ ngoài cửa lớn truyền tới. Bên trong phòng hai cô gái vừa nghe đến thanh âm này, thân thể cũng không nhịn được cứng ngắc. Nhất là Cẩn, nhịp tim cô không ngừng tăng nhanh, cảm thấy khó thở.

"Nguy rồi..." Nhã Văn quay đầu, nhìn thấy người đàn ông ở cửa. Anh quả nhiên không đi!

"Đã lâu không gặp, tiểu Cẩn." Xích Diễm mang theo nụ cười vô tình, trong mắt tràn đầy giễu cợt nhìn chòng chọc cô gái đưa lưng về phía anh. Thân thể Cẩn cứng ngắc, trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình nhất định phải bình tĩnh, sau đó...

Cô chậm rãi xoay người lại... Người đàn ông ở trước mắt... Là ai? Cẩn hơi nhíu mi, trong mắt xuất hiện tia hoang mang cùng khó hiểu. Thân thể Cẩn bất giác lui về phía sau một chút, lòng của cô như bị người bóp lấy thật chặt, cảm thấy một hồi choáng váng. Anh... Rốt cuộc là ai? Trong trí nhớ của cô, người đàn ông tôn thương cô, không phải như vậy. Người đàn ông xa lạ trước mắt này cắt đi mái tóc dài, trên mặt giống như bao phủ một lớp mặt nạ vô tình. Anh lạnh lùng, nụ cười tràn đầy chế nhạo, làm cho cô không cảm nhận được sự ấm áp như trước kia. Ba năm này, anh dường như thay đổi rất nhiều, giống như biến thành một người khác. Mà người này...

Dững khi cô thật vất vả mới hình thành lại vì anh mà bị hủy trong chốc lát. Xích Diễm nhìn thấy Cẩn, trong nháy mắt, rõ ràng có chút kinh sợ. Cặp mắt to tràn đầy sức sống ngày trước, hôm nay bị nỗi cô tịch cùng lạnh nhạt thay thế. Nụ cười ngọt ngào khiến người khác nhìn thấy vui vẻ trong quá khứ thì hôm nay không còn nữa, thay vào đó là lãnh nhược băng sương*, bộ dạng như không còn sức sống.

*Lãnh nhược băng sương : lạnh lùng, lạnh như băng.

Cô... Là ai? Anh không thể nào liên tưởng cô gái trước mắt cùng Cẩn trong quá khứ trừ gương mặt không đổi cùng một đầu tóc dài đen nhánh, cô... Làm cho anh cảm thấy xa lạ cùng không vui, trong lòng không khỏi xông lên một cỗ tức giận, anh muốn ép hỏi cô, tại sao đem mình trở thành như vậy?! Anh cho là...Lúc gặp lại cô thì nỗi hận trong lòng đối với cô sẽ càng thêm

sâu, nhưng là...

"Xem ra cô sống rất tốt." Che giấu tâm tình phập phồng trong lòng, giọng nói lười biếng của Xích Diễm mang theo trêu chọc.

"Có chuyện gì sao?" Cẩn lấy lại tinh thần, cố gắng dùng giọng nói bình thản lãnh mạc đối mặt với anh, cô sẽ không cho là anh tìm tới để ôn chuyện.

"Nghe nói cô đến Hàn Quốc, coi như tôi tới tìm cô ôn chuyện cũ cũng không sai."

Anh cười khẽ, thần sắc trên mặt làm cho người ta khó có thể đoán được tâm tình thực sự của anh.

Nhiều năm qua, anh cố gắng đem cô cất giấu ở sâu trong tâm hồn. Cũng bởi vì cô, anh bắt đầu thống hận phụ nữ, coi họ như đồ chơi. Ba năm này, anh quên cô sao? Không, anh chưa bao giờ quên cô, anh vẫn luôn tìm hình bóng của cô trên những người con gái khác. Mấy năm này, phụ nữ bên cạnh anh đều có một điểm giống nhau – hoặc ít hoặc nhiều đều có chỗ tương tự với cô gái anh thống hận trước mắt này.

Dung mạo tương tự, cặp mắt, nụ cười, hành động cử chỉ, chỉ cần có một chút, một chỗ, làm cho anh cảm thấy giống cô, anh đều đem các cô giữ ở bên người một khoảng thời gian, sau đó, lại vô tình đem họ vứt bỏ. Anh thống hận hành động như vậy của mình, nhưng anh không có biện pháp dừng lại hành động vừa buồn cười lại nhảm chán này. Mà sau khi anh biết cô dâu của mình là cô, anh điều tra cô.

Khi biết tin tức cô đào hôn thì trong lòng anh có cao hứng cùng tức giận. Cao hứng, bởi vì cô cự tuyệt cùng một người đàn ông không quen biết kết hôn. Tức giận, vì người cô cự tuyệt là anh. Hai tâm trạng gần như đối lập này khiến tâm tình anh trở nên rất phức tạp. Nhưng bất kể như thế nào, anh cũng quyết định muốn cô trở thành vợ của anh, trả thù cô ba năm trước đây làm anh tổn thương. Ông trời tựa hồ cũng đồng ý với ý nghĩ của anh, để cho anh dễ dàng tìm được cô, biết được cô đang ở Hàn Quốc, địa bàn của anh, lần này, cô có chấp cánh cũng không thể bay. Quan trọng hơn là... trên tay anh nắm giữ lá bài chủ chốt; cô không gả cho anh cũng không được.

Mà cô dường như vẫn không rõ ràng lắm đối tượng mình đào hôn là ai, anh tính toán tiếp tục giấu giếm chuyện này, tiến hành kế hoạch của anh.

"Tôi và anh cũng không có gì để nói, mời anh rời khỏi đây." Cô hạ lệnh đuổi khách, hoàn toàn không sợ hãi anh cùng một đám người xem ra không dễ chọc kia.

"A! Không có gì để nói sao?" Xích Diễm châm biếm, lông mày anh nhướng lên nhìn về phía Nhã Văn đang đứng một bên không ngừng ám hiệu.

Xem ra cô đã biết thân phận của anh rồi. Anh nháy mắt với người đứng đầu, không bao lâu, toàn bộ đám người đó rời đi.

"Không bằng trước hết chúng ta hàn huyên một chút chuyện ba năm trước đây đi, hay là... Hàn huyên một chút xem cô dùng thủ đoạn như thế nào để đem hai người đàn ông đưa giỡn trong lòng bàn tay?" Anh đi về phía trước, nhìn thẳng vào hai mắt của cô.

Ánh mắt lợi hại của anh làm tầm mắt cô không cách nào dời đi, mở to hai mắt, nhìn anh giống như quái vật. Anh đang nói gì? Vừa nghĩ tới ba năm trước đây, trái tim cô lại bắt đầu đau nhói, trong mắt thấp thoáng hiện lên bi thương cùng đau lòng.

"Tôi không biết anh đang nói gì, cũng không muốn cùng anh nói chuyện. Mời anh rời đi, nơi này không hoan nghênh anh." Cẩn chỉ cửa chính lần nữa hạ lệnh đuổi khách, đau thương trong mắt rõ ràng có thể thấy được. Tại sao anh chỉ trích cô? Là anh đem cô đưa giỡn trong lòng bàn tay, là anh tổn thương cô, dựa vào cái gì anh có thể dùng ánh mắt xem thường nhìn cô? Thái độ của Cẩn vốn tinh táo và tràn đầy tự tin hoàn toàn tan rã, chỉ còn lại sự yếu ớt.

"Anh đi, đi - một... không... phải là hiện tại đi khỏi tầm mắt tôi." Xích Diễm không hiểu nhăn mày lại. Cô đang đau thương? Từ trong mắt cô, anh nhìn thấy thống khổ cùng khổ sở, còn có... Đối với anh là không tha thứ cùng trách cứ? Thật buồn cười! Ban đầu không phải cô làm tổn thương anh sao? Vậy tại sao, nhìn thấy biểu tình đau khổ của cô như thế thì tim của anh lại có chút đau lòng?

Ba năm, cho dù hai người hơn một ngàn ngày không gặp nhưng sự hấp dẫn lẫn nhau vẫn không hề giảm đi, tựa như bọn họ chính là một thể, không nên chia lìa, anh thậm chí có thể cảm thấy khổ sở trong lòng cô...

"Tốt, tôi đi... Chỉ là, tôi có một tin tức muốn nói cho cô, tin tức này - hết sức quan trọng." Quẳng đi sự quan tâm đối với cô trong lòng, Xích Diễm nghĩ tới lá bài chủ chốt anh giữ ở trên tay.

"Có chuyện gì nói nhanh một chút." Cô chỉ cầu xin anh có thể nhanh rời đi ngay lập tức." Người chị trốn nhà đi của cô kia... Mạng ở sớm tối." "Anh... Điều tra tôi?" "Không sai, kể cả người nhà của cô, tôi biết hai chị em cô đồng thời trốn nhà đi, mà cô chị Hạ Chi Liên của cô ở Italy bị trúng đạn, tình huống... Vô cùng nguy hiểm." Xích Diễm cười tàn nhẫn.

"Anh nói láo, Liên làm sao có thể trúng đạn?" Bằng hiểu biết cô đối với các chị em trong nhà, người chị khác có lẽ có thể nhưng người nhất gan như Liên không thể nào đi chọc vào nguy hiểm, huống chi... Vì nhất định cũng đi

theo bên cạnh Liễn, chị ấy không thể nào để cho Liễn ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

"Cô không tin? Cô nghĩ tôi xuất hiện ở đây là vì cái gì? Tìm cô nói giỡn? Xin lỗi, tôi không có nhiều thời gian như vậy." "Tại sao tôi nên tin tưởng anh? Anh cho rằng nói cho tôi biết điều này, tôi sẽ cảm kích anh?" Cô hoàn toàn không nghĩ anh sẽ tốt bụng vì chuyện này mà tìm đến cô.

Từ trong mắt anh, cô nhìn thấy anh đối với cô có hận ý. Tại sao anh hận cô? Chỉ vì năm đó cô phát hiện anh có vị hôn thê, sau đó cự tuyệt tiếp tục ở bên cạnh anh? "Có tin hay không tùy cô, lần thứ nhất tôi nhắc nhở cô, chị cô hiện tại mệnh ở sớm tối, nếu như không có sự trợ giúp của tôi, cái mạng nhỏ của cô ấy sợ rằng khó giữ được." Biểu tình trên mặt anh, xem ra không giống đang nói đùa. Sắc mặt Cận trở nên nặng nề, tâm trạng lo lắng làm cho cô không cách nào tỉnh táo để suy nghĩ lời nói của anh là đúng hay sai.

Không tin anh... Có lẽ anh nói dối, cô có thể cảm nhận được rõ ràng, anh bày bẫy rập, muốn ép cô nhảy xuống. Nhưng... Nếu như Liễn thật sự trúng đạn như lời anh nói, hình như anh là người duy nhất có thể cứu chị ấy?! Cô nên làm gì bây giờ? Đang chần chừ không biết làm thế nào cho phải, Nhã Văn từ đầu tới cuối cũng không mở miệng đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt cô cảnh giác nhìn chằm chằm Xích Diễm, "Cận, cậu phải hiểu rõ ràng, anh ta nhất định là có mục đích, cậu không nên tin lời của anh ta, trong lòng anh ta không biết đang tính toán cái gì nữa." Cận nhìn Nhã Văn, nở một nụ cười an ủi. Cô biết, sao cô có thể không biết, chỉ là...

"Nếu như không tin tôi, không bằng... Hiện tại liền đi cùng tôi, máy bay tư nhân của tôi đã chuẩn bị xong, lập tức có thể lên đường đi Italy." Xích Diễm nhàn nhã nói.

Từ trong báo cáo anh điều tra được, anh biết Cận tuyệt đối sẽ đồng ý, tình cảm chị em các cô vô cùng tốt.

"Anh?" Cận nhướn mày, sự nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn. Anh... Rốt cuộc thân phận của anh là gì? "Chỉ cần là chuyện Tông Nham môn muốn làm, không có gì làm không được." Xích Diễm lạnh lùng cười, nụ cười kia lại không chạm tới đáy mắt.

"Tông Nham môn?" Cận nhíu mày không hiểu, còn Nhã Văn bên cạnh thì nhìn anh một cách nghi ngờ.

"Thân phận của anh?" "Cô cứ nói đi?" Xích Diễm không đáp mà hỏi ngược lại.

"Anh sẽ không phải là..." Nhã Văn trợn to mắt khiếp sợ, đối với tương lai Cận càng cảm thấy lo lắng thêm.

"Trả lời tôi nhanh một chút, tôi đang đợi cô trả lời, tôi nhưng không có nhiều thời giờ phí phạm cùng cô, chỉ sợ chị cô cũng không có nhiều thời giờ chờ cô suy tính như vậy " Anh quay đầu nhìn về phía Cẩn. Phải bay đến Italy, chỉ sợ cũng phải tiêu tốn một ít thời gian.

"Được." Cẩn không chút nghĩ ngợi gật đầu. Cô lựa chọn tin tưởng anh...

Nếu anh đã nói ra, chứng tỏ Liễn nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu sự thật là như vậy, cô nhất định phải đi xem, nếu không cô không an tâm.

"Cẩn -" Nhã Văn hoàn toàn không đồng ý, kéo Cẩn lại. Biết rất rõ ràng đó là một cái bẫy, tại sao Cẩn muốn nhảy xuống? "Nếu như Liễn xảy ra chuyện gì thật, mình biết rõ lại thấy chết không cứu, mình sẽ đau lòng." Cẩn vỗ tay Nhã Văn giải thích.

"Anh ta rõ ràng..." "Mình biết." Không đợi cô nói hết lời, Cẩn gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Cô thừa nhận, nếu như cô và anh thật phải dính dáng với nhau một lần nữa, cô sẽ không chạy trốn. Cô... đã không còn là Hạ Thiên Cẩn yếu ớt của quá khứ rồi.

*

Chương 5

Ngồi gần mười một tiếng máy bay thẳng tới Italy, sau đó Cẩn cùng Xích Diễm lại tiếp tục đi tới bệnh viện. Mười một tiếng này, đối với Cẩn mà nói quả là gian nan. Ở trên máy bay, hai người không nói chuyện với nhau một câu nào. Trên máy bay chỉ có hai người, Cẩn cố ý chọn vị trí cách xa anh nhất, vì không muốn cùng anh nói chuyện với nhau quá nhiều, mà anh... Tựa hồ cũng hiểu rõ ý đồ của cô cũng không có quấy rầy cô.

Cẩn không nhịn được cười khổ. Hai người không gặp nhau lâu như vậy, cô nên hận anh, nhưng... Vì sao sau khi gặp anh, nỗi hận của cô đối với anh... cũng không nhiều như trong lòng cô nghĩ? Cô như vậy làm sao có thể kiên cường đối mặt với anh? Phải làm thế nào đối mặt với tất cả hành động kế tiếp của anh? Cô thật sự nghĩ không ra, anh rốt cuộc là vì cái gì lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô? Mục đích của anh đến tột cùng là cái gì? Trên đường đi, Cẩn suy nghĩ lung tung không thôi.

Bên kia, tâm trạng của Xích Diễm cũng không bình tĩnh. Máy bay hạ cánh, sau khi lên xe, từ đầu đến cuối anh đều nhắm mắt thật chặt, tựa hồ đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trên thực tế, anh thanh tỉnh đến không thể thanh tỉnh hơn được nữa. Nhất cử nhất động của cô; cô thở dài bất đắc dĩ một tiếng, biểu hiện đủ loại cử chỉ lo lắng, anh biết tất cả. Mà anh... phát hiện mình đúng là dễ dàng bị cô ảnh hưởng. Anh không nên có suy nghĩ thương tiếc, ý tưởng an ủi cô, nhưng trong lòng có một thanh âm, không ngừng sai khiến

anh làm như vậy. Xe đột nhiên dừng lại, người phía trước gõ gõ cửa xe, cho biết đã đến nơi. Xích Diễm nhanh chóng mở hai mắt ra, trong mắt anh một lần nữa xuất hiện sự lạnh lùng. Nghe tiếng, Cận cũng điều chỉnh tâm trạng, nhu tình trong mắt rút đi, chuyển thành lạnh nhạt.

"Bất kể tốn bao nhiêu tiền cũng được, cứu cô ấy, xin cứu vợ của ta..." "Không cần, cho ta vào đi, ta muốn nhìn Liễn, cho ta vào đi..." Một người đàn ông không để ý mọi người ngăn cản, muốn xông vào phòng giải phẫu. Một hồi hỗn loạn, không người nào có thể bắt được người đàn ông kia, mọi người không thể làm gì khác hơn là dụng hết toàn lực đè anh, để cho anh không thể tiếp tục nhúc nhích.

"Buông ta ra! Các người buông ta ra, ta muốn vào xem Liễn, cô ấy cần ta..." "Shabaka, người bình tĩnh một chút, bộ dạng người bây giờ nếu xông vào sẽ chỉ làm Liễn nguy hiểm hơn." Một người đàn ông khác bên cạnh rống lớn, trong mắt bi thương giống nhau. Đồng thời, một nam một nữ ở chỗ rẽ hành lang bên ngoài bệnh viện đang đứng nhìn.

Trong mắt Cẩn cũng mang theo nóng nảy cùng lo lắng, cô cắn môi, không ngừng nắm chặt đôi tay. Anh quả nhiên không lừa gạt cô, Liễn thật đã xảy ra chuyện, chỉ là... Cô không hiểu, tại sao Liễn lại bị trúng đạn, có phải vì liên quan đến người đàn ông kia? Anh ta khổ sở như vậy, bởi vì bác sĩ chịu bó tay sao? Như vậy... Nên làm cái gì? "Như thế nào? Tôi nói không sai chứ! Hiện tại chị cô đang trong phòng giải phẫu đúng không?" Xích Diễm dùng ngữ điệu không sao cả nhẹ nhàng hỏi.

"Anh muốn như thế nào?" Cẩn ngẩng đầu lên, cắn chặt răng hỏi.

"Tôi có thể cứu cô ấy. Chỉ cần tôi ra tay, cho dù chỉ có không phải một phần trăm tỷ lệ thành công, tôi cũng có thể làm cho chị cô cải tử hoàn sinh." Mang theo nụ cười xấu xa, Xích Diễm vươn tay nâng mặt của cô lên.

"Anh?" Cẩn hoàn toàn không tin tưởng, cô hoài nghi nhìn lên nhìn xuống đánh giá người đàn ông bên cạnh.

Anh... Rốt cuộc là ai? Là người Tông Nham môn sao? Tông Nham môn rốt cuộc là cái gì? Thân phận của anh rốt cuộc là gì? "Dĩ nhiên không phải tôi, là một người có danh hiệu quý y thần y." Xích Diễm lười biếng nói, dùng ánh mắt tinh nhuệ nhìn cô, "Đừng quên, tôi nói với cô, chớ xem thường thế lực Tông Nham môn, hơn nữa quý y thiếu tôi một phần ân tình, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, anh sẽ tới cứu chị cô ngay lập tức.

Nhưng mà... Nếu như tôi không muốn ra tay cứu giúp, bốn chị em các cô... có thể sẽ trở thành ba rồi." Anh vô tình thốt ra mấy câu nói đó.

"Anh -" Cẩn nhẫn nhin tức giận trong lòng ngực, dùng sức thở ra một hơi.

"Nói đi! Anh muốn như thế nào?" Giọng điệu cô lạnh lẽo.

"Cô." Khóe miệng khẽ giơ lên, Xích Diễm nhẹ nhàng phun một câu như vậy ở bên tai cô.

"Tôi?" Cô nhíu mày không hiểu.

"Tôi muốn cô... trở thành vợ của tôi." "Anh bảo đảm có thể cứu sống Liễn? Nếu như có thể làm cho chị ấy hồi phục, tôi chấp nhận điều kiện của anh." Anh mới vừa nói xong, Cẩn lập tức đồng ý không chút nghĩ ngợi. Tình trạng của Liễn rất nghiêm trọng, cô căn bản không có thời gian suy tính.

"Cô không sợ cuộc sống sau khi gả cho tôi sao?" Anh hoàn toàn không nghĩ tới, cô vì chị mình chịu hy sinh như vậy.

"Không sợ. Hiện tại, anh hãy lập tức gọi quý y."

Dù thế nào đi nữa món nợ giữa hai người bọn họ sớm hay muộn đều phải tính toán rõ ràng, cho dù cô trốn tránh thế nào cũng không thoát, chẳng bằng nhân cơ hội này cùng anh tính toán rõ ràng.

"Biết, đi thôi!" Xích Diễm lộ ra nụ cười hài lòng. Anh cầm điện thoại lên,

nói mấy câu rồi dẫn Cẩn rời đi.

"Liễn... Chị phải cố lên nha!" Quay đầu lại, cô nhìn người đàn ông đang ngồi trên mặt đất khóc bởi vì tuyệt vọng.

"Chị gặp được một người đàn ông rất tốt, anh ấy... vô cùng yêu chị, cho nên chị phải quý trọng anh ấy." Mang theo ánh mắt hăm mộ, cô không nhận được thờ dài, trong lòng tràn đầy phiền muộn. Rồi sau đó, cô quay người lại, đi về phía người đàn ông đang đợi cô ở cách đó không xa. Bóng dáng của hai người từ trên hành lang dài biến mất.

Vì không muốn gây xôn xao, cũng tạo cơ hội cho cô dâu mới có thể thuận lợi cởi bỏ hiểu lầm, không gây thêm rắc rối, Hạo Hoàng cố ý đem chuyện Xích Diễm và Cẩn kết hôn tạm thời đè xuống, không công bố ra ngoài, cho nên hôn lễ vô cùng khiêm tốn.

Đồng thời, ông cũng gọi điện thoại cho ông bà Hạ đang ở Đài Loan báo cáo việc này, hai người cũng đồng ý không tham dự hôn lễ, tạm thời làm bộ không biết chuyện, đợi tất cả giải quyết lại ra mặt. Giờ phút này, Cẩn ngồi bên trong căn phòng xa lạ, ánh mắt trống rỗng nhìn mình trong gương. Toàn thân cô mặc lễ phục nhỏ màu trắng tinh, do Nhã Văn vì cô chuân bị. Trên mặt cô vốn tái nhợt không có chút máu được trang điểm nhàn nhạt lên. Khuôn mặt cô không có nụ cười, không giống như người vừa mới làm chuyện chung thân đại sự.

Cẩn chậm rãi cầm lấy khăn giấy trên mặt bàn, cố gắng lau đi màu son đỏ trên môi mình, nhưng vì động tác quá mạnh mà đôi môi lại trở nên đỏ hơn. Thật châm chọc. Nhìn chiếc nhẫn kim cương kết hôn chói mắt trên tay, toàn thân Cẩn nổi lên một hồi lạnh run. Ban đầu vì muốn thoát khỏi hôn nhân cha mẹ lựa chọn cho cô, cô mới cùng các chị rời khỏi Đài Loan, không nghĩ tới cuối cùng, cô lại nhảy vào một cuộc hôn nhân tức cười khác. A! Khóe miệng cô khẽ gọi lên, dáng vẻ cười như không cười làm cho người ta nhìn càng thêm chua xót. Cô, là cô dâu hôm nay, hôm nay là ngày tốt của cô, nhưng cô vì sao không cao hứng nổi?

Hôm nay tới tham gia hôn lễ trừ Nhã Văn ra, (Edit bởi Diễm Đan Lê Quý Đôn) còn có ba nam nữ trẻ tuổi khác, cô đoán là bạn bè Xa Nhân Hạo! Vừa nghĩ tới Xa Nhân Hạo, Cẩn lại sâu kín thờ dài một cái. Ở chỗ này, tất cả mọi người gọi anh là Xích Diễm, cô rất không quen, tên đó không biết đại biểu cho điều gì. Bây giờ, anh cùng với cái tên đó đều trở nên xa lạ với cô. Anh rốt cuộc đang làm trò gì, ban đầu vì cứu Liễn, ngay cả thời gian suy tính cũng không có, cô không thể không đồng ý yêu cầu của anh, trở thành vợ của anh,

bây giờ suy nghĩ một chút...

Cô thật đúng là điên rồi. Cô lại quên mất chuyện anh đã có vị hôn thê, nếu như cô gả cho anh, vậy cô gái kia đâu? Cô làm sao bây giờ? Cô cũng biết, anh hoàn toàn không phải thật lòng muốn để cô trở thành vợ của anh, sao anh có thể làm như vậy. Nhất định là có mục đích khác, nhưng cô vẫn ngây ngốc nhảy xuống như cũ.

"Ai..." "Cả ngày nay, tôi đã nghe được cô than thở lần thứ năm rồi, gả cho tôi thật sự khiến cô khổ sở như vậy sao?" Chẳng biết Xích Diễm xuất hiện từ lúc nào bên trong phòng. Tây trang vừa vắn mặc ở trên người của anh, không thể nghi ngờ càng khiến cho anh thêm đẹp trai mê người. Cả người anh tựa vào cửa, hai tay đan chéo, xem ra đã đứng ở đó được một lúc rồi.

Lúc này, anh đang dùng ánh mắt cực kì bất mãn, lạnh lùng nhìn cô.

"Hiện tại thế nào?" Cẩn từ trong gương cùng anh nhìn nhau, chờ đợi đáp án của anh.

"Hiện tại?" Khóe miệng của anh nâng lên. Thấy bộ dáng cô không còn sức sống, trong lòng anh có cảm giác phức tạp.

"Không phải tự anh cưới tôi sao? Kế tiếp là gì? Muốn tôi làm thế nào?" "Không làm thế nào, cô phải biết vì sao tôi muốn kết hôn với cô." Cô lại đang đóng kịch.

Anh nghĩ: Ba năm trước đây, vì để cho anh say mê cô sâu sắc, cô dùng thủ đoạn lừa dối anh, mà bây giờ, cô lại muốn lừa gạt anh nữa sao? "Tôi không biết, tôi cho là anh hận tôi." Tuy nói vậy, nhưng trong lòng cô lại mong đợi, mong đợi anh có thể phản bác lời của cô..., bởi vì trên thực tế, cô quả thật không biết anh vì sao hận cô.

"Cô nói không sai, tôi xác thực là hận cô." Xích Diễm cười lạnh ra tiếng.

"Vậy sao? Hận tôi, tại sao lại uy hiếp tôi kết hôn cùng anh?" Mặc dù trái tim như bị đâm một lần nữa, cô vẫn giả bộ không quan tâm.

"Cô nghĩ sao?" Xích Diễm chậm rãi đi về phía cô, nụ cười trên mặt càng lúc càng lạnh, đôi mắt cũng biến thành lạnh lùng. Đôi tay Cẩn không tự chủ được nắm chặt ở một chỗ, cô đang sợ, đúng vậy, bởi vì vẻ mặt của anh thật xa lạ làm cho người ta nhìn muốn chạy trốn.

"Tôi không biết, cũng không muốn biết, nhưng là... cưới tôi, chẳng lẽ anh không sợ làm tổn thương vị hôn thê của anh?" Cô đứng lên, di chuyển lui về phía sau. Xích Diễm đột nhiên dừng lại bước chân, trong mắt hiện lên nghi ngờ. Cẩn cho là anh bị cô nói trúng, nhàn nhạt cười. Mặc dù lòng của cô vô cùng đau khổ, cô vẫn cố làm ra bộ dáng kiên cường "Vị hôn thê?" Vị hôn thê của anh không phải là cô sao? Đáng lẽ cô không biết anh là vị hôn phu của cô

mới đúng. Như vậy, cô nói tới ai? "Đừng giả vờ như hoàn toàn không biết gì, chúng ta nói rõ ràng đi!" Cẩn kiên quyết nói.

Mặc dù nói những thứ này cũng vô ích, nhưng nếu trở thành vợ của anh rồi, cô cũng không hy vọng hai người ở bên nhau mà vẫn có thái độ thù địch nhau.

"Nói? Cô muốn cùng tôi nói? Nên nói chuyện gì đây? Nói chuyện ba năm trước trong lúc cô đeo lấy tôi thì vẫn thân mật cùng một người đàn ông khác? Hay là trò lừa gạt tôi rất thú vị? Cô cho rằng bây giờ cùng tôi giải thích có ích lợi gì? Cô lại muốn dựng lên lời nói dối gì cho tôi biết?" Xích Diễm cười to. Bất kể cô muốn cùng anh nói gì..., thì anh cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng mặt khác, anh lại bị thương phát hiện, khi một lần nữa nhìn thấy cô, anh vẫn không tự chủ được bị cô hấp dẫn, để ý cô. Anh không ngừng nhắc nhở mình, cô gái trước mắt đã từng phản bội anh, đừng tin tưởng cô nữa, đừng bị cô hấp dẫn nữa, cưới cô, chỉ là muốn để cho cô biết hậu quả của việc trêu chọc anh. Nhưng hôm nay lúc cử hành hôn lễ thì trong lòng anh lại cảm thấy cao hứng, như vậy anh... không phải vẫn bị cô hấp dẫn thì là cái gì? Anh thậm chí phát hiện mình vẫn thích cô... Ông trời! Anh rốt cuộc muốn lại bị tổn thương đến mức nào mới đủ? "Tôi thân mật cùng một người đàn ông khác? Hàaa...! Xa Nhân Hạo, anh xem tôi thành đứa ngốc sao? Tôi cùng người đàn ông khác thân mật? Lúc đó tôi đem cả trái tim mình cho anh, làm sao có thể thân mật cùng người đàn ông khác? Vậy còn anh? Anh đã có vị hôn thê còn tới trêu chọc tôi? Tại sao? Đùa giỡn tôi như vậy rất thú vị sao? Nhìn tôi đau lòng khổ sở chỉ vì anh, tan nát cõi lòng thì anh vui sao? Tại sao anh nói tôi lừa anh, từ đầu tới cuối là anh lừa gạt tôi!" Cẩn trợn to mắt, không thể tin nhìn anh.

Cô biết năm đó anh xem lời nói của anh trai Nhã Văn là thật, cho dù anh hiểu lầm cô thì thế nào, là anh có lỗi trước, tại sao không tự xét lại mình? "Vị hôn thê? Vị hôn thê nào? Cô rốt cuộc đang nói cái gì? Ba năm trước đây vị hôn thê của tôi ở đâu ra? Cô rốt cuộc từ đâu nghe được, là ai nói cho cô biết điều này?" Ngay cả chính anh cũng không biết chuyện, cô tại sao lại biết? Là cô đang nói láo, hay là xảy ra chuyện gì anh không biết? Cho dù trong lòng có nghi ngờ, đối với lời nói của cô, anh vẫn cảm thấy nghi ngờ.

"Đừng giả vờ, thật cũng tốt, giả cũng tốt, tóm lại, tôi muốn nói là, tôi không biết anh tại sao muốn lấy tôi, nhưng dù thế nào tôi không còn là Hạ Thiên Cẩn của quá khứ rồi, anh cho là quá khứ tôi lừa gạt anh cũng tốt, có mục đích khác cũng được, nói những lời này. Tôi không muốn chúng ta vừa thấy mặt đã cãi vả, nếu như anh có kế hoạch khác, tôi không quan tâm nhưng

tôi sẽ không yên lặng chịu đựng." "Cô thay đổi." Trước kia cô sẽ không gây sự như vậy. Giờ phút này, Xích Diễm biết cô đang diễn trò.

"Thay đổi? Hừ! Ai cũng sẽ thay đổi, ngay cả anh cũng thay đổi rất nhiều." Nhưng đáng buồn chính là tình cảm của cô đối với anh... vẫn giống như ba năm trước đây, không thay đổi. Nói phải quên anh, nói không để cho anh ảnh hưởng đến tâm tư của cô, làm xáo trộn bước đi của cô nhưng thực ra cô còn dễ dàng bị anh ảnh hưởng như vậy. Kế tiếp là một đoạn trầm mặc, sau đó Xích Diễm rời khỏi tân phòng của hai người, cả đêm không về. Căn cả đêm không chớp mắt ngồi ở trước bàn trang điểm, vì anh không trở về mà thờ phào nhẹ nhõm. Tuy vậy, dù tránh được một đêm nhưng lòng cô cũng cảm thấy mất mát. Cô biết, anh lấy cô bởi vì anh hận cô, không thể nào là vì yêu, cô cũng đoán được, anh sẽ không chỉ có một người phụ nữ là cô, danh phận vợ này... có lẽ hoàn toàn không chân thật. Bên trong căn nhà yên tĩnh lộ ra vắng lạnh, lòng của Căn cũng lạnh theo.

*

Chương 6

Mấy ngày sau, Căn mới phát hiện thân phận thực sự của Xích Diễm. Lúc đó, cô mới nhận ra mình đã chọc tới loại người nào. Anh đúng là Môn chủ của bang phái lớn nhất Hàn Quốc - Tông Nham môn, đồng thời cũng là tổng giám đốc tập đoàn Hạo Nghiêm.

Tập đoàn Hạo Nghiêm hàng năm thu vào gần tám tỷ, là công ty khoa học kỹ thuật xếp thứ ba hiện nay trên thế giới. Thì ra tập đoàn này có thể lực Tông Nham môn đứng sau nên mới có thể duy trì sức mạnh như thế. Cũng khó trách Nhã Văn sau khi phát hiện anh là người Tông Nham môn lại sợ hãi như vậy, đồng thời khuyên cô ngàn vạn lần đừng đồng ý yêu cầu của anh. Nhìn sân nhà như chốn bồng lai tiên cảnh này, nhưng xung quanh chỉ có một mình cô, cảm thấy như thế giới này không còn ai khác tồn tại. Một tuần lễ đã qua kể từ khi kết hôn, trừ đêm đó cùng anh nói chuyện ra, Căn đến bây giờ cũng không gặp lại anh. Chẳng lẽ anh muốn để mình một mình ở nơi này?

Cô không khỏi nghĩ như vậy. Mỗi ngày, trừ những người hầu hạ cô ra, cô chỉ gặp ba người, nghe bọn người hầu nói, bọn họ là Đường chủ đường khẩu.

"Tiểu Căn, cô ở đâu?" Đột nhiên, từng tiếng kêu từ xa xa truyền đến. Căn dĩ lộ ra một nụ cười bất đắc. Người thú vị xuất hiện.

"Tiểu Miêu, ở chỗ này." Căn dùng tiếng Hàn hết sức lưu loát trả lời tiếng gọi cô. Mặc dù ba năm trước đây, cô thề cả đời này cũng sẽ không đến Hàn Quốc, quốc gia có anh ở đó, nhưng khi rời khỏi nước Pháp trở lại Đài Loan, chuyện thứ nhất cô làm, chính là bắt đầu học tập tiếng Hàn.

Cô không biết làm chuyện này có ý nghĩa gì, thế nhưng lúc đó cô cảm thấy đây là chuyện phải làm, giống như sớm có dự cảm, có một ngày sẽ dùng tới. Ba năm học tập, cộng thêm cô bạn tốt Nhã Văn gả đến Hàn Quốc, lấy cô ấy làm đối tượng luyện tập, bây giờ cô nói tiếng Hàn vô cùng tốt, giống như người bản xứ.

"Sao ra ngoài mà không tìm tôi, làm hại tôi tìm cô đã lâu." Nói chuyện là một trong những Đường chủ. Chị Phi, nữ danh Tiểu Miêu, người cũng như tên, mặc dù đã hai mươi ba tuổi rồi, lại vẫn vô cùng thích làm nũng. Thời điểm cô ấy cười lại càng giống một con mèo nhỏ đáng yêu, làm cho người ta nhìn liền muốn thương yêu.

"Tìm tôi có việc gì sao?" Trên khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười nhàn nhạt. Một tuần nay, trên khuôn mặt cô hầu như chỉ có biểu tình này.

"Anh cả đã trở về! Cô có muốn đi xem anh ấy một chút hay không?" Về mặt Tiểu Miêu nhìn chòng chọc cô có chút quái dị, giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

"Anh ấy trở về?" Cẩn mở to mắt hơi kinh ngạc.

Rốt cuộc anh cũng trở lại, biến mất gần một tuần lễ cuối cùng cũng xuất hiện. Thật ra thì Xích Diễm vẫn lưu lại ở trong bản bộ*, nhưng anh muốn mọi người làm như anh đã rời đi, cho nên Cẩn mới nghĩ làm như vậy, Tiểu Miêu cũng mới có thể nói như thế.

*Bản bộ : trung tâm.

Ở đây là nhà chính của Tông Nham môn.

"Không, tôi nghĩ anh ấy sẽ không muốn nhìn thấy tôi." Cô cần gì phải tự làm mình mất mặt? Dù sao đối với anh mà nói, cô không phải là một người được hoan nghênh.

"Phải không? Nhưng tôi nghĩ, lúc này anh có thể rất cần cô nha." Tiểu Miêu nói có ngụ ý. Anh cả của cô thật đúng là kỳ quái, một tuần nay, cô phát hiện anh ấy cứ chờ Cẩn ngủ rồi len lén đi vào phòng cô ngồi cả một buổi tối, cho đến lúc sáng sớm mới đi ra ngoài.

Cũng không biết tại sao anh lại muốn mọi người giấu giếm cô ấy chuyện mình ở bản bộ, rồi mỗi đêm lại len lén lút lút chạy đi nhìn người ta. Thiệt là, khiến mọi người cũng phải cùng nhau diễn trò theo. Anh cả vì sao lại như thế? Bọn họ không phải là vợ chồng sao? Vì sao hai người họ lại giống như người xa lạ?

Mà Cẩn thì càng tệ hơn, một tuần lễ nay nhìn cô ấy tinh thần càng lúc càng kém, khuôn mặt trái xoan lại trở nên nhỏ hơn rồi. Hai vợ chồng này rốt cuộc đang diễn trò gì, tại sao cuộc sống tân hôn lại khác xa so với trong

tượng tượng của cô vậy?! Mặc dù anh cả yêu cầu mọi người đừng nói cho Cẩn biết chuyện anh bị thương, nhưng mà cô không thể không thông báo cho cô ấy biết được!

"Anh ấy cần tôi? Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì ư?" Cẩn nhăn mày không hiểu.

"A! Anh cả... trúng đạn rồi." Tiểu Miêu thông thả buông ra một câu, giống như đang nói một chuyện bình thường không quan trọng.

"Thật ra thì đây cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, dù sao anh ấy là Môn chủ Tông Nham môn, thỉnh thoảng đụng phải một vài kẻ thù là chuyện bình thường. Huống chi lần này là do anh cả phân tâm, bình thường anh hai cũng thích cùng anh cả khiêu chiến, làm chuyện đánh lén anh, mỗi một lần đều bị anh cả phát hiện, mà lần này, không biết tại sao, anh cả thế nhưng không phát hiện, cho nên liền bị bắn trúng... Ồ? Người đâu?" Tiểu Miêu còn chưa nói hết lời, lập tức liền phát hiện người vốn là ngồi ở bên cạnh cô đã biến mất. Trên mặt cô xuất hiện một nụ cười đáng yêu lại tinh nghịch đùa giỡn.

"Đúng thôi! Như vậy mới gọi là cuộc sống tân hôn chứ! Hi hi!"

Anh bị thương... Bị thương... Tại sao lại như vậy? Tại sao? Cẩn lo lắng chạy tới nhà chính, trong lòng khẩn trương không ngừng kinh hoàng. Thương thế của anh có nghiêm trọng không? Rất nguy hiểm sao? Hay là... Hay là... Không thể nghĩ thêm gì nữa, cô không dám nghĩ thêm chút nào nữa rồi. Cô chỉ muốn lập tức, lập tức nhìn thấy anh. Cẩn lo lắng nhanh chóng mở cửa nhà chính, cô không cách nào ngừng thở gấp, vẻ mặt hết sức lo lắng. Âm thanh cửa chính bị dùng sức mở ra, hấp dẫn sự chú ý của ba người bên trong. Xích Diễm im lặng ngồi ở trên ghế, trên vai có một mảng vết máu lớn, đứng ở trước mặt đang băng bó cho anh, là một trong những Đường chủ Tông Nham môn, Hợp Hôn.

Cẩn bộ dáng hốt hoảng, làm cho ba người ở đó đem sự chú ý chuyển đến trên người cô.

"Anh... Chảy máu?" Cẩn vội vàng đi tới trước mặt Xích Diễm, ánh mắt tràn đầy bất an cùng lo lắng. Xích Diễm gạt đầu một cái, không nói một câu, lẳng lặng đưa mắt nhìn Cẩn.

"Rất nghiêm trọng sao? Muốn đi gặp bác sĩ hay không?" Nhìn thấy vết thương trên vai anh máu chảy không ngừng, cô cảm thấy đau lòng cùng khổ sở, đau này... giống như ở trên người cô.

"Chị dâu, thật xin lỗi."

Người lên tiếng là một vị Đường chủ khác - Diêm La, mặt anh áy náy, chấp tay trước ngực nói xin lỗi với Cẩn. "Tôi không nghĩ tới lần này anh cả lại bị tôi bắn trúng." Nhưng thật ra là Xích Diễm tự mình phân tâm, mới để cho Diêm La có cơ hội lợi dụng, đánh lén thành công.

"Quên đi, là tôi không có chú ý." Xích Diễm không thèm để ý vung tay kia.

"Tôi, tôi, tôi cùng anh đi bệnh viện được không?" Trong đầu Cẩn đối với vết thương trên vai anh tràn đầy lo lắng, hoàn toàn không có biện pháp suy nghĩ chuyện khác.

"Không cần, vết thương nhỏ mà thôi." Xích Diễm nhàn nhạt nói.

"Nhưng là... Nhưng là..." Máu vì sao vẫn không ngừng chảy như, không có dấu hiệu ngưng lại? Rõ ràng thật là nghiêm trọng! Diêm La đứng ở một bên, cẩn thận nhìn chăm chăm chị dâu mới xuất hiện này, trên mặt xuất hiện một chút vui vẻ.

Điều này cũng khó trách, từ trước đến nay, mỗi lần đánh lén Xích Diễm, người bị thương luôn là chính anh, lần này hiếm khi đánh bại được anh ấy, anh mất hứng mới là lạ.

"Hợp Hôn, rốt cuộc cậu lấy đạn ra chưa?" Diêm La vừa nói xong, Cẩn đứng ở bên cạnh Xích Diễm liền giật mình trợn to mắt, thân thể khẽ run. Nhất cử nhất động của cô đều rơi vào mắt Xích Diễm. Nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, bộ dáng khổ sở bất lực, anh lại thấy không đành lòng.

"Được rồi." Khuôn mặt Hợp Hôn lạnh nhạt, thật vất vả đem viên đạn từ trên vai Xích Diễm lấy ra. "Nhiệm vụ của tôi xong rồi, chị dâu, phần còn lại là của cô!" Hợp Hôn vừa nói xong liền cùng Diêm La rời đi. Cẩn ngay lập tức đi lên phía trước, ngồi xổm xuống, cúi đầu, cẩn thận dịu dàng vì anh bôi thuốc, rửa sạch vết thương, hai người trước sau đều không có nói chuyện với nhau. Một lúc sau, Xích Diễm nhìn Cẩn không ngừng bận rộn, phát hiện thân thể của cô bắt đầu run rẩy không ngừng, đầu cũng theo càng lúc càng thấp, vì vậy anh vươn tay ra ngăn lại động tác của cô.

Anh nhẹ nhàng nâng đầu Cẩn lên, kinh ngạc nhìn thấy hốc mắt cô hồng lên, nước mắt không ngừng rơi xuống thấm ướt gương mặt của cô, nhưng cô vẫn như cũ kiên cường không muốn khóc thành tiếng.

"Thật xin lỗi, tôi không biết tại sao, nước mắt vẫn không ngừng chảy." Cẩn cũng phát hiện mình khóc, cô vươn tay cố gắng lau sạch nước mắt, nhưng vẫn không có cách nào khiến nước mắt dừng lại, ngược lại có dấu hiệu càng ngày càng nhiều.

"Đừng khóc." Giọng nói của Xích Diễm không còn lạnh lùng như trước

mà mang theo chút dịu dàng.

"Anh, xin anh cần thận một chút." "Thật xin lỗi." Anh không biết mình vì sao phải nhận lỗi với cô, nhưng khi nhìn thấy nước mắt cùng sự lo lắng của cô khiến anh không nhịn được muốn mở miệng.

"Tôi, tôi không rõ ràng lắm trách nhiệm của Môn chủ Tông Nham môn là gì, cũng không hiểu rõ Tông Nham môn là môn phái gì, bị thương đối với anh mà nói, có lẽ là chuyện bình thường nhưng dù sao, tôi vẫn hi vọng anh có thể chú ý an toàn của mình một chút."

Không biết nên biểu đạt sự lo lắng của mình đối với anh như thế nào, Cần lựa chọn dùng cách nói trực tiếp nhất để nhắc nhở anh.

"Cô đang lo lắng cho tôi?" Xích Diễm kín đáo đưa mắt nhìn cô, che dấu một loại tình cảm trong mắt.

"Phải, không được sao?" Cô dùng sức gật đầu, nhìn thẳng hai mắt của anh. Chỉ có chính cô mới biết, muốn thừa nhận quan tâm của mình đối với anh là một việc khó khăn đến dường nào. Cô sợ... anh sẽ chê cười cô, không thềm để ý đến sự quan tâm của cô.

"Sau này tôi sẽ chú ý an nguy của mình." Thấy cô trả lời không chút do dự, anh cười, nụ cười kia là chân thành, chạm đến đáy mắt, không giống với sự lạnh lẽo trong quá khứ. Phản ứng của anh ngoài dự đoán của cô, khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh*, kết quả như thế lại làm cho cô không biết làm sao.

*Thụ sủng nhược kinh : được sủng ái mà lo sợ.

Kế tiếp, hai người không nói chuyện với nhau nữa. Cuối cùng, cô băng bó kĩ vết thương của anh.

"Tốt lắm, không có việc gì... Tôi ra ngoài trước." Không chịu nổi im lặng giữa hai người, Cần thu hồi đồ trên bàn định rời đi.

"Cần" Xích Diễm kêu cô. Cô không có quay đầu lại, chỉ dừng bước.

"Ở tại nơi này... đã quen thuộc chưa? Tôi nói là... nơi này sau này sẽ là nhà của chúng ta, cô... có thể thích ứng không?" Sợ cô cảm thấy cả ngày ở sơn khu* nhàm chán, anh thậm chí định mang cô trở về ngôi nhà ở nội thành.

*Sơn khu : vùng núi.

"Ừ. Không khí nơi này rất tốt, rất an tĩnh, tôi rất thích. Nếu như... có thể mỗi ngày nhìn thấy anh... Tôi nghĩ sẽ tốt hơn." Vừa nói xong, không đợi anh phản ứng, Cần liền nhanh chóng rời khỏi nhà chính. Phải không? Mỗi ngày nhìn thấy anh sẽ tốt hơn? Xích Diễm kinh ngạc một hồi, sau đó nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn theo.

Cô nói như thế không sai. Mặc dù anh rất để ý chuyện lúc trước cô làm

với anh, cũng nhiều lần tự nói với mình, cưới cô là vì muốn trừng phạt cô, trả thù chuyện cô làm ba năm trước đây đối với anh, nhưng trên thực tế, trừ việc lấy sinh mệnh chị cô uy hiếp cô gả cho anh ra, anh cũng không có bất kỳ hành động gì. Nhìn thấy cô khổ sở, bị thương, dù sao anh cũng không nhẫn tâm đối xử với cô như vậy.

Trải qua này một tuần lễ bình tĩnh suy nghĩ, nhớ đến lần cuối cùng hai người nói chuyện, anh cảm thấy giữa hai người hình như có sự hiểu lầm, mà hiểu lầm này chính là nguyên nhân làm anh và cô chia tay. Cô không phải đối với anh không có cảm giác, mới vừa rồi biết anh bị thương, bộ dáng cô hốt hoảng lo lắng không phải là giả. Như vậy rốt cuộc là tại sao? Năm đó tại sao cô muốn cùng anh chia tay? Anh nói anh hận cô, nhưng anh cũng kinh ngạc phát hiện, Cần dường như cũng hận anh. Còn nữa, tại sao cô thay đổi nhiều như vậy? Cả người giống như biến thành người khác vậy, không còn là người anh quen biết ở quá khứ. Rốt cuộc, cô xảy ra chuyện gì? Xích Diễm nhìn cửa bị đóng lại, tâm cũng theo người rời đi, trong đầu đều tràn đầy bóng dáng của cô.

Không nghĩ tới, đêm đó Xích Diễm phát sốt bởi vì vết thương nhiễm trùng dẫn tới hôn mê. Sau khi đi bác sĩ khám bệnh, Cần đón lấy trách nhiệm chăm sóc anh. không chút chậm trễ Cả đêm, cô đều không ngủ không nghỉ, luôn ở bên cạnh anh, nghiêm túc chăm sóc anh. Cô thận trọng đem khăn lông lạnh đặt ở trên trán của anh, thỉnh thoảng lại không yên lòng nhẹ nhàng đụng chạm mặt của anh, cả đêm đều lặp lại động tác như thế, cho đến khi xác định nhiệt độ của anh hạ xuống rõ ràng mới thở dài một hơi. Cô ngồi ở bên cạnh anh, hai mắt chăm chú nhìn anh. Cũng chỉ có lúc này, cô mới có thể nhìn anh không chút kiêng kỵ. Cho dù đang hôn mê thì chân mày anh vẫn nhíu chặt, giống như có ngàn ngàn nút thắt trong lòng.

Không cách nào phủ nhận, cô vẫn thương anh như cũ, vẫn yêu người đàn ông đã từng tổn thương cô sâu sắc nhất này. Cho tới bây giờ, bất kỳ quyết định gì hay động tác gì của anh đều có thể dễ dàng ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô. Sau khi gặp lại anh lần nữa, cô không ngừng nhắc nhở mình phải hận anh, chỉ có hận mới có thể làm cho cô không thương anh nữa. Nhưng ai ngờ được, cô càng muốn hận anh thì càng quan tâm anh. Bây giờ có thể nhìn anh như vậy, được ở bên cạnh anh chăm sóc anh, cô... cảm giác thật hạnh phúc, đây... chính là mơ ước của cô không phải sao? Được ở bên cạnh người mình yêu, một tác cũng không rời.

"Thật xin lỗi... không thể giữ được đứa bé..." Cô thật khó khăn mới có thể

nói ra áy náy chôn sâu trong lòng ba năm này.

Ba năm nay... Trừ anh ra, đứa bé cũng là vết thương không cách nào bình phục trong lòng cô. Bởi vì chính cô không chú ý nên mới mất đi đứa bé, nội tâm của cô vì thế mà chịu đủ đau khổ. Đứa bé là vô tội, cô không nên... không nên hại nó... Cẩn cúi đầu, đưa mắt nhìn Xích Diễm đang nhắm chặt hai mắt, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: "Nếu như khi đó đứa bé có thể được sinh ra, nó bây giờ cũng hai tuổi rồi! Không biết nó lớn lên giống ai? Nếu như là một bé trai, tôi hi vọng nó giống như anh, nếu như là bé gái, tôi hi vọng nó có được cá tính dịu dàng trước kia của anh... Không nên giống như tôi..." Cô nhắm chặt hai mắt, từng giọt nước mắt to tròn rơi xuống trên mặt Xích Diễm.

Loáng thoáng, Xích Diễm hôn mê nghe được tiếng khóc khẽ của phụ nữ truyền tới bên tai, đó là người anh quen thuộc đang khóc. Anh cố gắng muốn mở mắt ra, nhưng không có hơi sức. Anh không hiểu tại sao cô lại khóc, anh nhớ lại bộ dáng yếu ớt đau lòng muốn chết của cô, tâm nhất thời bị gắt gao nhéo lầy. Anh không hy vọng cô khóc. Là ai? Là ai tổn thương cô, khiến cô khổ sở như vậy? Đừng khóc! Tiểu Cẩn, tôi ở bên cạnh em, đừng khóc... Bên tai lại truyền tới thanh âm bi thương của cô - "Thật xin lỗi, ngay cả dũng khí nói sự thật cho anh biết tôi cũng không có, tôi rất sợ, sợ anh biết sự thật, e rằng..." Anh cả đời này cũng sẽ trách cứ cô. Tại sao? Chuyện gì sợ tôi biết? Xích Diễm muốn cử động, muốn mở miệng, muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng là... Thân thể trước sau không cách nào nhúc nhích, như thế nào cũng không nghe sai bảo, mí mắt anh nặng trĩu, nặng đến nỗi anh không cách nào mở ra.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi...Không..." Tiếng Cẩn càng lúc càng xa, cho đến khi anh lại lâm vào hôn mê một lần nữa...

Kể từ sau khi Xích Diễm bị trúng đạn, Cẩn luôn luôn đi theo bên cạnh anh, thứ nhất là bởi vì cô cảm thấy không yên lòng khi anh không thêm đề ý đến vết thương khi cử, hơn nữa, Xích Diễm bá đạo yêu cầu cô phải đi theo chăm sóc anh.

Cũng bởi vì thương thế kia, công việc của Tông Nham môn cùng tập đoàn Hạo Nghiêm tạm thời do Diêm La cùng Hợp Hôn phụ trách. Một mặt, bọn họ thấy anh vừa kết hôn, mặt khác vì làm anh bị thương nên áy náy cho nên hai người tự nguyện tiếp nhận công việc của anh khi thân thể anh chưa hoàn toàn khôi phục. Hôm nay, vết thương của Xích Diễm đã từ từ phục hồi như cũ, anh đứng ở trong sân tay cầm lấy đao gỗ vung, luyện tập thân thể đã lâu không vận động của mình. Sắc mặt anh nghiêm túc nhìn chăm chăm phía trước, đôi tay nắm thật chặt lấy đao gỗ, không chút lưu tình vung về phía

trước, sức lực lớn đến phát ra âm thanh.

Ánh mắt của anh tương đối lạnh lùng, một chút nhiệt độ cũng không có, toàn thân bấp thịch mãnh mẽ tiết ra mồ hôi. Thân hình anh cao lớn, khí thế anh rõ ràng không thể xâm phạm. Khi người làm đem trái cây đưa tới thì Cận mới hồi hồn, dời đi lực chú ý trên người anh. Cô hơi xấu hổ gật đầu một cái với người làm, hơi mỉm cười. Mấy ngày nay, cô dần dần đã quen đón nhận thân phận mới "Xích Diễm" của anh, bầu không khí giữa hai người nhìn như hòa bình, đối với chuyện đã qua cũng không ai nhắc lại, chỉ đơn thuần hưởng thụ hình thức chung sống không có cãi vả, không hề giận dỗi nữa.

Mà Xích Diễm giống như trở lại quá khứ, đối xử với cô hết sức dịu dàng, săn sóc, người đàn ông làm cho cô cảm thấy xa lạ lúc trước giống như chưa từng tồn tại, mà cô... cũng thử buông xuống bóng ma trong lòng, hưởng thụ yêu thương che chở của anh. Nhưng cô rất sợ... sợ đây chỉ là một giấc mộng, khi cô mở mắt ra, lại chỉ còn một mình cô, cô độc mà hiu quạnh.

"Tiểu Phác, không nên chạy loạn, tiểu Phác, nơi đó không thể đi!"

Môn chủ cùng Môn chủ phu nhân đều đang ở đó!" Phía sau người làm lo lắng kêu lên, hấp dẫn lực chú ý của hai người. Cận tò mò xoay người. Chỉ thấy một đứa bé nhỏ nhỏ, bước chân vô cùng không ổn định, nhanh chóng lao tới chỗ của Cận. Bé trai cười sang sảng một tiếng, làm cho người ta nghe liền yêu thích không buông.

Bé trai nhìn thấy Cận ở phía trước, không chút nghĩ ngợi, liền lao vào trong ngực của cô, sau đó vui vẻ thét lên. Cận theo phản xạ ôm lấy nó, vẻ kinh ngạc ban đầu được thay thế bằng nụ cười nhàn nhạt, nụ cười tràn đầy từ ái làm cho cả người cô sáng lên.

"Trao trao..." Bé trai bướng bỉnh nắm lấy tay của cô, một đôi mắt to vô cùng ngây thơ.

"Phu nhân... Thật xin lỗi, tôi không biết nó sẽ chạy tới đây, thật xin lỗi, quấy rầy các người, xin tha thứ cho tôi." Khuôn mặt lo lắng của người hầu nữ trẻ tuổi không ngừng nói xin lỗi với Cận, vừa sợ hãi liếc về Xích Diễm cách đó không xa, đang nhìn bọn họ.

"Không sao, nó là con của cô sao?" Cận không để ý, an ủi người làm vẻ mặt lo lắng, đưa tay vỗ vỗ gương mặt hồng hồng của bé trai.

"Đúng, đúng vậy, tôi định dẫn nó đi ra ngoài, ai biết nó lại từ trong nhà chạy ra tìm tôi." "Thật đáng yêu, nó mấy tuổi?" "Ba tuổi." "Vậy sao?" Cận nhìn đứa bé trong ngực, thật sự rất muốn cười.

Ba tuổi... lại lớn như vậy sao? Như vậy hai tuổi? Đứa bé của cô nếu như vẫn còn, lúc này có lẽ... so với đứa bé này cũng không kém bao nhiêu đâu!

"Tôi nghĩ đợi cô làm việc xong hãy dẫn nó đi sẽ tốt hơn, để một mình nó chạy lung tung rất nguy hiểm, tôi có thể chăm sóc nó." Khuôn mặt của Cẩn nhìn người làm nữ một cách mong đợi.

"Này... làm sao tôi có thể không biết xấu hổ như vậy!" Người làm nữ thụ sủng nhược kinh lắc đầu mãnh liệt.

"Vậy không bằng, để cho nó chơi với tôi đi! Tôi cảm thấy nó thật đáng yêu." "Tốt, tốt, này, vậy đợi tôi làm việc xong sẽ đón nó." Cho đến khi người làm nữ rời đi, bé trai vẫn vùi trong ngực Cẩn, dựa vào cô.

"Con của người làm?" Xích Diễm buông đao gỗ trên tay, đi tới chỗ cô.

"Ừ. Thật đáng yêu!" Cẩn gật đầu một cái, nở nụ cười không giống trong quá khứ, có nhiều hơn một tia tình thương của mẹ.

"Cô thích đứa bé?" Xích Diễm nâng mi, đối với hành động của cô cảm thấy khó hiểu.

"Thích đứa bé sao? Tôi chỉ là nghĩ nếu như đứa con lúc trước..." Nói được một nửa, Cẩn đột nhiên sững sốt một chút, vẻ mặt có chút cứng ngắc. Trời! Cô thiếu chút đã nữa lỡ miệng nói ra!

"Cái gì? Cô mới vừa nói cái gì? Nếu như lúc trước sao?" Xích Diễm nhíu nhíu mày, không hiểu cô vì sao chỉ nói một nửa.

"Không có, không có gì, tôi chỉ là nghĩ, sinh một đứa bé... là một việc vô cùng may mắn."

Cẩn cúi đầu giả bộ đưa mắt nhìn đứa bé, tránh né vấn đề của anh. Trong mắt Xích Diễm lóe lên một tia hoài nghi, nhưng cũng không ép hỏi cô nữa.

"Vậy sao? Đúng là một chuyện hết sức tốt đẹp, suy nghĩ đến nếu là đứa bé của chúng ta không biết dáng dấp sẽ như thế nào?" "Tôi đoán, nếu như là con trai, nó lớn lên nhất định sẽ giống anh, làm cho người ta có cảm giác an tâm, nhưng mà..., đừng quá đẹp mắt thì tốt hơn, nếu không chúng ta nhất định phải lo lắng rất lâu." Cẩn nói một cách giễu cợt, tay vẫn không quên chỉ gương mặt tuấn mỹ kia.

"Nếu như là con gái, nó nhất định lớn lên giống cô, có một đôi mắt to, gương mặt trắng mịn, giọng nói cũng nhất định sẽ giống như cô, như vậy nhất định có thể mê hoặc đàn ông trên toàn thế giới." Xích Diễm ngồi ở bên cạnh cô, vẻ mặt thành thật nói.

"Chỉ là... tôi e rằng thời điểm nó lớn lên thì bắt đầu lo lắng, nói không chừng còn phải cầm lấy cây chổi đặt ở cổng, đem những kẻ muốn theo đuổi con gái của tôi đuổi chạy. Tôi không muốn nó gả đi ra ngoài quá sớm, tối thiểu cũng phải ba mươi tám tuổi mới có thể suy tính đến chuyện kết hôn." Khuôn mặt anh chăm chú nói, giống như anh đối với chuyện này cực kì

nghiêm túc.

"Ba mươi tám? Anh không sợ nó quá già rồi, không ai thêm lấy?" Cẩn bắt đắc dĩ vỗ vào vai anh.

"Chính là muốn không ai lấy nó, để cho nó ở bên cạnh chúng ta." Cẩn cười thỏa mãn, phương thức nói chuyện của hai người nhẹ nhàng như vậy, giống như quá khứ, cô thật hi vọng giấc mộng này mãi mãi không cần tỉnh.

"Đứa bé... Nếu như ba năm trước đây chúng ta không có chia tay, có lẽ đã có con, mà nó đại khái cũng được một, hai tuổi đi!" Xích Diễm nhẹ giọng nói, trong lời nói tràn đầy tiếc nuối nhàn nhạt. Cẩn ngậy ngậy cả người, nhịp tim cô không ngừng tăng nhanh, cảm thấy hô hấp hết sức dồn dập. Anh biết rồi sao? Biết chuyện kia rồi sao? Anh là cố ý nói cho cô nghe? Cô nhất thời lo lắng.

"Nhưng mà, hiện tại cũng không muộn." (Edit bởi Diễm Đan Lê Quý Đôn) Xích Diễm cười, hướng về phía Cẩn sắc mặt đang từ từ tái nhợt." Làm sao vậy? Không thoải mái sao?"

Trên mặt cô tràn đầy hoảng sợ, hơn nữa không có chút máu, điều này làm cho Xích Diễm cảm thấy lo lắng, có phải bởi vì cô ở dưới ánh mặt trời phơi nắng quá lâu? Anh vươn tay che ở trên trán cô, trong mắt quan tâm rõ ràng.

"Không, không, không có việc gì, có lẽ là hơi mệt mỏi." Cẩn cười gương ép, trong tiếng cười mang theo một cỗ ưu sầu nhàn nhạt. Không, anh không biết chuyện này, do cô suy nghĩ quá nhiều thôi.

"Nói cũng phải, mấy ngày nay cô không ngủ không nghỉ chăm sóc tôi, nhất định sẽ mệt mỏi, thế mà tôi lại không săn sóc cô, không để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm lại kéo lấy cô ra ngoài phơi nắng." Xích Diễm không phải không nhìn ra vẻ mặt lo lắng quái dị của Cẩn, nhưng anh làm bộ như không nhìn thấy, cố ý dời đề tài.

"Đi thôi." Anh đứng lên, giữ tay cô lại.

"Đi đâu?" "Chúng ta vào trong nhà đi, mặt trời càng lúc càng nóng rồi." Xích Diễm ôm đứa bé núp ở trong ngực cô lên.

"Ừ." Cảnh tượng ba người trước mắt tựa như một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, có cha, mẹ cùng với con. Nhưng Xích Diễm cùng Cẩn đều có tâm sự. Trong lòng Xích Diễm tràn đầy nghi ngờ, cũng không định hỏi, anh biết trong lòng cô có một bóng ma, mà bóng ma này khiến cô hết sức sợ hãi cùng lo lắng. Nếu như anh hỏi, cô cũng chưa chắc sẽ nói sự thật. Còn Cẩn gắt gao nhíu mi, trên mặt ưu sầu càng lúc càng sâu, cô không biết nên nói sự thật với anh như thế nào, lại sợ sau nói sự thật với anh xong, anh không thể tha thứ cho cô. Hai trái tim, cho dù đến gần nhau, nhưng cảm giác lại xa xôi như

thế...

*

Chương 7

Đứa bé... Một đứa bé ngây thơ hoạt bát, có một đôi mắt to sáng ngời, trên miệng nở nụ cười đáng yêu thơ ngây, đứng ở trước mặt cô, không ngừng vẫy tay với cô. Cô không biết nó là ai, chỉ mơ hồ cảm thấy nó rất quen, khuôn mặt cực kỳ giống một người, nhưng mà... Là ai đây? Bé trai vui vẻ chạy đến chỗ cô, nhưng khoảng cách càng gần cô, bóng dáng của nó lại càng lúc càng mơ hồ, thật giống như sương mù, lúc nào cũng có thể biến mất. Ngay lúc bé trai đang chạy tới chỗ cô, khóe miệng không ngừng cử động, dường như muốn nói gì đó. Nói cái gì đó? Cô không cách nào nghe rõ.

"Mẹ... Mẹ..." Rốt cuộc, cô nghe thấy được, nước mắt của cô khoogn nhị được chảy xuống. Cô biết nó là ai, đứa bé trai kia cực kỳ giống cô lúc nhỏ, đôi mắt của nó sáng ngời giống như cô, nụ cười đáng yêu giống cô, nhưng gương mặt của nó lại giống chồng cô. Bên miệng cô hiện lên nụ cười, chạy đến chỗ bé trai. Đó là con của cô.

"Con" cô không nhận được kêu to, đôi tay vươn về phía trước.

"Mẹ..." Đứa bé càng lúc càng mơ hồ, cô chạy nhanh về phía trước, nhưng con đường trước mắt dường như càng kéo dài, đem khoảng cách của cô và con kéo xa hơn.

"Không cần đi...con, chờ mẹ một chút!" Cô lớn tiếng cầu khẩn. Mặc dù cô cố gắng như thế nào, bé trai trước mắt vẫn là biến mất. Tay duỗi ở giữa không trung vô lực rơi xuống, nước mắt dính đầy trên mặt cô không thể lau đi, cô ngã trên mặt đất khổ sở, bắt đầu khóc lớn.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều là lỗi của mẹ... Tha thứ cho mẹ... Đừng rời khỏi mẹ..." Cô nằm trên mặt đất, nước mắt không ngừng rơi xuống, từng tiếng khóc bi thương từ trong miệng cô phát ra.

"Cần." Thanh âm Xích Diễm vang lên từ phía sau cô, cô từ trên mặt đất bò dậy, quay đầu lại trong mắt mang theo tuyệt vọng.

Trong mắt Xích Diễm tràn đầy tức giận, tuyệt đối không giống người đàn ông ôn nhu như trong trí nhớ của cô.

"Cô hại chết con tôi." Anh nói một cách lạnh lùng, giọng nói không hề có độ ấm, giống như anh đang nói với người anh vô cùng căm ghét.

"Không, không phải, tôi không phải cố ý." Thân thể cô run rẩy. Không cần nhìn cô như vậy, không nên dùng giọng nói y hệt người xa lạ nói chuyện với cô, cô là vợ của anh.

"Cô đã hại chết con tôi, người đàn bà ác độc này!" Xích Diễm trách mắng

cô một cách nhẫn tâm, trong giọng nói tràn đầy chán ghét đối với cô.

"Không phải! Tôi không phải cố ý, tôi không phải người đàn bà ác độc, xin anh tin tưởng tôi." Cô không kiềm được đi lên phía trước kéo tay Xích Diễm, nhỏ giọng cầu xin.

"Người đàn bà không biết xấu hổ này, dám giành chồng của ta? Tiện nhân! Cô cho rằng anh ấy yêu người hay sao? Ta nói với cô, anh ấy chỉ là đùa giỡn với cô mà thôi, anh ta lấy cô chẳng qua là vì cảm thấy thú vị!"

Một người phụ nữ cô làm cách nào cũng không quên được, từ phía sau Xích Diễm đi ra, còn thân mật dựa vào trong ngực của anh.

"Không! Không phải vậy, anh ấy yêu tôi, anh ấy là chồng của tôi." Cô lớn tiếng hét lên, muốn tiến đến kéo người phụ nữ trong ngực chồng mình ra. Nhưng Xích Diễm cùng người phụ nữ kia lại cách cô càng lúc càng xa.

"Các người muốn đi đâu? Không được đi -" Cô chạy lên trước, muốn đuổi theo bọn họ, nhưng tốc độ của cô căn bản không cách nào đuổi theo bọn họ. Tiếng cười nhạo của hai người họ không ngừng vang vọng ở bên tai cô, dáng vẻ bọn họ thân mật làm đau nhói lòng của cô, làm cô không cách nào thừa nhận, cô không ngừng dùng sức lắc đầu, đôi tay bịt hai lỗ tai, không muốn nghe thấy tiếng cười nhạo của bọn họ.

"Không cần đi, không cần đi, tôi không phải cố ý, tha thứ cho tôi..." Cô bắt lực ngồi xổm người xuống, nước mắt lại một lần nữa rơi đầy mặt cô.

"Cần, Cần, cô tỉnh lại, Cần." Từng tiếng kêu lo lắng truyền tới bên tai.

"Cần... Nhanh một chút tỉnh lại, Cần..." "Thật xin lỗi... Không cần đi -" Cần hoảng sợ từ trên giường ngồi dậy, trên mặt tràn đầy nước mắt.

"Cần?" Xích Diễm nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, không nhìn được thở dài một cái. Vốn là muốn đi vào nhìn cô, không ngờ lại phát hiện cô đang ngủ vẫn không ngừng kêu gào, làm hại anh vô cùng lo lắng.

"Cô làm sao vậy sao? Gặp ác mộng phải không?" Xích Diễm vỗ lưng cô giống như an ủi đứa bé, giọng nói dịu dàng lại ôn hòa.

"Xích Diễm?"

Cần hơi lấy lại tinh thần. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt bắt lực nhìn anh, khóe mắt còn lưu lại nước mắt. Cô giống như một đứa bé đáng thương núp ở trong ngực của anh, thân thể không ngừng run rẩy. Thật là giấc mơ đáng sợ, con rời khỏi cô, ngay cả anh cũng thế... Chỉ còn lại một mình cô, ở bên trong không gian mịt mờ vô tận kêu gào tìm mọi người... Không có ai ở bên cạnh cô, cô trở nên cô độc và sợ hãi.

"Đúng, là tôi." Anh nở nụ cười an ủi cô.

"Anh không có đi?" Đi? Anh có thể đi đâu? "Không có, tôi không có đi."

Anh thuận theo lời cô nói, nghĩ có lẽ cô mơ thấy anh rời đi mà khóc!

"Phải không? Đó là mộng sao?" Cận thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được lại chui vào trong ngực anh sâu hơn, tham lam hấp thu mùi xạ hương riêng biệt trên người anh.

"Đương nhiên là mộng, cô xem, tôi không phải là đang ở bên cạnh cô sao?" Anh dùng sức ôm cô vào trong ngực, để cho cô nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, chứng minh sự tồn tại của mình.

"Vậy thì tốt, tôi rất sợ anh đi."

Nhận được cam đoan của anh, cô thỏa mãn than nhẹ hơi nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập của anh. Nhiệt độ ấm áp của anh làm cho cô buông lỏng, trái tim lo lắng yếu ớt tìm được sự che chở, cô nhu thuận dựa vào người anh, ở trên người anh nhẹ nhàng cọ xát.

"Cô gặp ác mộng sao?" "Ừ... Thật là giấc mộng đáng sợ, anh không cần đi được không? Ở lại chỗ này với tôi." Cận gật đầu, sau khi yên tâm, đôi mắt thoải mái không mở ra.

"Được, tôi không đi, cô vừa gặp ác mộng gì?" Anh nhẹ giọng hỏi thăm như dỗ con nít.

"Mơ thấy... Anh rất tức giận, nói tôi là người đàn bà xấu xa, hại chết... Còn nữa, anh cùng vị hôn thê rời đi... Tôi đuổi theo thế nào... đuổi theo thật là xa cũng đuổi không kịp, tôi xin lỗi, không dám nói với anh... Đừng đi... Tôi rất sợ..." Lời nói của cô mơ mơ hồ hồ, làm cho người khác nghe không hiểu chút nào, nói xong, cô lại chậm rãi ngủ.

Lại một lần nữa Xích Diễm nghe xong lời của cô..., không nhịn được nhíu chặt lông mày. Lần này anh vô cùng xác định cô đã nói ra từ kia, mà không phải anh nghe nhầm. Cô lại một lần nữa nói đến cái danh từ vị hôn thê này. Lần trước cũng vậy, cô nói cô biết ba năm trước đây anh đã có vị hôn thê, hiện tại cũng nói vị hôn thê của anh cùng anh đi.

Vị hôn thê của anh rõ ràng chính là cô, mà cũng là chuyện gần đây anh mới biết, tại sao cô lại nói ba năm trước đây? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Giữa anh và cô, có phải có hiểu lầm gì hay không, mới có thể dẫn đến việc chia tay của hai người vào ba năm trước? Anh càng ngày càng khẳng định suy đoán này. Lúc trước tìm người điều tra hành tung của cô, xác định cô ở Hàn Quốc. Nhưng sau khi tìm được cô, anh cũng không cần thận xem báo cáo điều tra.

Nhưng mấy ngày trước, anh cẩn thận nhìn báo cáo điều tra lần thứ nhất, làm anh cảm thấy kinh ngạc sâu sắc chính là, ba năm nay bên cạnh cô căn bản không có bất kỳ người đàn ông nào. Người đàn ông ba năm trước đây tự

xung là bạn trai cô cũng không qua lại cùng cô. Cô hầu như bảo trì khoảng cách với mọi người, cá tính của cô dường như cũng như anh, trong một đêm thay đổi không ít. Báo cáo cho thấy, sau khi cô và anh chia tay ở nước Pháp, cô liền theo bạn tốt trở lại Đài Loan.

Nếu như theo lời cô nói, người đàn ông kia có quan hệ với cô, vậy tại sao ba năm nay, hai người không cùng nhau qua lại? Rốt cuộc vấn đề là ở người nào? Còn nữa, ban đầu cô tại sao một câu cũng không nói rõ, lại đột nhiên mất tích? Năm đó anh bị sự tức giận làm cho hồ đồ, hoàn toàn không nhận thấy chuyện khác thường. Hiện tại bình tĩnh suy nghĩ mới cảm thấy không bình thường, có quá nhiều điều khó hiểu khiến anh hoài nghi.

Anh cần đáp án, cần phải biết được chân tướng sự thật. Rốt cuộc, cô che giấu anh những gì? Tại sao trong mộng không ngừng xin lỗi anh, tại sao lại khóc? Trong lòng cô có sự lo lắng, nhưng, là cái gì? Tại sao lại khiến cô khổ sở như vậy? Anh phải nghĩ cách tra hỏi rõ ràng, giữa cô và anh, rốt cuộc tồn tại hiểu lầm gì?

"Có muốn ra ngoài đi dạo với tôi hay không?" Vết thương bị đạn bắn trên người Xích Diễm đã tốt hơn một nửa, vì vậy anh đề nghị với Cẩn.

"Đi ra ngoài?" Cẩn chỉ khoảng sân bên ngoài, nơi đó hầu như mỗi ngày cô đều đi.

"Không, là đến nội thành." Anh lắc đầu giải thích.

"Rời đi nơi này?" Anh muốn dẫn cô đi ra ngoài? " Ở đây chắc cũng hơn một tháng, mặc dù hoàn cảnh nơi này rất tốt, nhưng hình như hơi tĩnh mịch, tôi nghĩ cô có lẽ cũng buồn bực." Đây là sự thật, kể từ khi cùng anh kết hôn đến bây giờ, cô hầu như mỗi ngày đều nhốt ở trong rừng sâu này.

Mặc dù nơi này là chỗ rất nhiều người muốn vào nhưng không được vào, nhưng mà ở lâu rồi cũng sẽ nhàm chán.

"Anh dẫn tôi đi ra ngoài?" Cẩn nhìn anh, trong mắt lộ ra mong đợi. Đúng là cô bắt đầu thấy nhàm chán rồi, bởi vì người Tông Nham môn đa phần đều đối với cô vô cùng cung kính. Mấy ngày trước Tiểu Miêu cùng hai người kia cũng đã rời đi, người cô có thể nói chuyện chỉ còn lại Xích Diễm.

"Không muốn sao?" Giọng nói anh giả bộ tiếc nuối, thật ra thì anh đã sớm nhìn ra mong đợi của cô.

"Muốn, muốn, muốn, tôi muốn đi, anh chờ tôi mười phút... Không, năm phút, tôi thay quần áo sẽ tới, chờ một chút đó!" Cô cao hứng lớn tiếng nói, vội vàng chạy vào bên trong phòng.

Xích Diễm lắc đầu cười, đối với hành động của cô cảm thấy thú vị. Cô

như đứa bé được ăn kẹo, giống như ba năm trước đây, một chút chuyện nhỏ như vậy cũng có thể khiến cô cảm thấy sung sướng. Nghĩ tới đây, Xích Diễm đột nhiên ngậy ngẩn cả người. Đúng vậy! Không sai, chính là như vậy! Giờ khắc này, tâm tình của anh bỗng nhiên thoải mái. Ở trong nội tâm của anh, anh vẫn không muốn tin cô là người phụ nữ lòng dạ xấu xa, ba năm trước đây như thế, ba năm sau cũng thế.

Cho dù anh luôn thuyết phục mình, cô là người phụ nữ đáng sợ, nhưng làm thế nào cũng không nhẫn tâm tổn thương cô. Tại sao? Bởi vì sâu trong nội tâm anh vẫn kiên quyết tin tưởng cô, tin tưởng cô chỉ là một người phụ nữ đơn thuần lại ngây thơ. Không cần bảo vật quý trọng, chỉ cần một niềm vui bất ngờ nho nhỏ, cô cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn. Cô cũng không yêu cầu anh điều gì đặc biệt, chỉ cần anh đi cùng cô. Cô là một người phụ nữ dễ dàng thỏa mãn, cô chỉ muốn yêu người đàn ông của mình. Cô của ba năm trước đây và cô của bây giờ căn bản chưa từng thay đổi. Cô bây giờ chẳng qua là lạnh nhạt hơn một chút, đem cánh cửa trái tim đóng chặt lại, không người nào có thể mở ra.

Anh không biết chìa khóa mở ra nội tâm của cô ở nơi nào, cũng không biết cô đem giấu chìa khóa đó ở đâu, chỉ là... Anh muốn mở ra nội tâm của cô! Không có chìa khóa? Không sao, anh có thể nghĩ biện pháp khác, cho dù phải đem cánh cửa đó đập vỡ, anh cũng muốn người phụ nữ hoàn toàn tin tưởng anh ở quá khứ trở lại. Sau đó lại một lần nữa đem trái tim giao cho anh.

"Tôi tốt lắm, tốt lắm. Đi thôi!" Cẩn vui vẻ giống như con bướm, cô mặc quần jean đơn giản, trên người là chiếc áo thun dài tới đầu gối. Nhìn thế nào cô cũng không giống một người phụ nữ hai mươi lăm tuổi thành thực, ngược lại giống như học sinh.

"Thế nào?" Đi tới trước mặt của Xích Diễm, Cẩn phát hiện anh đang chăm chú nhìn mặt mình, "Trên mặt của tôi có gì sao? Tại sao lại nhìn tôi như vậy?" Mặt của cô hơi nóng lên, đối với cái nhìn nóng rực của anh cảm thấy ngượng ngùng.

Ông trời, vì gương mặt nóng khiến cho cô biết, mặt cô bây giờ nhất định đỏ lên rồi, cô xấu hổ cúi đầu.

"Như con nít, một chút cũng không có dấu hiệu trưởng thành." Xích Diễm cười nhạo điểm cái mũi thon của cô, dùng giọng nói tràn đầy cung chiêu nói.

"Cái gì con nít, tôi đã 25 tuổi rồi." Cẩn không cam lòng cãi lại. Cô thế nào nhìn giống con nít? "Anh nói cho rõ ràng, cái gì gọi là một chút cũng không có dấu hiệu trưởng thành?" Cẩn bắt mắt lớn tiếng chất vấn, không có ý định

đợi Xích Diễm. Từng tiếng cười sang sảng trầm ấm không ngừng vang lên từ trong miệng Xích Diễm, xung quanh dường như cũng bị nhiễm không khí vui vẻ. Tiếng người phụ nữ truy hỏi, cùng tiếng cười của người đàn ông, theo bóng dáng càng lúc càng xa của hai người mà từ từ biến mất... Không khí giữa hai người, từ giờ khắc này, lại trở nên ngọt ngào giống như ba năm trước đây.

*

Chương 8

"Xin chào." Bên trong thư phòng, Xích Diễm vừa nghe điện thoại riêng, vừa nhìn tài liệu công ty Hợp Hòa vừa đưa tới.

"Anh cả, là em." Giọng nói Diễm La nghiêm túc, tựa hồ có chuyện gì đó quan trọng. Xích Diễm liếc nhìn Cận đang lặng lặng xem tạp chí ở bên cạnh anh một cái.

"Như thế nào?" "Việc anh muốn em điều tra đã có tiến triển. Quả nhiên là có người từ khác gây trở ngại, mà người đó... em nghĩ chính là mấu chốt chủ yếu khiến anh cùng chị dâu sinh ra hiểu lầm." "Là ai?" Xích Diễm ngắm nghía cây bút trên tay, đôi mắt trở nên lạnh lùng.

Quả nhiên, thật sự có người phá hoại quan hệ giữa anh và Cận.

"Phác Vấn Thâm." Diễm La đọc lên một cái tên. Phác Vấn Thâm? Xích Diễm nghi ngờ nhíu nhíu mày.

"Là ai vậy?" Anh không hề có chút ấn tượng nào.

"Anh quên? Cô ta là con gái của Phác lão." "Phác lão?" Ông ấy hết sức trung thành với Tông Nham môn, Xích Diễm dĩ nhiên sẽ không quên, chỉ là...Chuyện này cùng con gái của ông ta có quan hệ gì? "Anh có nhớ không, ba năm trước cô ta từng đến nước Pháp tìm anh?" Xích Diễm sớm quên chuyện này rồi, dù sao cũng là một người phụ nữ không liên quan đến anh.

"Cho nên?" "Cho nên em đoán cô ta là nguyên nhân chính." Suy đoán của Diễm La khiến Xích Diễm cảm thấy hoài nghi.

Nếu như anh nhớ không sai, ba năm trước Phác Vấn Thâm hình như hết sức si mê anh, bất kể anh đang ở đâu, cô ta luôn có cách xuất hiện ở trước mặt anh. Vì chuyện này, anh từng bị quấy nhiễu không thôi. Sau đó bởi vì Phác lão lớn tuổi về hưu, thiệp trên tay bị thu hồi, Phác Vấn Thâm cũng theo đó biến mất.

Bởi vì trừ khi có thiệp, nếu không người bình thường căn bản vào không được vào Tông Nham môn, cho dù là về người đã nghỉ cùng với người thân cũng giống vậy. Người phụ nữ kia? Có thể sao? Lúc anh và Cận ở cùng một chỗ thì người phụ nữ kia cũng không có xuất hiện mà. Cô ta đã gặp Cận?

Từng xảy ra chuyện gì mà anh không biết? Kể từ sau khi Phác lão về hưu, hai năm qua anh chưa từng thấy qua ông ấy, nghe nói ông ta đi du lịch khắp nơi, thường xuyên không có ở trong nước. Về phần con gái ông ta gần đây thế nào, anh lại càng không biết.

"Chú cho là người đàn bà kia rất khả nghi?" Xích Diễm hỏi ý kiến Diễm La.

"Ừ! Nếu không em cũng không tìm ra bất kì chuyện gì có nguyên nhân đến chuyện ấy. Em thật sự không hiểu anh, nếu như anh muốn biết chân tướng sự thật, tại sao không trực tiếp hỏi chị dâu, hai người cả ngày cùng nhau, đáp án của chị ấy chẳng những có thể rõ ràng hơn so với em, đáng tin đến 200%, tại sao còn phải nói em điều tra?"

"Nếu như muốn nói thì đã nói rồi, tôi sẽ không cần chú đi điều tra." Xích Diễm biết rõ Cẩn sẽ không muốn nói đến chuyện đã xảy ra trong quá khứ.

"Như vậy đi! Không bằng tìm Phác lão, hỏi ông ta xem có biết chuyện gì không?" "Tôi biết, vậy chú thu xếp thử xem." Xích Diễm đột nhiên nghĩ đến người kia, cô ấy có lẽ hiểu rõ chuyện của anh và Cẩn.

Hai người lại nói chút chuyện công việc sau đó Xích Diễm mới cúp điện thoại. Anh vừa ngẩng đầu, phát hiện Cẩn đang nhìn anh nghi ngờ. "Thế nào? Tại sao lại nhìn tôi như vậy?" "Có vấn đề xảy ra sao?" Cẩn lo lắng hỏi, đối với cú điện thoại vừa rồi đây nghi ngờ.

"Không có. Thế nào?" Xích Diễm đến ngồi ở bên cạnh cô, ôm eo của cô.

"Không, chẳng qua là cảm thấy giọng điệu của anh thật là lạ, thật là đáng sợ." Cẩn lắc đầu cười.

Vừa rồi toàn thân anh phát ra một cỗ ý lạnh không bình thường, thật là dọa người.

"Đáng sợ? Em sẽ sợ?" Anh chau mày, không nghĩ tới cô sẽ nói ra từ đáng sợ này.

"Tuyệt đối không." Bởi vì anh bây giờ dịu dàng với cô như vậy.

"Về sau tôi sẽ không tỏ dáng vẻ đáng sợ như vậy ở trước mặt em." Tránh lại hù dọa cô.

"Tốt." Cẩn an tâm vùi ở trong ngực anh, thỏa mãn cười.

"Đúng rồi." Xích Diễm không biết đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt có chút ít quái dị.

"Hả?" "Tôi có chút chuyện muốn thương lượng cùng em." "Chuyện gì?" "Khụ! Chính là... Khụ! Là cái đó..." Lần đầu anh nói chuyện ấp a ấp úng như vậy, vẻ mặt cũng càng lúc càng không được tự nhiên.

"Cái gì?" "Chính là... Cái đó... Khụ! Chuyện này chính là... Khụ..." Đáng

chết, anh căn bản không biết nên mở miệng nói như thế nào, đường đường một Môn chủ Tông Nham môn, lúc này ngay cả lời muốn nói mà cũng nói không rõ ràng.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Cẩn rời khỏi lòng anh, nhìn anh không hiểu, đột nhiên... Cô phát hiện...

"Diễm... mặt của anh... đang đỏ lên sao?" "Đỏ lên? Không, không phải, em nhìn nhầm rồi." Anh không được tự nhiên nghiêng mặt, trốn tránh ánh mắt của cô.

Tốt rồi, vừa rồi nói không rõ ràng, bây giờ mặt lại đỏ rần.

"Đáng chết!" Xích Diễm không nhịn được thấp giọng mắng.

"A! Anh nói thô tục!" Cẩn giống như phát hiện chuyện mới mẻ, kêu lên một tiếng, tay chỉ vào anh.

"Đáng chết không phải thô tục." Anh cố giải thích.

"Vậy sao? Đáng chết không phải thô tục, vậy là cái gì?" Cẩn nghiêng đầu nghi ngờ hỏi.

"Đó là một thói quen." Anh lời lẽ chính nghĩa nói.

"Thói quen? Nói đáng chết là một loại thói quen? Thói quen kì lạ! Vậy tôi cũng muốn bắt chước anh" Cúi cô như đũa ngọc, anh thật cho là dễ lừa cô như vậy sao? "Được rồi! Tôi xin lỗi, về sau tôi sẽ không nói câu này, em cũng không thể học." Ai! Là anh biết cô không có dễ lừa như thế "Vậy cũng được, đúng rồi, mới vừa nãy anh rốt cuộc muốn nói gì?" Cô cũng không quên chuyện mới vừa rồi. Vừa nói đến chuyện kia, Xích Diễm lại bắt đầu không được tự nhiên rồi.

"Nếu anh không muốn nói, vậy thì thôi, tôi sẽ không miễn cưỡng anh."

Nhưng mà cô cực kỳ tò mò nên mỗi ngày sẽ hỏi anh một lần cho đến anh chịu nói mới dừng lại. Rốt cuộc có chuyện gì, có thể khiến đường đường Môn chủ Tông Nham môn cảm thấy ngượng ngùng, cô hết sức muốn biết.

"Không, tôi nói." Không muốn nói? Mới là lạ, anh làm sao có thể không muốn nói, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời anh.

"Khụ! Tôi muốn nói a!" Về mặt Cẩn nghiêm túc chờ nghe, thật khiến anh không biết nên nói từ đâu.

"Nói mau." Cẩn mong đợi nhìn anh, lông mày càng nhíu sâu, anh ấp a ập úng như vậy, làm cho cô rất nóng lòng.

"Khụ! Tôi muốn nói, chính là..." "Ừ!" Cô dùng sức gật đầu một cái, mắt to mở lớn hơn, trên mặt có chút mong đợi.

"Chính là... Khụ" "Thôi Xích Diễm - anh ở đây chơi tôi phải không?" Anh chẳng lẽ đem cô làm trò cười? Cô nhíu nhíu mày, có chút không vui, còn

giờ ra quả đấm làm bộ muốn đánh người.

"Được, được, được." Anh trấn an cô." Tôi muốn nói là, từ kết hôn đến bây giờ, tôi... tôi cũng đã ngủ ở thư phòng một thời gian... Có phải hay không... Có phải hay không nên trở về phòng ngủ?" Ai! Vì vấn đề này, anh sớm bị bức điên rồi. Lo lắng cô chưa có chuẩn bị tốt, hơn một tháng qua, anh đều vô cùng quân tử, đem tân phòng, cũng chính là phòng của anh tặng cho cô ngủ một mình, chính anh lại chịu thiệt ngủ ở trong thư phòng. Chỉ là... dù thế nào quan hệ của anh và cô, đã có chút tiến triển như vậy, biết đâu... Cẩn cúi đầu, không nói một câu, từ góc độ của Xích Diễm, không thể thấy rõ biểu tình trên mặt cô.

"Không, không sao, nếu như em còn chưa có chuẩn bị tốt, tôi hoàn toàn không miễn cưỡng em." Xích Diễm cho là cô rất khó xử, không thể làm gì khác hơn là an ủi cô.

Nhưng mà anh thật sự rất muốn ôm cô ngủ, rõ ràng người đang ở bên cạnh anh, thế nhưng anh lại chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, đây không phải là tàn nhẫn với anh sao? Ai! Xem ra anh còn phải làm quân tử một thời gian nữa.

"Thật ra thì..." Cẩn đột nhiên lên tiếng.

"Cái gì?" "Tôi căn bản không có bảo..." Cô cúi đầu nhỏ giọng nói, trên mặt hiện lên màu hồng.

"Cái gì?" Xích Diễm cúi đầu, đến gần cô, muốn nghe rõ ràng lời của cô.

"Là anh... muốn...giam tôi..." "Cẩn, em ở đây chơi tôi phải không? Cô là vì báo thù vừa nãy sao? Một giây kế tiếp, Cẩn chột ngẩng đầu lên - "Tôi nói - từ đầu tới cuối tôi đâu có nói anh đi ngủ thư phòng, là anh tự mình muốn đến đó ngủ, hiện tại anh lại hỏi tôi không phải là rất kỳ quái sao? Chuyện này lại không liên quan đến tôi.

Nếu như anh muốn trở lại ngủ, vậy thì trở lại a! Cũng không phải là tôi đuổi anh, tôi cũng không cần chuẩn bị tâm tư? Nếu cần phải chuẩn bị tâm tư thì phải là lúc ban đầu anh uy hiếp tôi gả cho anh, cho tôi một chút thời gian chuẩn bị tâm tư. Ba năm không gặp mặt, vừa thấy mặt đã uy hiếp tôi. Là ai bảo đảm với tôi Tông Nham môn không phải xã hội đen, từ cá tính bá đạo đến xem, cho dù Tông Nham môn không phải xã hội đen thì sau khi anh đảm nhiệm vị trí Môn chủ, thì từ trắng cũng biến thành đen!" Cô nói một hơi, sau khi nói xong cảm giác toàn thân thoải mái.

"Ừ..." Xích Diễm lẳng lẳng nghe cô nói, bộ dáng trầm tư.

"Như thế nào, tôi nói không sai phải không!" Anh không lên tiếng nghĩa là thừa nhận nha!

"Tôi đột nhiên phát giác...Em... hình như trở nên dửng dưng cảm." Trong mắt anh hiện lên tính toán, khóe miệng lộ ra nụ cười khiến Cần không nhìn được sợ hãi. Đây là chính cô nói! Anh khéo hiểu lòng người lại bị cô cho rằng làm điều thừa, chẳng qua... đây cũng là sự thật! Từ đầu tới cuối cô đều không có ý đuổi anh ra khỏi phòng, là anh tự thấy nên làm như vậy, cho nên mới rời đi. Hiện tại người phụ nữ này lại không cảm kích, vậy anh... Hắc hắc hắc...

"Diễm... Anh đang nghĩ cái gì?" Nụ cười kia, giống như con mèo gặp được con chuột. Không đúng, không đúng, cô không làm con chuột đen kia. Cái vẻ mặt kia giống như...con sư tử xấu xa đã đói bụng, gặp được mỹ vị là con thỏ nhỏ thuần bạch vô tội, vẻ mặt đáng sợ như muốn một ngụm đem nó nuốt vào bụng.

"Nghĩ cái gì?" Xích Diễm một tay ôm chặt eo cô, một tay nhẹ cuốn lấy tóc dài của cô ra đằng trước, thái độ muốn có bao nhiêu tà ác liền có bấy nhiêu tà ác.

"Đương nhiên là muốn hưởng thụ thức ăn ngon của tôi." Cô đã nói như vậy, anh sao có thể không chấp nhận ý tốt của cô.

"Đầu tiên... Tôi muốn hôn em trước."

Lời vừa nói xong, ngay cả chút thời gian cũng không cho cô, môi anh liền rơi xuống, ngăn lại đôi môi đang muốn giải thích của cô. Anh ôm cô thật chặt, ngay cả một khe hở cũng không có. Mùi hương bá đạo nam tính của anh bao vây cô, làm cô không hề có lực chống đỡ, chỉ có thể tiếp nhận anh xâm nhập. Anh cạy ra môi cô, thuận lợi cùng lưỡi cô quấn quít, hấp thu ngọt ngào trong miệng cô. Thân thể Cần run run, hai chân từ từ vô lực không cách nào đứng vững, khiến cô chỉ có thể bám thật chặt trên người của anh, cô đưa tay kéo áo anh lại. Trong đầu cô không ngừng ông ông tác hưởng*, thần trí* bắt đầu mê loạn.

*Ông ông tác hưởng : vù vù, vo ve

*Thần trí : tinh thần & trí tuệ

Xích Diễm nhắm chặt hai mắt, cảm thụ nụ hôn làm cho anh nhớ nhung đã lâu. Cô giống như quá khứ, ngọt ngào khiến anh một chút cũng không muốn buông tay. Anh nghi ngờ mình ban đầu tại sao lại chịu buông tha cô, tại sao lại hận cô lâu như vậy. Kỹ xảo của cô ngượng ngùng không thuần thực, cho thấy ba năm nay căn bản ngay một chút kinh nghiệm cũng không có, giống như quá khứ, chỉ có thể bất lực chịu đựng anh tiến công, ngay cả một chút năng lực chống đỡ cũng không có.

Anh biết... Cô vẫn thuộc về anh, từ quá khứ cho đến hiện tại, cô đều là của anh, không có bất kỳ người nào có qua cô. Anh nên cảm kích, cảm kích

trời cao ưu ái anh như thế, để cho anh có bảo vật tuyệt nhất, bảo vật vô giá, dù anh và cô chia tay ba năm, bảo vật của anh vẫn thuộc về anh. Thật lâu sau, anh rút cuộc rời khỏi môi cô.

"Mặc dù kỹ thuật của em vẫn non nớt như vậy, cần bị thương môi của tôi, nhưng mà... tôi vẫn còn muốn hôn em lần nữa, bù đắp những nụ hôn chúng ta đã bỏ lỡ ba năm nay."

Chính là, lần này chỉ có hôn cũng không thể thỏa mãn anh. Môi Cẩn run run, nhìn đôi môi bị cô cắn đỏ, trên mặt cô trở nên đỏ ửng. Anh cúi người, dịu dàng khẽ cắn lấy môi của cô, lại dịu dàng khẽ liếm, vẽ phác thảo hình dạng môi của cô. Sau đó anh dịu dàng hôn cô, nồng đậm sâu sắc khiến cô cơ hồ quên cả hô hấp, trong miệng, trong mũi tràn đầy mùi của anh, tâm hồn của cô cũng bị anh thu phục.

"Kế tiếp?" Thừa dịp anh hơi rời cô, cô cố gắng thở ra một hơi, giọng nói mềm mại vang lên. "Kế tiếp đây? Anh còn muốn làm cái gì?" "Kế tiếp..." Anh một tay ôm cô lên.

"A..." (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn) Cẩn hơi giật mình, dùng đôi tay ôm chặt lấy cổ anh, chỉ sợ sơ ý một chút là té xuống.

"Anh làm cái gì?" "Làm cái gì? Đương nhiên là đủ để đáp cho đêm tân hôn của chúng ta." Anh mặt cười hả hê, giống như chộp được con thỏ nhỏ rồi.

"Bây giờ là ban ngày, anh không thể làm như vậy." Cô lúng túng mặt đỏ lên, trong giọng nói tràn đầy bất mãn.

"Không thể?" Xích Diễm nhú mày, trong mắt bắn ra ánh sáng nguy hiểm lại tà mị, nụ cười của anh bá đạo vừa nhìn vào cũng biết không có ý tốt.

"Tôi nói có thể là có thể." Vừa nói xong, anh ôm cô rời khỏi thư phòng. Trên hành lang dài, tiếng cười của người đàn ông không ngừng vang vọng, kèm theo tiếng kêu cùng tiếng thét chói tai của người phụ nữ. Đám người hầu nghe được cũng không nhịn được cười. Điều này đại biểu... Môn chủ cùng Môn chủ phu nhân của bọn họ đang hạnh phúc lại vui vẻ.

*

Chương 9

Bên trong phòng ăn, chỗ góc kín đáo nhất có hai người ngồi - "Rất xin lỗi, dường như cô cảm thấy rất lo lắng đối với chuyện tôi tìm cô." Xích Diễm ung dung nhìn Nhã Văn, trong giọng nói không có bất kỳ áy náy. Nhã Văn không nhịn được ở trong lòng mắng người đàn ông ngồi đối diện này. Cô đang đi dạo phố thì bị Môn chủ Tông Nham môn như anh cho mời tới uống trà, cô có thể không sợ sao?

Ban đầu cô nghĩ Cẩn ở đây, không ngờ sau khi cùng anh đi tới phòng ăn

mới phát hiện, chỉ có một mình anh, điều này khiến cho cô khó hiểu lại sợ hãi? Nói không chừng, anh muốn tìm cô báo thù chuyện năm đó cô phản đối Cận ở chung với anh.

"Đúng, đúng có chút sợ." Nhã Văn cười cứng ngắc.

"Thật ra thì, tôi có chuyện muốn hỏi cô, là về chuyện của Cận." Xích Diễm chăm chú nhìn Nhã Văn, anh tin tưởng cô nhất định biết nguyên nhân vì sao ba năm trước Cận rời khỏi anh.

"Cận? Anh nói là Cận? Cận thế nào? Anh chẳng lẽ lại khi dễ cô ấy! Tôi cảnh cáo anh! Chính anh uy hiếp cô ấy gả cho anh, anh cũng đừng khi dễ cô ấy nữa, anh đã làm Cận bị tổn thương một lần, cô ấy sẽ không thể chịu đựng bị anh làm thương tổn lần nữa đâu. Mặc dù anh là Môn chủ Tông Nham môn, mà tôi cũng thật rất sợ anh, nhưng mà... Nếu như anh lại khiến cô ấy đau lòng, tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!" Nhã Văn giống như gà mẹ chỉ bảo vệ con gà con, dáng vẻ như muốn tìm anh tính sổ.

"Tôi nghĩ cô nói sai rồi." Câu trả lời của cô khiến Xích Diễm cảm thấy hài lòng, như suy đoán của anh, cô quả nhiên biết được nguyên nhân. Anh nói tiếp: "Thứ nhất, hiện tại Cận quả thật rất tốt, cũng rất hạnh phúc, tôi hoàn toàn không có tổn thương cô ấy, cũng sẽ không khiến cô ấy đau lòng, hôm nay sợ dĩ cô ấy không tới, là bởi vì tôi có chuyện muốn lên hỏi cô. Thứ hai, tôi chưa từng tổn thương Cận, năm đó là Cận làm tôi tổn thương, ít nhất tự tôi cho là như vậy, hơn nữa, đến bây giờ tôi còn không biết, tại sao cô ấy lại rời khỏi tôi." "Ai nói! Năm đó rõ ràng là lỗi của anh, ngày đó tôi cũng đi cùng với cô ấy, kết quả sao?" Nhã Văn tức giận nói, hoàn toàn không tin tưởng lời nói của anh.

"Đây chính là chuyện tôi muốn hỏi cô." Anh tìm được điểm mấu chốt. Cô ấy nói cô ấy cũng đi theo, rốt cuộc là đi đâu? "Có ý tứ gì?" Nhã Văn hoàn toàn không hiểu lời của anh.

"Cô nói có đi theo cô ấy, vậy rốt cuộc là đi đâu? Ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" "Đương nhiên là cùng Cận đến chỗ của anh." "Cô nói là cô ấy có đến?" Tại sao anh một chút ấn tượng cũng không có? Anh còn nhớ rõ buổi tối ngày trước anh tương đối mệt mỏi, cho nên ngủ rất sâu, chẳng lẽ là nguyên nhân này, anh mới không biết cô ấy đến? "Ngày đó cô ấy nói có chuyện tìm tôi thương lượng, cho nên thừa dịp anh ngủ ra ngoài tìm tôi, sau khi tôi và cô ấy nói chuyện xong, cô ấy lại quyết định đến tìm anh." "Sau đó thì sao?" "Sau đó?"

Khuôn mặt Nhã Văn tức giận trừng mắt nhìn anh, đưa ngón tay chỉ vào mặt anh, hoàn toàn quên mất sợ hãi. "Sau đó vị hôn thê của anh xuất hiện, cô

ta khi dễ Cẩn, nói anh đối với Cẩn chỉ là vui đùa một chút, mỗi lần đều muốn cô ta tới giúp anh kết thúc, cô ta còn nói Cẩn cút đi!" Rất tốt, vị hôn thê này rốt cuộc đã xuất hiện. Nhã Văn nói đến ngày đó, hẳn là ngày anh không tìm được Cẩn, sau đó... một người đàn bà đáng chết đúng lúc xuất hiện ở chỗ của anh... Phác Vân Thâm! Rất tốt, đây thật là thật quá tốt, thì ra cái vị hôn thê thần bí kia là cô ta, quả thật là cô ta.

"Kết quả?" Xích Diễm nâng mày, hiển nhiên hết sức không vui.

"Kết quả Cẩn rời đi." Nhã Văn hơi do dự, cô có nên nói cho anh biết hay không? "Đây chính là nguyên nhân cô ấy rời đi? Cô ấy cho rằng tôi có vị hôn thê cho nên mới rời đi?"

Lần này Xích Diễm càng thêm không vui, anh không ngờ sự tin tưởng của cô với anh mới chịu một chút xú đã kích, cô cũng không thềm hỏi lại anh, liền xử anh bị nốc-ao!

"Làm ơn, nói thật, hai người khi đó mới quen biết nhau bao lâu? Ở cùng nhau bao lâu? Đột nhiên có một người phụ nữ xuất hiện ở chỗ của anh, cô ấy làm sao có thể không tin?" Nhã Văn không nhịn được liếc anh một cái.

"Cô hãy nghe cho kỹ, tôi căn bản không có vị hôn thê, người đàn bà kia là lừa gạt cô ấy." "Cô ta không phải vị hôn thê của anh? Vậy cô ta là ai?" Nhã Văn tò mò hỏi.

Làm sao có thể có loại phụ nữ như vậy, rõ ràng cùng người ta không quan hệ, lại không biết xấu hổ cố ý nói như vậy? "Cô ta? Người không liên quan." Xích Diễm lạnh lùng hừ một tiếng, lần này anh biết nên tìm người nào tính sổ rồi.

"Vậy anh từ đầu tới cuối đều yêu Cẩn sao?" Nhã Văn sau khi nghe lời của anh, vẫn nghi ngờ hỏi.

"Dĩ nhiên." Chưa bao giờ thay đổi.

"Cho nên... hiện tại cũng vậy sao? Anh vẫn còn yêu cô ấy?" "Tôi cưới cô ấy không phải là?" Vào lúc anh nghĩ là mình hận cô, anh lại tìm hết lý do để cưới cô, để cho cô trở thành vợ của anh, đây chính là minh chứng tốt nhất.

"Vậy..." Nhã Văn cố gắng hít một hơi.

"Tôi nghĩ có chuyện... Anh nhất định phải biết. Tôi hi vọng... sau khi anh biết chuyện này, không nên trách Cẩn, bởi vì chuyện này cũng làm cô ấy thương tổn rất sâu." "Là chuyện gì?" "Cẩn... ngày đó, từ trên lầu té xuống... Sảy thai."

Cảm giác ngủ ngon thật tốt. Cẩn từ trên giường ngồi dậy, tinh thần thoải mái. Bây giờ cô không còn tỉnh giấc lúc nửa đêm, rơi lệ đến bình minh nữa.

Vội lại... bây giờ cô cũng rất hạnh phúc.

"Xích Diễm, Diễm?" Mới vừa nghĩ tới anh, Cẩn phát hiện không thấy người đàn ông luôn luôn nằm ở trên giường nhìn cô, đợi cô tỉnh lại. Cô xuống giường, thay quần áo đi ra bên ngoài. Sao bây giờ anh không có ở đây? Đã thành thói quen có anh làm bạn, hiện tại lại đột nhiên không thấy anh, trong lòng cô thực sự cảm thấy không quen, cảm thấy có một chút cô đơn. Đây thật là một chuyện rất đáng sợ.

Thói quen ỷ lại vào một người nào đó, lại phát hiện anh không có ở bên cạnh, loại cảm giác này... làm cho người ta cảm thấy tương đối bất lực bàng hoàng.

"Diễm?" Cô chậm rãi đi tới thư phòng, nghĩ rằng sẽ gặp được người muốn gặp, nhưng lại không có.

"Phu nhân." Một người làm đúng lúc đi qua.

"Chào buổi sáng. Anh biết Môn chủ đi đâu không?" Cẩn mỉm cười hỏi anh ta. Cho đến bây giờ cô vẫn không quen cách xưng hô này.

"Môn chủ nói có chuyện đi ra ngoài, trước bữa cơm sẽ trở lại" "VẬY SAO? CÁM ƠN." Cẩn một mình đi vào bên trong thư phòng, cô ngồi trước bàn làm việc của anh, nhìn đồng hồ trên tường chỉ đúng mười giờ.

"Ai! Còn phải một tiếng nữa." Vậy là rất lâu.

"Phu nhân." Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng kêu." Vào đi." Cẩn vội vàng ngồi dậy.

"Có một tiểu thư tới, nói là Môn chủ mời cô ấy tới." Người làm mở cửa nói.

"Tiểu thư? Cô ấy ở đâu?" Cẩn đứng lên đi ra khỏi thư phòng. Xích Diễm không có ở đây, sao có thể mời người tới đây? "Ồ trong phòng khách." "Được rồi! Vậy tôi đi tiếp đón một chút." Cũng không thể để khách ở đó chờ Diễm trở lại, mặc kệ cô ta sao? Vì vậy cô đi tới phòng khách chính.

Vừa đi vào phòng khách, Cẩn liền mở miệng nói: "Xin chào, Xích Diễm không có ở đây, tôi -" Sau khi nghe tiếng của cô, cô gái ngồi ở trên ghế lập tức ngẩng đầu lên. Nhìn thấy người tới, sắc mặt Cẩn trở nên tái nhợt trong nháy mắt. Là cô ta... Vị hôn thê của Diễm!

"Cô..." Phác Vấn Thâm hoài nghi nhìn chằm chằm vào Cẩn, cảm giác giống như đã gặp qua cô ở đâu đó. Cẩn lui về phía sau một bước, cô nhớ lại những lời ba năm trước cô ta từng nói với cô.

"Là cô!" Phác Vấn Thâm đột nhiên nhớ ra Cẩn. Cẩn cũng không nhúc nhích nhìn Phác Vấn Thâm, không cách nào phản ứng kịp.

"Tại sao cô lại ở chỗ này, đây là tổng bộ Tông Nham môn, tại sao cô xuất

hiện ở nơi này?" Khuôn mặt xinh đẹp của Phác Vấn Thâm nhất thời trở nên dữ tợn. Cô không ngờ sẽ gặp người phụ nữ đó ở nơi này. Không phải ba năm trước cô ta đã bị cô đuổi đi sao? "Diễm tìm cô tới?" Cẩn nghi ngờ hỏi.

"Dĩ nhiên, nếu không cô cho rằng tôi có thể tùy tiện đi vào cửa chính Tông Nham môn sao?" Phác Vấn Thâm kiêu ngạo nói, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý. Trên thực tế là cô nhận được thông báo của Tông Nham môn, hi vọng cha của cô có thể tự mình tới đây một chuyến, có một số việc muốn tìm ông một chút, nhưng mà cha cô hiện tại không có ở trong nước, thiếp liền do cô thay mặt nhận.

Kể từ sau khi cha về hưu, thật vất vả mới có cơ hội thấy Xích Diễm, cho nên Phác Vấn Thâm cố ý không nói chuyện này cho cha cô biết, tự mình cầm thiếp chạy tới.

"Nhưng mà..." Cẩn đột nhiên cảm thấy chuyện có chuyện gì không đúng. Cô nhớ đến vừa rồi người làm tới thông báo thì nói là "Một tiểu thư tìm anh", mà không phải là "Vị hôn thê tìm anh", hướng chi... bây giờ cô đã là vợ Diễm, người phụ nữ này không nên xuất hiện ở nơi này mới đúng.

"Không nghĩ tới cô thật đúng là không biết xấu hổ, đuổi kịp tới nơi đây rồi. Phác Vấn Thâm hung tợn trừng mắt với Cẩn, tương đối không cam lòng.

Đuổi theo anh thật nhiều năm mà anh không thèm nhìn cô một cái. Kể từ sau khi cha về hưu, cô lại càng không có cơ hội đến Tông Nham môn nữa. Mà cô ta, lại quang minh chính đại ở tại nơi này, làm sao cô ta có thể làm được, cô ta vào bằng cách nào? "Ban đầu tôi đã nói với cô, đừng luôn để ý đến vị hôn phu của tôi, tại sao cô cứ không biết xấu hổ như vậy!" Phác Vấn Thâm đi về phía Cẩn, muốn tát cô một cái.

"Diễm là vị hôn phu của cô? Cô chắc chắn sao?" Cẩn chậm rãi hỏi.

"Cô có ý gì, cô cho rằng tôi nói lung tung? Không sao, vậy chúng ta cùng chờ ở đây, chờ Xích Diễm trở lại hỏi anh, xem ai nói mới là sự thật." Phác Vấn Thâm mặt đắc ý nói, dường như thực sự chắc chắn.

"Được rồi! Vậy chúng ta sẽ chờ Diễm trở lại đi, anh ấy định sẽ trở về ăn cơm." Cẩn quyết định không trốn tránh nữa, cô ngồi ở vị trí chủ nhân tiếp nhận đề nghị của cô ta, quyết định phải hỏi rõ ràng.

Ba năm trước đây bởi vì cô quá yếu đuối mà bỏ chạy, lần này... cô muốn cố gắng tranh thủ tình yêu của cô, hôn nhân, còn có hạnh phúc cả đời cô. Cô tin tưởng Diễm sẽ không lừa gạt cô, nếu như Phác Vấn Thâm thật sự là vị hôn thê của anh, anh cũng nên cho cô một lời giải thích hợp lý.

"Cô -" Phác Vấn Thâm cho là sau khi nghe được lời của mình, Cẩn sẽ bỏ đi một lần nữa, không ngờ lần này cô lại tính sai.

Cô gái này... hình như trở nên dửng dưng cảm? Hừ! Người đàn ông cô không có được, người khác cũng đừng nghĩ có được.

"Làm phiền cô mang hai ly trà tới được không?" Cẩn gọi người làm bên cạnh.

"Dạ, phu nhân." "Phu nhân?" Phác Vấn Thâm giật mình nhìn Cẩn. Mới vừa rồi người hầu kia gọi cô ta... Phu nhân? "Cô rốt cuộc là ai? Tại sao cô ta gọi cô là phu nhân?!" Sắc mặt Phác Vấn Thâm tái nhợt, cô trợn to mắt chỉ Cẩn.

"Tôi? Tôi là vợ Diễm, chúng tôi đã kết hôn rồi." "Cô nói bậy! Xích Diễm căn bản không có kết hôn!" Môn chủ Tông Nham môn kết hôn, đây là chuyện lớn, sao lại không có chút tin tức nào? "Đây là thật." Lúc hai người kết hôn chỉ có vài người tham gia, hơn nữa tin tức hoàn toàn bị phong tỏa đối với bên ngoài, dĩ nhiên không ai biết.

"Không thể nào, không thể nào..." Người đàn bà này làm sao có thể trở thành Môn chủ phu nhân Tông Nham môn? Người đó phải là cô mới đúng, nếu như ban đầu không có người đàn bà này xuất hiện, có lẽ cô có cơ hội, tại sao một người đàn bà mặc danh kì diệu* chạy tới, có thể trở thành Môn chủ phu nhân!?

*Mặc danh kì diệu : không giải thích được.

"Cô... Có khỏe không?" Cẩn nhìn sắc mặt cô ta càng lúc càng xấu đi, giống như bị đả kích, hơi quan tâm hỏi.

"Không cần cô làm bộ tốt bụng! Hừ! Cái đồ tiện nhân này, cô được làm Môn chủ phu nhân nên rất đắc ý phải không?" Phác Vấn Thâm đứng lên, trong mắt phóng ra tia u ám đáng sợ, hận ý đối với cô như lửa càng cháy càng mạnh. Nếu như hôm nay cô không tới đây, cô có thể cả đời cũng không biết, người đàn bà này đã trở thành vợ của Xích Diễm.

"Cô..." Ánh mắt của cô ta không tốt khiến Cẩn phát hiện tình huống không ổn rồi, cô vội vàng đứng lên, lại bị Phác Vấn Thâm dùng sức đè xuống.

"Tôi cho cô biết, tôi nắm giữ nhược điểm của cô, chỉ cần tôi đem bí mật này nói cho Xích Diễm... Anh ấy nhất định sẽ từ bỏ cô." "Cô đang nói gì?" Nụ cười quỷ dị của cô ta khiến Cẩn sợ cảnh giác trong lòng Cẩn dâng lên, lo lắng cùng sợ hãi từ từ sâu hơn.

"Cô nghĩ thử xem cô có bí mật gì sợ anh ấy phát hiện?" Phác Vấn Thâm không đáp, hỏi ngược lại cô.

"Tôi không biết cô đang nói gì" Cẩn mấp máy môi nói, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh.

"Vậy sao? Vậy tôi nói cho cô biết là được rồi." Phác Vấn Thâm cúi người, nắm lấy cằm của cô chậm rãi nói: "Đứa bé." Cô vừa nói xong, sắc mặt Cẩn liền đại biến.

"Cô biết chuyện này?" Lời của cô ta chạm đến vết thương sâu trong nội tâm của Cẩn. Cô ta... cô ta biết chuyện này... Làm sao lại như vậy? "Dĩ nhiên, lúc đầu tôi chỉ muốn khẳng định cô thật sự đã rời đi nên mới đi theo cô, không ngờ lại nghe thấy bạn của cô nói đến chuyện đứa nhỏ, thế nào? Sảy thai phải không? Ha ha ha! Cô thật là vô dụng, ngay cả con của Xích Diễm cũng không giữ được, cô tư cách gì trở thành vợ của anh. Trở thành Môn chủ phu nhân Tông Nham môn?" Nhìn thấy bộ dạng bi thương của Cẩn, Phác Vấn Thâm hả hê cười to.

"Nếu như tôi nói việc này cho Xích Diễm biết, không biết anh còn muốn cô hay không, nói không chừng, anh cũng không thèm nhìn cô một cái, mà thân phận Môn chủ phu nhân của cô... Cho nên, cô đi nhanh đi! Rời khỏi nơi này!" Như vậy cô có thể thay thế người đàn bà này trở thành vợ Xích Diễm thực hiện giấc mơ của cô.

Phác Vấn Thâm cho là mình chỉ cần nói như vậy, Cẩn sẽ ngoan ngoãn rời đi như lần trước.

"Rời khỏi nơi này?" "Đúng, tôi nghĩ cô cũng không muốn để cho Xích Diễm biết chuyện này chứ? Chỉ cần cô rời khỏi anh, tôi sẽ không nói ra bí mật này." "Không thể nào... nếu tôi lại rời đi một lần nữa, Diễm sẽ giận tôi một lần nữa." Nếu như cô rời khỏi anh, cô sẽ không có cơ hội cùng anh ở chung một chỗ.

"Vậy sao? Nhưng mà như vậy sẽ tốt hơn việc anh ấy biết cô đã hại chết con của anh.

"Mà tôi, cũng có thể thuận lợi thay thế cô, ở bên cạnh anh.

Phác Vấn Thâm đắc ý nghĩ. Chỉ cần người phụ nữ này đi, cô sẽ nói cho Xích Diễm, là người phụ nữ này thỉnh cầu cô thay thế cô ta ở bên cạnh anh. Sau đó sẽ lấy nhu tình đánh hạ tim của anh, làm cho anh yêu cô cũng không khó. Cẩn khép chặt mắt, hồi lâu, trong lòng cô rốt cuộc có một quyết định - "Không, tôi không đi." Cô lẳng lặng đứng dậy, không muốn mình lại làm một Hạ Thiên Cẩn yếu đuối.

"Sau khi cô rời đi, tôi sẽ ở bên cạnh anh, không bao lâu nữa, anh ấy sẽ không còn nhớ đến sự tồn tại của cô, suy nghĩ một chút, đây không phải là giao dịch tốt nhất sao? Tôi giúp cô bảo vệ bí mật này, mà Xích Diễm cũng sẽ có được hạnh phúc... Đợi chút, cô mới vừa nói gì? Cô không đi?" Phác Vấn Thâm kinh ngạc trợn to hai mắt, nhìn Cẩn trước mặt, không thể tin được cô ta

sẽ cự tuyệt cô.

"Đúng, tôi sẽ không đi, phải đi chính là cô, hiện tại tôi là Môn chủ phụ nhân nơi này, mà cô... Chỉ là người ngoại lai*, tôi sẽ không để cho cô nói chuyện này với Diễm." Lúc nói chuyện cô khẽ run, không thể tin được chính mình có thể nói như vậy, nhưng mà... Cô muốn ở bên cạnh người đàn ông cô yêu, nếu như rời đi một lần nữa, cô vĩnh viễn sẽ không có cơ hội lần sau.

*Ngoại lai : người bên ngoài đến.

"Cô dựa vào cái gì cho là tôi phải nghe cô?" Phác Vấn Thâm lớn tiếng hét chói tai, hoàn toàn không thể tin cô gái trước mắt chính là cô gái nhất gan từng bị cô đuổi đi trong quá khứ.

"Với thân phận hiện giờ của tôi." Cẩn lạnh giọng nói.

"Nói rõ một chút... nếu như hiện tại tôi... muốn giết cô... cũng không phải không có khả năng, cô nên biết." Thân phận Môn chủ phụ nhân Tông Nham môn, lại giống với Môn chủ, chỉ cần cô hạ lệnh một cái, người nơi này cũng tuyệt đối nghe lời của cô..., cô biết rõ.

"Cô dám? Tôi tin rằng cô cũng không dám! Đúng, cô tuyệt đối không dám. Nếu như cô muốn giết, vậy cô liền giết đi, nếu như tôi chết ở đây, có lẽ là phương pháp tốt, như vậy Xích Diễm nhất định sẽ biết chuyện tôi tới nơi này, sau đó anh sẽ hỏi tại sao cô làm như vậy, anh ấy sẽ thấy rõ cô là một người đàn bà độc ác đáng sợ. Ha ha ha!" Phác Vấn Thâm hoàn toàn không tin Cẩn sẽ làm ra việc gì tổn hại đến cô, người phụ nữ này tâm địa quá thiện lương, ngay cả khả năng bắt nạt người khác cũng không có, làm sao có thể to gan như vậy? "Thì ra đây chính là phương pháp tốt cô nói sao?"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp, sau đó xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông. Xích Diễm mặt không biểu cảm tiêu sái đi vào.

"Diễm..." Cẩn bắt lực nhìn anh, lo lắng rốt cuộc anh đã nghe được bao nhiêu.

"Xích, Xích Diễm?" Phác Vấn Thâm hơi kinh hoảng, cô không nghĩ tới anh lại đột nhiên xuất hiện.

"Phác Vấn Thâm, đã lâu không gặp, tôi hình như không có tìm cô, cô vào bằng cách nào?" Xích Diễm nhìn Cẩn ngồi ở trên ghế sợ hãi một cái, rồi nhìn Phác Vấn Thâm một chút.

"Tôi, tôi là cảm thiệp của cha, ông ấy, không có ở trong nước, tôi, tôi muốn nói cho anh biết một tiếng." Phác Vấn Thâm trong lòng không nhận được rung mình một cái.

"Vậy sao? Khó được cô có lòng như vậy." Xích Diễm ngồi ở ghế bên

cạnh Cẩn, thuận tay cầm chén trà người làm mới vừa đưa cho Cẩn uống.

"Ngồi đi! Cô đã đến, chúng ta sẽ nói chuyện một chút. Lúc đầu tôi muốn tìm cha cô đến, chỉ muốn hỏi xem ông ấy có liên quan đến chuyện của cô không. Nếu ông ấy không có ở đây, mà nhân vật chính như cô lại chủ động xuất hiện, không bằng tôi trực tiếp hỏi cô." Trên khuôn mặt Xích Diễm hiện lên nụ cười nhàn nhạt, buông trà trên tay, lấy ra một cái khăn tay cho Cẩn.

Động tác nhỏ như vậy khiến Cẩn hơi giật mình, cô giương mắt nhìn Xích Diễm. Xích Diễm đưa cô ánh mắt nhu tình lại an ủi không thôi. Cẩn tiếp nhận khăn tay của anh, khước miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Nghe nói... ba năm trước đây cô trở thành vị hôn thê của tôi phải không? Tin tức quan trọng như vậy, tại sao tôi lại không biết? Cô có thể giải thích một chút không?" Xích Diễm mở miệng hỏi, trong mắt lạnh lùng cùng sắc bén làm cho người ta rùng mình.

"Tôi, tôi không có, này, chuyện này tôi cũng không biết, không biết là người nào nói, tôi, tôi cái gì cũng không nghe nói." Phác Vấn Thâm không nghĩ tới anh muốn hỏi chuyện này, cô hung dữ trợn mắt nhìn Cẩn một cái, nghĩ rằng Cẩn nói.

"Không có? Như vậy chuyện vị hôn thê là nhầm lẫn!" "Đúng, đúng, tôi... Tôi không biết chuyện này." Cô chỉ có thể cố gắng phủ nhận, cô biết không thể đắc tội với anh, nếu không kết quả... Cô nghĩ cũng không dám nghĩ. Nghe được lời nói của Phác Vấn Thâm, Cẩn hơi kinh ngạc. Cô, cô ta mới vừa nói cái gì, cô ta không phải là vị hôn thê của Diễm? Vậy... Vậy chuyện này là cô ta lừa gạt mình sao? Cô bị lừa... Ba năm? Cũng không giải thích được hận Diễm ba năm? "Thì ra là như vậy, chỉ là... vậy tại sao ba năm trước đây cô nói cho vợ tôi biết, cô là vị hôn thê của tôi, còn khiến chúng tôi bởi vì hiểu lầm này mà chia tay ba năm? Cô thật đúng là lợi hại nha! Nghĩ một tay che trời?" Xích Diễm nói rõ ràng từng chữ, giọng nói càng lúc càng lạnh.

"Tôi, tôi thật xin lỗi, đây chẳng qua là một trò đùa, không, không biết cô ấy sẽ tưởng thật, tôi, tôi không phải cố ý." Bị anh phát hiện, cô chỉ có thể thừa nhận. Cô tin tưởng Xích Diễm, sẽ nể mặt cha mình đối với Tông Nham môn trung thành mà tha thứ cho cô.

*

Chương 10

"Không sao, chuyện này... Tôi nể tình cha cô vô cùng trung thành nên không cùng cô so đo." Về mặt Xích Diễm đại phát từ bi nói, nhìn mặt anh thì không thể xác định anh đang suy nghĩ gì.

"Cảm, cảm ơn." Phác Vấn Thâm có chút đắc ý cười. Nhìn đi! Cô cũng

biết, Xích Diễm sẽ không trừng phạt cô.

"Chỉ là... Cô mới vừa rồi lại đang uy hiếp vợ của tôi phải không?" Xích Diễm khinh thường cười lạnh nói.

Chưa từng có người nào, không có ai có thể tổn thương người của anh, nhất là tổn thương vợ của anh. Về công, nhìn phần Phác lão hết sức trung thành, anh sẽ chỉ cho cô ta trừng phạt thích đáng. Nhưng về phần phương diện ân oán cá nhân, nếu như Cẩn không so đo, anh cũng sẽ không so đo nữa, nói cách khác... Vợ của anh sẽ quyết định số mạng của người phụ nữ này.

"Tôi, tôi không có." Phác Vấn Thâm không biết Xích Diễm rốt cuộc nghe được bao nhiêu, chỉ là lắc đầu, đánh chết không thừa nhận.

"Cẩn?" Xích Diễm chăm chú nhìn chằm chằm Phác Vấn Thâm, nhẹ giọng hỏi vợ một bên còn đang sững sờ.

Cẩn chưa có hồi hồn nhưng nghe tiếng gọi như vậy cũng thanh tỉnh theo."Cái gì?" Ông trời, cô ngốc quá, lại bị lừa ba năm, người phụ nữ này... Thật sự rất đáng sợ! Cô thể nhưng ngây ngốc nghe theo lời của cô ta rời đi, còn đau lòng lâu như vậy, khiến cho hai người hiểu lầm vì những thứ này...

"Cô ta có uy hiếp em không?" Xích Diễm lại hỏi một lần nữa.

"Không có, không có, cô ấy không có." Cô ta còn nắm giữ bí mật của cô, dù thế nào cũng không thể thừa nhận. Hiện tại cô chỉ hi vọng Phác Vấn Thâm rời đi nhanh một chút, rời khỏi cuộc sống của cô, vĩnh viễn đem chuyện đùa bé giấu giếm.

"Ai! Em thật là không thành thật." Nghe vậy, Xích Diễm chau chau mày, vỗ vỗ gương mặt của Cẩn, lại nhẹ nhàng vì cô lau đi nước mắt còn sót lại ở trên gò má.

"Diễm..." Cẩn hoàn toàn không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, nhưng sự lo lắng trong lòng càng tăng lên.

"Phác Vấn Thâm, tôi lại cho cô một cơ hội, cô rốt cuộc có uy hiếp vợ của tôi hay không?" Ánh mắt sợ hãi của Cẩn anh nhìn thấy được, anh không muốn cô tức dưỡng gian*, nếu vợ anh không dám thừa nhận, vậy anh có nghĩa vụ bảo vệ cô thật tốt.

*Tức dưỡng gian : ta tra là nuông chiều sinh hư, không biết có đúng không nữa (ai pít thì chỉ dùm =.=)

Nếu như Phác Vấn Thâm dám không thừa nhận nữa, anh sẽ không bỏ qua cho cô ta.

"Tôi, tôi..." Phác Vấn Thâm ngẩng đầu lên, ở khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Xích Diễm kia, cô biết anh đã biết hết rồi. Mới vừa rồi anh ở bên ngoài chắc chắn đã nghe được rất nhiều, có lẽ... toàn bộ anh đều nghe được.

"Là, tôi uy hiệp cô ta, như thế nào?" Được, nếu cô đã không tốt, cô cũng sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ ngồi ở bên cạnh anh, muốn chết, vậy mọi người cùng nhau chết. Phác Vấn Thâm hừ lạnh cười.

"Cho dù tôi uy hiệp cô ta thì thế nào, nếu như đứa bé ấy không mất đi, nhược điểm của cô ta bị tôi nắm giữ sao? Người phụ nữ kia, vợ của anh, cô ta đã hại chết con anh, bây giờ dựa vào cái gì lại muốn ở bên cạnh anh? Tôi cố gắng làm mọi thứ để lấy được sự chú ý của anh, nhưng kết quả thế nào? Anh chẳng thèm nhìn tới tôi, còn người phụ nữ kia thì sao? Cùng lắm chỉ là một kẻ hèn hạ không biết xấu hổ, muốn tranh giành anh với tôi, không có khả năng! Nếu tôi có chuyện, tôi cũng sẽ không để cho cô ta sống thoải mái!" Nếu không phải vì người phụ nữ này, hôm nay cô sẽ không trở thành như vậy.

Cần lắc đầu, thân thể lạnh cứng không ngừng rung động. Anh biết rồi... Anh biết chuyện cô hại chết đứa bé rồi... Trong đầu cô đều nghĩ đến chuyện này.

"Không, không cần -" Cần dùng sức lắc đầu, che mặt lao ra ngoài.

"Cần -" Xích Diễm không ngờ cô sẽ có hành động như vậy, anh lo lắng đứng lên muốn đuổi theo cô.

"Xích Diễm." Phác Vấn Thâm dùng sức kéo tay anh lại." Anh, anh hãy nghe em nói. Em, em yêu anh, cho nên... cho nên mới phải uy hiệp cô ấy rồi khỏi anh, em, em có thể sinh nhiều con cho anh, anh muốn bao nhiêu, em đều có thể sinh cho anh, em sẽ bảo vệ con của chúng ta thật tốt, sẽ không giống như cô ấy. Em rất yêu, rất yêu anh!" "Yêu? Hừ! Cô hại chết con tôi!" Xích Diễm đẩy cô ta ngã xuống sàn.

"Cái... cái gì?"

Cô bị đau nhìn anh.

"Nếu như cô không nói dối, Cần sẽ không khổ sở rồi đi, sẽ không rơi xuống lầu, đứa bé sẽ không chết, tôi cùng cô ấy cũng sẽ kết hôn, còn cô? Yêu tôi? Tôi căn bản không yêu cô, nói khó nghe chút, tôi đối với cô một chút hứng thú cũng không có, gặp lại cô, sẽ chỉ làm tôi cảm thấy ghê tởm, muốn ói. Tình yêu của cô? Tình lại đi! Tôi hoàn toàn không muốn. Còn nữa, vợ của tôi nếu xảy ra chuyện gì không hay, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô." Vừa nói xong, Xích Diễm liền nhanh chóng lao ra cửa.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô nên làm cái gì bây giờ? Cần một thân một mình núp ở sau tảng đá lớn trong sân nhà, cô không có cách nào đối mặt với Xích Diễm. Chuyện đứa nhỏ... Anh biết rồi, anh sẽ đối xử với cô như

thế nào? Cô sợ lại phải đối mặt với sự tức giận của anh, cô muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, cùng anh trải qua cả đời.

"Ô ô ô..." Vì sao ông trời hành hạ cô như vậy, vì sao đường tình của cô khó đi như vậy, vì sao còn muốn khiến cô chịu đựng đau đớn một lần nữa? Tại sao? Hạnh phúc xa xỉ của cô vì sao lại ngắn ngủi như vậy? Cô chỉ muốn ở cùng anh, chẳng lẽ ngay cả nguyện vọng nhỏ nhỏ này cũng khó đạt được như vậy? "Cần? Cần em đang ở đâu? Ra ngoài! Cần?" Lúc này, Xích Diễm tự mình đi tới trong sân, anh lớn tiếng kêu lên, lòng như lửa đốt nhìn bốn phía, nhưng mà tìm khắp nơi đều không thấy bóng dáng của cô.

Anh chưa từng lo lắng như vậy, tất cả hiểu lầm đều được tháo gỡ, tại sao cô còn phải trốn? Tại sao lại muốn trốn đi? Cô ấy không thể nào bỏ qua chuyện mất đứa bé được, cô ấy vẫn hết sức đau lòng. Lời của Nhã Văn đột nhiên vang lên bên tai anh. Cô không nên đau lòng, bởi vì cũng không phải cô làm thương tổn đứa bé, có lẽ đứa bé kia không có duyên phận cùng bọn họ. Trời mới biết, khi anh nghe được chuyện đứa con từ Nhã Văn thì tim của anh có bao nhiêu đau đớn. Thân thể bé nhỏ của cô ấy, lại chịu đựng tổn thương như vậy đến ba năm, ba năm này, rốt cuộc cô sống tiếp như thế nào? Làm thế nào vượt qua sự hối hận và tự trách? Ba năm này cô ấy cũng không thể ngủ ngon được. Những ngày cuối cùng ở Pháp, cả ngày cô ấy lấy nước mắt rửa mặt, không nói câu nào, linh hồn giống như bị mang đi, khi đó tôi rất sợ, cô ấy sẽ vì vậy mà kết thúc tính mạng của mình. Sự phản bội của anh đối với cô ấy mà nói, tựa như trời sập xuống, cô ấy không thể tìm được người khiến cô ấy tin cậy lần nữa. Anh nguyện ý cùng cô bắt đầu lại từ đầu, khiến cho cô lại một lần nữa tin tưởng anh, lại một lần nữa làm nơi cho cô tránh gió, lại một lần nữa vì cô xây dựng một nơi khiến cô an tâm.

Anh sẽ cung chiều cô, một đời một kiếp chỉ yêu mình cô, khiến cho cuộc sống tương lai của cô hạnh phúc vui vẻ, anh sẽ không để cho cô rơi bất kỳ một giọt nước mắt khổ sở nào. Mỗi ngày, mỗi ngày, cô sẽ tỉnh lại trong vòng tay yêu thương của anh, sau đó... cô chỉ cần nhớ tới anh, sẽ cảm thấy hạnh phúc.

"Cần, anh biết em không muốn ra ngoài, không sao, em không ra ngoài cũng không sao, nhưng xin em hãy nghe kỹ lời anh nói." Xích Diễm hét lớn, anh tin tưởng, cô ở chỗ này, chỉ là trốn không muốn gặp anh.

"Quá khứ anh không có bất kỳ vị hôn thê nào, anh chưa từng lừa gạt em, chỉ là...anh từng yêu một người, cô ấy rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi từ sau lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ấy, trái tim chỉ rung động vì một mình cô, mà cô gái kia tên là Hạ Thiên Cần, là một cô gái Đài Loan.

Lúc cô ấy cười rất đẹp, tỏa sáng giống như ánh mặt trời, làm cho anh không nhìn được bày tỏ, mỗi ngày mỗi ngày, khi mở mắt ra, anh chỉ muốn đến gặp cô ấy, chỉ muốn ôm lấy cô, cảm nhận cô đang ở bên cạnh anh, cùng anh chia sẻ mỗi một khoảnh khắc. Cô ấy rất đơn thuần, rất ngây thơ, cô ở trước mặt của anh cười to, kêu to, sức sống của cô ấy cảm hóa anh, khiến anh thật vui vẻ, đối với anh đó chính là hạnh phúc. (Edit bởi Diễm Đan Lê Quý Đôn) Sau đó... anh cùng cô ấy có một chút hiểu lầm mà chia tay, anh không điều tra rõ chân tướng sự thật, tưởng rằng cô ấy cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, cho nên bắt đầu hận cô, cũng rời khỏi cô. Nhưng ba năm nay, anh chưa từng quên cô, vào lúc anh muốn mình hận cô, lại phát hiện mình còn rất yêu cô ấy. Anh vẫn rất nhớ cô, ba năm qua chưa từng thay đổi, nhớ cô đến mức hận không thể lao tới Đài Loan đi tìm cô.

Nhưng việc cô ấy rời khỏi anh khiến anh trở nên không có tự tin, anh thường nghĩ, có lẽ cô ấy tuyệt đối không yêu anh, có lẽ chưa bao giờ yêu anh, có lẽ qua ba năm, cô ấy đã sớm quên một người như anh, sớm quên đi ở nước Pháp, cô gặp được một người đàn ông yêu cô. Nhưng anh vẫn quan tâm cô như cũ, yêu cô như cũ, nhớ nhung cô." Đột nhiên, Xích Diễm nghe được tiếng nức nở yếu ớt, sắc mặt anh dịu dàng, khóe miệng mang theo nụ cười, đi tới nơi phát ra thanh âm. Nhìn thấy Cận ở sau tảng đá lớn khóc thút thít, anh đi lên trước, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nâng gương mặt của cô, dịu dàng hôn lấy nước mắt trên mặt cô.

"Sau đó...Anh gặp cô ấy, cô thay đổi rất nhiều, không còn là cô gái nhỏ nhu nhược như trong trí nhớ của anh nữa, nhưng anh vẫn còn yêu cô, muốn cho cô ở bên cạnh anh cả đời, nhưng anh không nghĩ ra cách nào giữ cô ở lại.

Cũng may, ông trời cũng giúp anh, ông ấy biết anh không biết làm thế nào để giữ cô, cho nên cho anh cơ hội ra điều kiện với cô. Vì cứu chị của cô ấy, cô ấy đã đồng ý yêu cầu của anh, trở thành vợ của anh, mà anh cũng được như ý nguyện giữ cô ở lại bên cạnh mình. Sau này, anh mới biết, anh hiểu lầm cô, cô cũng hiểu lầm anh, chúng ta lãng phí ba năm để oán hận lẫn nhau. Bây giờ anh rất hạnh phúc bởi vì có cô ở bên cạnh anh. Mà cô ấy? Có phải cũng bởi vì có anh làm bạn mà rất hạnh phúc hay không?" Anh chậm rãi kéo cô đứng dậy, ôm lấy cô. Lại một lần nữa ôm cô, trong lòng không hề có cảm giác ngăn cách làm cho anh thở phào nhẹ nhõm, anh không nhìn lầm người, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh khẳng định cô là hạnh phúc của anh, mà cô... quả thật như anh đang nghĩ, là hạnh phúc của anh, là tương lai của anh.

"Ừ! Cô ấy rất hạnh phúc, vô cùng, vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi khiến cho cô ấy thật sợ hãi đây là một giấc mộng, mà mộng... bất cứ lúc nào

cũng sẽ tỉnh. Thật là sợ khi vừa mở ra mắt, cô sẽ không thấy hạnh phúc của mình nữa, cô không muốn mất đi bất kì cái gì nữa, cô yêu người đàn ông này, rất yêu rất yêu, từ ba năm trước đến bây giờ đều yêu." Cẩn vừa khóc vừa không ngừng kể lễ, cô gắt gao kéo y phục của anh, rất sợ anh lại đột nhiên rời đi.

"Đúng vậy! Nếu hai người đều rất hạnh phúc, cô ấy tại sao lại khóc đây? Là vô cùng vui mừng mà khóc sao? Tất cả sự thật đã rõ ràng, anh không hiểu rõ vì sao cô ấy lại chạy trốn, không hiểu vì sao cô vẫn đau lòng như cũ, vì sao khóc thút thít?"

Cô thừa nhận, thừa nhận cô vẫn thương anh, ba năm chia lìa cũng không thay đổi. Xích Diễm không chút do dự dùng sức ôm lấy cô, như muốn đem cô nhét vào trong thân thể, khiến hai người hợp làm một thể. Anh vui sướng hôn trán cô, một lần lại một lần, bừa bãi tuyên bố anh đang vui sướng.

"Nhưng mà...Cô ấy hại chết con của mình cùng người yêu, đứa bé kia... vốn nên có cơ hội chào đời, đều là cô sợ ý, sợ ý lớn, cô không cẩn thận hại đứa bé như vậy, đó là con của cô cùng người yêu... Cô rất sợ người yêu của cô sẽ hận cô, ghét cô, rời khỏi cô, cô rất sợ mình sẽ lại một lần nữa mất đi anh." Cẩn núp ở trong ngực anh, kéo y phục của anh thật chặt.

"Em có muốn nghe người đàn ông kia nói thế nào không?" Giọng nói Xích Diễm êm ái, chậm rãi đưa tay vỗ về thân thể của cô, trên mặt hiện lên nụ cười nhân hậu.

"Người đàn ông kia nói, mặc dù rất đáng tiếc, nhưng mà đứa bé kia cùng bọn họ không có duyên phận, anh hoàn toàn không trách người phụ nữ của anh, anh chỉ thấy đau lòng cho người phụ nữ đã chịu khổ kia, vào lúc cô khổ sở nhất, người đàn ông thế nhưng không ở bên cạnh cô, anh vừa nghĩ tới là rất đau lòng rồi.

Hiện tại, người đàn ông kia chỉ muốn cho người phụ nữ của anh vui vẻ, để cho người phụ nữ của anh một lần nữa có đứa bé. Đứa bé không có duyên với bọn họ lần trước, có lẽ đang đợi trở thành bảo bối của bọn họ lần nữa cũng không chừng! Chỉ cần hai người bọn họ không bao giờ rời xa, nhất định sẽ càng có nhiều đứa bé hơn, càng nhiều hạnh phúc hơn chờ hai người bọn họ." Xích Diễm kéo ra khoảng cách giữa hai người, cúi đầu nhìn Cẩn, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn.

"Người đàn ông kia chỉ hy vọng người phụ nữ của mình có thể vui vẻ giống như trong quá khứ ngọt ngào của hai người, em cảm thấy, cô ấy có đồng ý hay không?" Cẩn cảm động lau sạch nước mắt dâng lên trong khóe mắt, dùng sức gật đầu.

"Sẽ, sẽ, sẽ, cô ấy nhất định sẽ đồng ý, nhất định sẽ." Cô nhào vào trong ngực của anh, lớn tiếng khóc, nước mắt lăn này... là tràn đầy vui sướng cùng hạnh phúc. Cô tin tưởng, từ nay về sau, cô sẽ không buồn nữa, sẽ không khóc nữa.

Hồi cuối

Cô hạnh phúc sao? Đúng vậy. Cẩn nhẹ nhàng xoa bụng của mình, trên mặt hiện lên tình cảm tràn đầy tình thương của mẹ. Cô cười thỏa mãn, lại không nhìn được than nhẹ. Cô hạnh phúc, nên nói là quá hạnh phúc.

"Tiểu Cẩn." Xa xa, người đàn ông lên tiếng gọi kéo cô hồi hồn trở về.

"Ở chỗ này." Cẩn vẫy tay, cười với người đàn ông đang đi tới, nụ cười ngọt ngào này làm cho người khác không khỏi si mê.

"Tại sao anh trở về sớm vậy?" Đợi người đó ngồi vào bên cạnh cô thì cô nhẹ giọng hỏi.

"Nhớ em cho nên lén trở lại." Xích Diễm thản nhiên hôn môi cô, hoàn toàn không cảm thấy áy náy vì mình bỏ việc về nhà.

"Vậy sao? Hôm trước, em mới nhận được điện thoại của Diễm La cùng Hợp Hòa, bọn họ không ngừng oán trách em, có người len lén rời khỏi công ty, đem một đồng công việc ném cho bọn họ." Cẩn hơi chỉ trích vỗ vào lồng ngực của anh.

"Không sao, thỉnh thoảng cũng nên để cho bọn họ bận rộn, nếu không không phải quá tiện nghi cho những người đó rồi.

Hơn nữa... Anh còn định hỏi em một chút, có muốn trở về Đài Loan một chuyến không?." Anh nhẹ nhàng ôm cô, tay thận trọng đặt ở trên bụng khá to của cô "Trở về?" Cẩn nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh."Cùng anh?" Không thể nào? Cô làm sao đối mặt với cha mẹ đây? "Đúng rồi, anh quên nói cho em biết, lúc trước khi điều tra em, anh cũng điều tra luôn các chị cùng trốn nhà đi với em luôn." Xích Diễm đột nhiên nhớ tới phải nói cho cô biết một chuyện khác.

"Em xem một chút." Cẩn nôn nóng lấy qua tài liệu trên tay anh. Chỉ chốc lát, cô cười, nụ cười kia là vì các chị mình mà tràn đầy cao hứng vui sướng. Chị cả trước mắt đang ở Pháp, hơn nữa hình như còn quen biết một Bá tước nước Pháp, chị hai đang ở Nhật Bản, hình như cùng một người đàn ông Nhật Bản quan hệ không tệ, hơn nữa còn vào trong nhà người ta, chỉ là... xem tính cách thích chảnh người của chị ấy, hình như chị ấy là có mục đích khác! Về phần chị ba, Cẩn có thể xác định chị ấy hiện tại rất hạnh phúc. Chẳng những có một người chồng là Giáo phụ, hơn nữa... còn làm tới Giáo mẫu.

Giáo mẫu a... Chị ấy rõ ràng có tính cách nhất gan nhất trong đám chị em,

thế nhưng lại làm giáo mẫu Mafia!

"Em muốn đợi một thời gian nữa, chờ em liên lạc cùng các chị với nhau, nghĩ làm thế nào để cho cha mẹ không tức giận, rồi cùng nhau trở về sẽ tốt hơn."

Nếu như cô trở về trước, người thứ nhất chịu khổ, thực là sẽ rất thảm.

"Anh biết rồi, nhìn em hiện tại dễ mệt mỏi như vậy, làm sao có thể nói đi là đi." Xích Diễm lắc đầu, anh cũng không muốn cô quá mệt mỏi. Mấy tháng nay đã làm khổ cô, bởi vì thân thể cô gầy yếu, hiện tại trong bụng lại mang theo đứa bé, đúng là một chuyện rất mệt mỏi.

Xem cô bây giờ, rõ ràng ăn rất nhiều, nhưng cả người lại không có mấy lạng thịt, chỉ có cái bụng thì lớn vô cùng. Có lúc cô còn khó chịu đến nỗi không có cách nào ngủ được, vì thế anh càng thêm đau lòng không dứt.

"Không sao cả, anh có máy bay tư nhân, không cần phải chen lấn với người khác. Trên máy bay nếu đặt thêm giường để cho em ngủ một giấc đến Đài Loan, em có lẽ sẽ thoải mái hơn." Nghĩ đã lâu không gặp mặt các chị, cô thấy rất nhớ.

"Anh nghĩ không bằng chờ qua thời gian này đi! Chờ đứa bé được sinh ra, thân thể em dưỡng tốt rồi trở về cũng không muộn." "Nói cũng phải, chờ đứa bé được sinh ra, cùng dẫn nó về, ba mẹ em nếu như biết được mình đã làm ông ngoại, bà ngoại rồi, khi nhìn thấy cháu trai, sẽ không tức giận chuyện em đào hôn nữa. Còn có chuyện gả cho người khác." Dù sao cô cùng các chị vẫn nên nghĩ ra đối sách trước thì tốt hơn.

"Đúng, đúng vậy! Ha ha ha!" Xích Diễm hơi lúng túng cười.

Nguy rồi, anh quên nói cho cô biết, mình chính là người đàn ông cô phải gả, chuyện này... nên giải thích như thế nào đây? Sau khi giải quyết hiểu lầm, cả ngày anh chỉ nghĩ nên làm thế nào khiến cuộc sống hai người ngọt ngào hơn, vui vẻ hơn, căn bản không nghĩ tới chuyện này. Hiện tại cô nhắc tới... Xích Diễm hoàn toàn không cho rằng bây giờ là thời cơ tốt để nói chuyện này, lấy tính cách thích suy diễn của cô, chắc chắn cô sẽ cho rằng anh có ý thiết kế cô.

Nhớ ngày đó... Anh còn đem chị cô đề ra điều kiện với cô, nói không chừng... Cô sẽ mang thù, anh lại phải đi ngủ ở thư phòng rồi, không muốn...

"Diễm? Làm sao vậy?" Cảnh tò mò nhìn sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ mồ hôi của chồng, quan tâm đưa tay đặt trên trán của anh, tưởng rằng anh không thoải mái.

"Không, không, không có việc gì." Anh phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng hôn môi cô, cẩn thận ôm cô. Ai! Quên đi... Buổi tối anh vẫn nên gọi điện

thoại cho cha, hỏi ông ấy số điện thoại nhà Cẩn rồi cùng cha vợ, mẹ vợ nói chuyện một chút, có thể bao che hay không, đem chuyện này giấu đi, đừng để cho Cẩn biết. Bằng không nếu để cô ấy biết... Anh thật sự là thảm rồi...

Hết